

העולם

סקופ

העולם הזה
מגלה לדאשונה

הסוד

מאחורי רצח

הקונסול

באיסטנבול:

אפשר

היה

להציל

את

אלדום!

שלח שדר

ממקום השבי

אך הוא לא

פוענח

"תחי ישראל!"

צעקו חבלי

אל-פתח



והסגירו

עצמם לצה"ל



ק/יא ירי

האם אפשר להידבר עם ישראלים? ואם כן, עם אילו ישראלים?
שאלות אלה צצות לאחרונה במחנה הפלסטינים, אולי בעיקר בות המכות שסבלה תנועת הפידאיון מכוחות המלך חוסיין. כתר צאה מכך מלאה העתונות הערבית לאחרונה מאמרים, המוסרים מידע על הנעשה בישראל, ובעיקר בקרב האופוזיציה הישראלית. רוב הכותבים הם עתונאים פלסטיניים.
השבועון המצרי החשוב רוו אל-יוסוף, למשל, פירסם לאחרונה סדרת מאמרים, בה הוא מנסה לנתח את הכוחות המדיניים בישראל. הוא מחלק אותם לשלושה סוגים: הימין, השמאל הימני והשמאל הלא-ציוני.
בקבוצה השנייה הוא כולל את מפלגת העבודה, מפ"ם — וגם את תנועת העולם הזה — כוח חדש. בקבוצה השלישית הוא כולל את רק"ח ואת קבוצת מצפן ("שעדיין אין לה השפעה בישראל").

★ „אבנרי הוא לאומי“!

למסקנה דומה אך קיצונית יותר, מגיע כתב אלמוני ב- ביטאון החזית העממית לשיחרור פלסטין, אל-הדף, המופיע ב- ביירות, שהקדיש חמישה גליונות לניתוח הכוחות בישראל. הוא מאוכזב מן האופוזיציה, כי „אינה ממלאה שתי דרישות יסודיות: התקשרות עם הפידאיון הפלסטיניים, והסכמה להקמת

מדינה פלסטינית דמוקרטית, שבה יחיו כר"ם לם יחד בשלום (אחרי חיטול מדינת ישראל).“

„עד כה הסתפקה האופוזיציה בדרישה ל- שחרר את ישראל מן הציונות, מפני שאבד עליה הכלח“, מתלונן בעל המאמרים, „אורי אבנרי מדבר על לאר"ם מיות עברית, ושיא דרישתו היא שישראל תהיה ליברלית ודמוקרטית. אולם אין הוא שולל את עצם קיומה של מדינת ישראל, ש- היתה, הינה ותהיה תמיד מכשיר האימפרי- יאליזם העולמי.“

בעל מאמר זה אינו מתלהב גם מקבוצת מצפן, הסבורה כי הבעיה היא כולה מעמדית. „אין ספק כי גורם זה מתעלם מן הזרם הלאומי בתנועת השיחרור הלאומית הערבית.“ „גם מצפן קיבלה תנופה רק אחר שהמאבק המזוין הפלסטיני קיבל תנופה...“



אבנרי עם בן-גוריון ב„אל-הדף“

מפגן, הסבורה כי הבעיה היא כולה מעמדית. „אין ספק כי גורם זה מתעלם מן הזרם הלאומי בתנועת השיחרור הלאומית הערבית.“ „גם מצפן קיבלה תנופה רק אחר שהמאבק המזוין הפלסטיני קיבל תנופה...“

★ י. הכנר וסוקראטס

פרסומת מסוג אחר ניתן להעולם הזה בספר רבי-מכר, של הסופר היהודי-אמריקאי הנודע הארי גולדן. בספר זה, הישראליים, מקדיש לנו גולדן פרק שלם, בעל שמונה עמודים, תחת הכותרת „האיש המסוכן“.

תחילה מספר גולדן שרבים מבעלי-שיחו בישראל הזהירו אותו שאורי אבנרי הוא אדם מסוכן מאד. בין השאר: העתונאית רות בונדי ובעלה רפאל בשן, כתב מעריב יוסף לפיד והמזרחן הפרופסור שמעון שמיר. כל אחד, אגב, הביא דוגמה אחרת לסי- כנה הגדולה הטמונה באבנרי.

מספר גולדן לקוראיו: „אורי אבנרי הוא יו הפנר (בעל ה- פלייבוי) של המזרח התיכון. מיספר השדדים המקשטים את העולם הזה אינו גופל ממיספרם בפלייבוי, וכמה מן השדדים הי- ישראליים יפים עוד יותר, אם אפשר, אולם יש הבדל בין שני האישים: הפנר מפרסם אותם כדי שיוכל להתפלסף על תענוגות החיים, אבנרי מפרסם אותם כדי להטיף לשלום עם הערבים, הפרדת הדת מן המדינה, חקיקת חוקה כתובה ומתן יתר סמכויות לבית-המשפט העליון.“

„הפנר הפך למולטי-מיליונר, אבנרי הפך לחבר-כנסת.“ גולדן מפרסם במלואו את תוכנית-השלום של תנועת העולם הזה — כוח חדש וכמה גילויי-דעת מדיניים של התנועה. אחרי שהוא מפרט את דברי מתנגדי העולם הזה, מסכם גולדן: „איוו חברה תרבותית התקיימה אי-פעם מבלי שיימצא בה מישוה המבטא את הניגודים הפנימיים? ישראל היתה הופכת לארץ מסוכנת, לולא היה קיים בה אף אורי אבנרי אחד. יוסף לפיד ורות בונדי ורפאל בשן והפרופסורים וחברי-הכנסת — בסך הכל 200 איש — יוכלו להחליט מחר מה לעשות בשטחים המוחזקים, אם ירצו בכך. הם יוכלו להחליט על סיפוח, אבל לפני כן יצטרכו לחשוב על כך היטב, הודות לקיומם של האורי אבנרים.“

„אורי אבנרי הוא, כמו סוקראטס, האיש המציק בפוליטיקה הישראלית. למחרת יום פגישתי עימו הוא שאל את גולדה מאיר מדוע היתה ראש-הממשלה היחידה בעולם ששלחה מיברק-ברכה לניכסון, על נאומו בו הצדיק את הקו שלו בוויאט-נאם. ראש-הממשלה השיבה שאילו היו הצהרותיו של מר אבנרי זוכות לאותה תשומת-הלב כמו הצהרות ניכסון — אז היא היתה שולחת גם לו מיברק.“

סיפור נחמד, אולם — אגב — אגדתי.

י. הכנר



הרחק מן ההמון הסואן והלחות הדביקה לבילוי חופשה משפחתית בדרום היבש

במצדה

חופשה משפחתית
במלון, גלי-זהר'
מיזוג אויר פנסיון מלא
החל במחיר 234 ל"י

באילת

חופשה משפחתית
בקרוואנים ממוזגי אויר
ללא כלכלה
החל במחיר 290 ל"י

בשרם-א-שייח

חופשה משפחתית
פנסיון מלא
בביתנים ממוזגי אויר
שרותים נפרדים
החל במחיר 588 ל"י
המחירים כוללים טיסה
פרטים: במשרדי ארקע
ואצל סוכני הנסיעות

מועדון טיראן

שמח לארח את אמן החודש
בתכנית

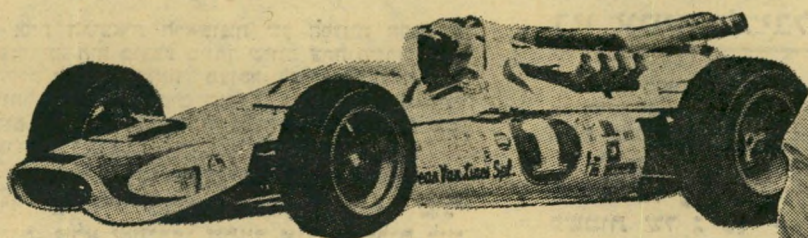
חצות ורבע

החל מיום שישי 16.7.71
את אליל הזמר הבינלאומי

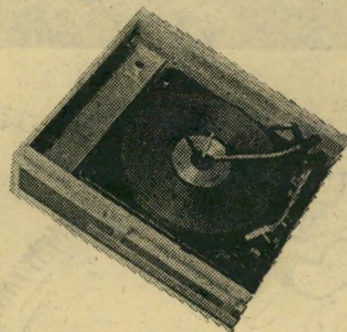
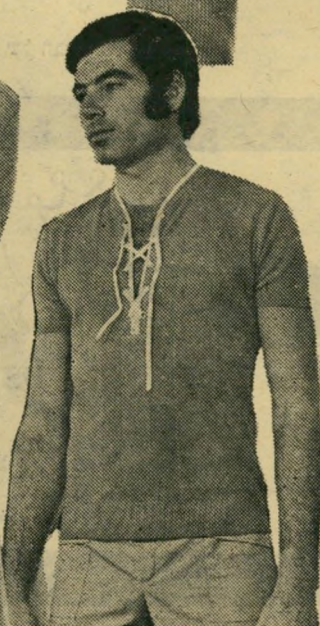
לואיג'י

מועדון טיראן, הרצליה פיתוח, טלפון 930650

LEISUREWEAR* א.ב.ג. אופנת שעות הפנאי



חדושי אופנה מסעירים
במלחחת שעות הפנאי של הנוכח.
שלל דגמים, צבעים ואריגים.
מבחר שלא היה דוגמתו
בחנויות א.ב.ג. תל אביב, ירושלים, חיפה.



א.ב.ג.

מרכז האופנה האכסקלוסיבי והגדול ביותר
בשורות הנוכח והנוער בארץ.



הסתערויות הסברתית

על ערביי השטחים

ממשלת ישראל מתכננת הסתערויות הסברתיות על הערבים הנמצאים בתחומי שליטתה של מדינת ישראל.

מרכז ההסברה מתכנן פעולות גוררות להחדרת "הישראליות" בין השאר תכלול פעילות זו הצגת יומני חדשות וסרטים תעודתיים; סיורים מודרכים ברחבי ישראל; ימי עיון לנושאי האזרחות; קבלות פנים לערבים במוסדות המדינה והממשלה. לצורך פעילות זו הועמדו לרשות מרכז ההסברה כרבע מיליון ל"י.

שני שרים רבים

על שפת הים

שפת-הים הפכה סלע-מחלוקת בין שני שרים. לפני כמה שנים אימץ לעצמו שר-התיירות, משה קול, את הצעתו של אורי אבנרי להוציא את שפת-הים מתחום הסמכויות של הרשויות המקומיות, ולהקים רשות ארצית לחופים. שתרנו בידיה את הכשרת והפעלת כל שפת-הים של המדינה. קול חזר על כך פעמים רבות, דרש כי רשות זו תקום במשרד-התיירות. עכשיו נקט שר-הפנים יוסף בורג בתוכנית כדי לקדם את פני הרעה, והקים צוות מיוחד במשרדו שלו שיתכנן את שפת-הים של המדינה ביחידה אחת. על רקע זה מחיפה המחלוקת בין שני המשרדים.

"ידיעות אחרונות"

פורש נו.נוער 71

בעלי "ידיעות אחרונות", שהחזיקו בשני שלישים של הבעלות על שבועון-הנוער החדש "נוער 71", עומדים למשוך את ידיהם ממנו.

השבועון, שיוזמו ועורכו הוא שלום כהן, סיים את החודש הראשון לקיומו בהפסד הנאמד בין 60 ו-100 אלף ל"י, ובתפוצה קטנה. שאינה מגיעה אף לשליש תפוצתו של השבועון המתחרה, להיסוף. עובדה זו שיכנעה את משפחת מוזס שאין טעם בהמשך העיסוק. שלום כהן ינסה להמשיך זמן-מה בקיום השבועון, תוך צמצום דראסטי של מיספר עמודיו והוצאותיו, אך הסיכויים לקיומו הממושך קלושים.

יונון כלכלי נוסף

יצא לאור

נוסף לשני היומנים הכלכליים המופיעים בישראל, שער של פירסום דחף ויוס"ים של פטר מרסטן, עומד לצאת לאור תחל מראשית החודש הבא. יומון כלכלי נוסף בהוצאת מודיעין אזרחי. עורכו של היומון יהיה שמואל לביא, לשעבר עורך שער, המשקיע בעתון החדש את הפיצויים שקיבל מהעתון ממנו התפטר.

הצעתו של דיין לא נתקבלה והוחלט לבחור, בבחירות למשרת הרבנים הראשיים שנדחו לעוד חצי שנה, בשני רבנים ראשיים.

ירידה במוחירי

הדלק באירופה

תביעת משרד-האוצר למיסים נוספים ולהעלאת מחיר הדלק, תעורר תמיהה רבה בוועדת הכספים של הכנסת.

הסיבה: לפי ידיעות האחרונות מאירופה, יש עתה ירידה במחירי הדלק.

כפי שמסר השבוע סגן שר-האוצר צבי דינשטיין בהרצאה במכון הנפט — אירופה מוצפת עתה בנפט. חילוקי דעות

ספיר יגלה

מוסקנות ועדת קרגמן

שר-האוצר פינחס ספיר עומד להופיע ביום הרביעי השבוע בפני ועדת הכספים של הכנסת ויגלות סוף-סוף את המסקנות של ועדת קרגמן — שנמסרו לו לפני כחצי שנה.

הוועדה, שבראשה עמד ח"כ ישראל קרגמן, חקרה האשמות שלא הוזמנו מיכליות בכמות מספקת לצי נור הנפט, וכי הוזמנו מיכליות כאשר המחירים היו בשיא. והאוצר נאלץ להוציא 100 מיליון דולר מיותרים.

חילוקי-דעות

בין עמית לגיבלי

חילוקי-דעות התגלו בין מנכ"ל כור אלוף (מיל.) מאיר עמית לבין מנהל חטיבת המזון ומנכ"ל שו"מ אל"מ (מיל.) בנימין גיבלי.

הרקע לחילוקי הדעות בין השניים הוא סירובו של עמית לאשר את תוכניות ההתיישבות של גיבלי — שהן, לדעת עמית, חסרות ביסוס כלכלי.

יהודים וערבים

בענף הרכב בשטחים

שותפות ראשונה מסוגה בשטחים בין יהודי וערבים בענף הרכב, תיפתח ברמי אדנה. את הסוכנות יפתחו יו"ר אירגון המור ניות לשעבר מליקס כהן, שעזב את תפקידו לפני כחודש, ותושבי רמאללה חאמי רובין וז'אקי נאזם.

הסוכנות תהיה של חברת פורד.

גם הבחירות הבאות-

במינון מכולת

צמרת מפלגת העבודה כבר החליטה, למעשה, להפוך את המינון הממלכתי של הבחירות לכנסת להסדר-קבע חוקי.

כעת יש בצמרת נטייה לקבל את הדרישה, שהורעלה בשעתו על-ידי סיעת העולם הזה — כוח חדש, כי התשלום לרשימות יהיה לפי תוצאות הבחירות עצמן, ולא לפי חלוקת הכסאות בכנסת הקודמת.

נושרד הסעד לעזרת

"איזורי נוצוקה"

אחת התוצאות הראשונות של הפגנות הפנתרים השחורים, היא מיבצע מיוחד שיוזם משרד-הסעד להקלת התנאים באיזורי מצוקה. לצורך זה הוקם מטה מיוחד והוקצבו סכומים גדולים. כאיזורי מצוקה מוגדרים בעיקר עיירות פיתוח נידחות וכמה שכונות עוני בערים הגדולות.

משרד הסעד מעמיד לרשות עובדיו בי איזורים אלה סכומים כמעט בלתי מוגבלים. אלא שעובדי הסעד אינם יכולים לעיין בלשם אלה שימוש רב. הבעיה העיקרית היא בעיה של מחסור בכוח-אדם ולא בכספים. כמעט בלתי ניתן להשיג עובדי יום סוציאליים לאיזורי המצוקה.

שנועון פרס נותכנן עיתון

של נושרד התיקשורת

תאווה הפירסומת של שר-התחבורה והתיקשורת שמעון פרס הגיעה לשיא חדש. עם יוזמה שיצאה ממשרדו להוצאת עיתון מיוחד, שיכיל 8 עמודים, יכלול סקירות וידיעות על פעולות משרד התיקשורת, וירומם כמובן את העומדים בראשו.

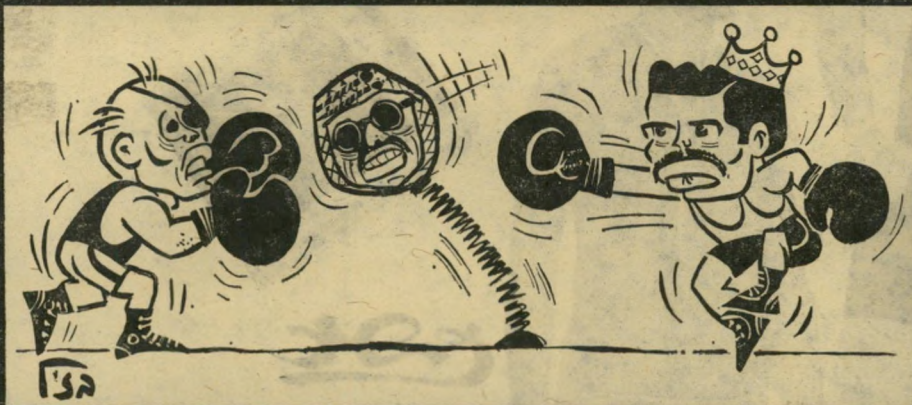
לפי התוכנית יחזק העיתון חינוך, אחת דחורש, ב-700,000 בתי אב בישראל. למרות ההתנגדות שהתעוררה בחוגים ממשלתיים ליוזמה, הן בגלל העומס שתפיל חלוקת העיתון על הדוורים והן בגלל הביובזו הכרוך בכך, הצליח פרס לשכנע את משרד-האוצר לאשר את הוצאת העיתון.

בכוונתו של פרס לממן את הוצאת העיתון בחלקו על-ידי מודעות פירסומת מסחריות שיפורסמו בו.

דיין

ליכון גורן

שר-הביטחון משה דיין לא זנח את האדוף (מיל.) הרב שלמה גורן שפרש מיצה"ל, והוא ניסה השבוע להעביר החלטה כי יש לבחור ברב ראשי אחר.



אימון משותף

שותולה



**אגד מגיע לשתולה כל יום
אגד מוביל בכל הדרכים**

שתולה

**מושב, נוסד ב-1967. בגליל
המערבי, ליד הגבול עם לבנון.
כ-5 ק"מ מזרעית.**

אגד זקוק למחירים מציאותיים

מכתבים

האשמה:

נולד בארץ!

האם זו אשמתו שאני אזרח ישראלי שגולד בישראל? מדוע, אם כך, אני נחשב לכבשה שחורה כאשר אני רוצה לחיות בארץ בה נולדתי? עובתי את הארץ בגיל 13, לפני 1964, בברור לא על דעת עצמי; בגיל כזה אין ילד מסוגל להגיע להחלטות כאלה! ובכן, מדוע מתייחסים אלי כאל יורד? מדוע זוכה סטודנט שלא נולד בישראל, שגילו כגילי ושאיפשויותיו הכספיות דומות לשלי, לכל מיני יתרונות ועזרה ובעוד שאני איני מקבל מאומה; להיפך, אפילו מגייסים אותי? מדוע אני רשאי לבקר בארצי למשך תקופה העולה על ארבעה חודשים אם אני יכול להרשות לעצמי תשלום של 800 ל"י מסיצאה, בעוד שאחר אשר לא נולד כאן אינו משלם מס זה? האם המדינה אינה רוצה שאנשים ש-עובדה כילדים יחזרו אליה? ג'ל. סג. גבעתיים

הצעת ייעול

לביטוח הלאומי

הנהלת המוסד לביטוח לאומי מפרסמת בשבועות האחרונים מודעות ענק בעתון נות היום, בהן חוזרים יום-יום על הודעה המשמחת כי "קיצבת ילדי עובד" דים עבור הילד הראשון הועלתה ב-5 ל"י, מ-12.5 ל"י ל-17.5 ל"י. מודעות ענק אלה חוזרות על עצמן יום-יום. לפי חישובי עלו המודעות האלה לביטוח הלאומי ברבבות ל"י. אני חושב שבכסף הזה אפשר היה כבר להעלות

הודעה למעסיקים

הגדלת קיצבת ילדי עובדים

לפי צו שר העבודה הועלתה קיצבת ילדי עובדים עבור הילד הראשון ב-5 ל"י מ-12.5 ל"י ל-17.5 ל"י. החל מ-1.1.1971.

המעסיקים מתבקשים לשלם את התרומה על-פי לחוץ לכל העובדים החשופים לנזק עובדי המוסד לביטוח לאומי.

קטע ממודעת, "הביטוח הלאומי"

את קיצבת ילדי העובדים עבור הילד הראשון ל-20 ל"י יוסף מלמד, תל-אביב

פנתר

ישראלי נחמד

למי שהיה זקוק לעוד הוכחה כי מדינת ישראל נשלטת כיום על-ידי צוות מכובד של זקנים וזקנות שלא מסוגלים בשום אופן להוריד מעניהם את זוג המשקפיים הענתיקה מתקופת העלייה השנייה והשלישית והרחוקים לכן לגמרי מהבנת המתרחש בארץ ובעולם בימים אלו — באו שתי אימרות-השפר האחרונות של סבתא גולדה בעניין הפנתרים לאשר לו זאת סופית. כי מה שהיא אמרה לפנתרים הממוררים זה היה בפירוש לשפוך שמן רותח על פצע פתוח, בדיוק ברגע שדרושה לו מישחה לריפוי באופן הדחוף ביותר. הסרט קום המפורסם מאוד של גולדה הגיע כאן לשיא חדש, אך לגמרי לא במקום ובזמן. ובכלל, אם אתמול גולדה התחילה בזה שהפנתרים לא נחמדים והיום הם לא יורדים מושלמים בגלל שאינם יודעים אידיש, הרי מחר היא תגיע לכך שבעצם הם אינם ישראליים שווייכויות. כי חלק מהם לא שירת בצה"ל שלא באשמתו ומחתרנים — מיידע! היא עוד עלולה לשאול מה הם עושים בכלל בארץ ולהציע להם מענק חד-פעמי שיסעו להם לקנדה וג'מרינא.

נרדב אכישר, ישראלי נחמד ויהודי מושלם, עם כל האישורים וההמלצות הדרושות, מבריה

המותרות של

שרי-האיצור

מנהל החשבונות של העולם הזה (1766) הפך באחרונה לכלכלן, כשטען שכל מה שהפעלים רוצים זה מכונית מפוארת כמו (המשך בעמוד 8)



עד מתי
תסתכל
בטלוויזיה
של השכנים?
פילוט קנה - ותהנה

Pilot

מקלטי טלוויזיה פילוט במבחר זגמים ובשלל צבעים.

מערכות קליטה נפרדות ל-VHF ול-UHF בכל הדגמים.

תנאי תשלום נוחים לפי אפשרויותיך!

שרות פילוט בכל פינה ברחבי המדינה



Penis
השעון השחור לנל כים!

דוד ותיק זכה ב"אות השרות המצויין" של "אמפא"

בטקס חגיגי שהתקיים ביום ד', ה-14 לחז"ל, ברחבת מרכז שרות "אמפא" בתל-אביב, הוענק "אות השרות המצויין" תשל"א, לרפאל יעקבי, מהותיקים שבדור ישראלי.

מקבל ה"אות" יליד עדן, שגדל באתיופיה, החל את שרותו בדואר בשנת 1943 כדוור באיזור ת"א. עקב יוקר שכ"ד בת"א ביקש לעבור לדואר נס-ציונה ובקשתו נתמלאה. בנס-ציונה שימש כדוור יחיד ועסק בכל עבודות הסניף — נקיון, דוירות, מסירת מכתבים דחופים והובלת שקי הדואר לסניף. השנה מלאו 28 שנה לשרותו בדואר ישראלי.

מר עודד גרודצקי, סגן המנהל הכללי של חברת "אמפא" ומנהל השרות שלה, העניק את מגילת "אות השרות המצויין" לדוור, בלוויית המחאה בסך 1000 ל"י.

מר שמעון אלמן, מנכ"ל קונצרן "אמפא" הזכיר בדברי ברכתו כי כבר הוחלט לפני מספר שנים להעניק את האות לדוור, אלא שמלחמת ששת הימים שפרצה שיבשה את התכנית... כן הביע את התקווה שמתן האות בתקופה של שרשרת הפרעות בשרותים לציבור יתרום לכך שהעובדים בשרותים אלו יתייחסו לעבודתם ביתר אחריות.

שר התקשורת מר שמעון פרס אמר שמקבל האות ראוי לו משלושה טעמים: (א) הוא אינו שובת, (ב) אינו מתעצל (משפחתו מונה 5 בנים ובנות, 9 נכדים ו-2 נינים) (ג) אינו מתעייף על אף גילו (למעלה מ-60 שנה). הוא ממשיך בשרותו כרגיל.

כן קרא השר בעקפיין להגברת השימוש במוצרים חשמליים (מדח כלים, שואב אבק וכו') במטבח הישראלי, דבר שיאפשר ליותר עקרות בית לצאת לעבודה ויצמצם את מספר השביתות, שכן אחת הסיבות לשביתות בארץ הוא המחסור הקיים בכח אדם במשק הישראלי.

מקבל האות הודה במלים נרגשות על קבלתו.

חוגי הנוער של תנועת

העולם הזה — כוח חדש

ביום ה', 22.7.71 בשעה 20.30, ייפגש שוב בשלוש הערים הגדולות:

בירושלים

במושב הגרמנית, רחוב חנניה 5, עלייד הברכה. (אוטובוסים 13, 4).

בתל-אביב

ברמת-אביב, רחוב אינשטיין פינת רחוב האוניברסיטה. (אוטובוסים 27, 79).

בחיפה

במרכז הכרמל, בכניסה ל"גן האם". (עלייד תחנת הכרמלית).

צעירים וצעירות, אוהדים ו/או סקרנים — מוזמנים.

בפגישה הפעם — פרטים אחרונים לטיולנו המשותף לצפון בסוף השבוע.

מנחם בגין ייצג את „השומר הצעיר“ ודן אלמגור כתב את „התקווה“

אנושים

העניק אלבומים למזכרת לכי דורגלים, הגיש לו קפטן הר קבוצה, השוער **בנימין** (בר) מה) ו**וינברג** שי נגדי מטעם חברי הקבוצה: כדורגל ועליו חתימות השחקנים, המאמן **אריה רדלר** ומנהל הקבוצה **פנחס זהבי**.

ידידים שבאו השבוע להביע את איחוליהם לפיומן נאי **דן אלמגור** שחגג את יום-הולדתו ה-36, העלו זכרון נות מדרכו הראשונה בשטח העיתונות: דן, אז פרט-עיתון נות ירוק, שלח לעורך הספר רותי של על המשמר את הבית השני של התקווה בתור יציר רת ביכורים, וביקש את חוות דעתו של העורך. השיב הר עורך: „זה טוב מאוד, איש צעיר, אתה ברוך כשרונות, אבל עליך לשפר את סיגנוןך.“

בשיא פרשת מעצר ראשי הבהמה התלאביבית והאשמתם בשימוש בסמים, כתב **אהרון** (מאזני צדק) **בכר** בדיעות אחרונות כתבה דמי יוגית על הנושא כשיגבור הר סיפור הוא עצמו. בכר סיפר לקוראיו מה הוא היה עושה אילו תפסו אותו „אצל אביג דור על הדשא“ ואיך היה מני צל את שמו המפורסם להקלת תנאי מעצרו. שבוע אחרי הר פרסום, פגש **אורי זוהר** את בכר בקפה ודד בתלאביב: „אני אראה לך“, צעק זוהר על בכר, „אני כבר חיסלתי הרבה שמקס כמוך. יש לי כלים בשביל זה. יש לי את הרדיו והטלוויזיה. איך אתה לא



אליזבט, נתפסה השבוע על ידי צלם לונדוני, שהשתמש ב עדשה טלסקופית, כשהיא משתעשעת על הדשא בחברת ידידה וכלב.

מלכת בריטניה

נויו כיו"ר כיתן דיומנה, אבל בתנאי שיסכים להקדיש ארבעה ימים בשבוע לכיתן דיומנה במקום לחברה המרכזית.

בערב הסיום של ועידת הליברלים בבית ציוני אמריקה בתלאביב, הגיע יו"ר המפלגה **ח"כ יוסף ספיר**

חר עצים וניהל שותפות עם משפחת וייצמן. יותר מאוחר נחלקו הדעות בין **זאב ז'בוטינסקי** ובגין לבין משפחת וייצמן, והיחסים הטובים התחדשו רק לאחרונה.

העיתונאי **שמעון** (ויי) **וילנצ'יק** עבר השבוע חוויה, כאשר פגש את עור וייצמן ליד היכל המשפט בתלאביב. שמעון ניגש אליו כדי להביע בפניו את אהדתו, השתומם כאשר עור ביקש מני חוות-דעת מדינית „על המצב“, וילי, משולח כולו, טען בלהט כי אם התחדש הר מלחמה „צריך להגיע עד קהיר“, זכה בלחיצת-יד מלווה בטפיחת-כתף מצד עור. „עד עכשיו אני המום במיקצת“, סיפר שמעון כשהוא ממשש את כתפו.

אחרי הבחירות לתפי קיד מזכיר מפלגת העבודה בה נאבקו בניניהם **אהרון ידן** ו**ישראל ישעיהו** על התפקיד, פגש השר **פנחס ספיר** את מזכיר חברת העובדים **אשר ירדני** ואמר לו: „נו, אתה רואה, בחרו בישיעיהו בלי התערבותי בכלל.“ השיב לו ירדני: „אמנם גם שמי יד לך, אבל אתה מדבר אל אשר ולא אל אהרון.“

היחסים בין **שמעון הורן** מנהל קבוצת המשקיעים סם רוטברג בארץ, לבין מנכ"ל החברה המרכזית **אבי רהם פרידמן**, הורעו לאחר רונה בגלל מסיבת עיתונאים. הורן, המשמש גם כיו"ר מועצת המנהלים של כיתן דיו מונה בשליטת החברה המרכזית, ערך לפני שבוע מסיבת עיתונאים לכבוד מלאות עשר שנים להקמת המפעל. יום אחד לפני המסיבה קיבל הורן מכתב מפרידמן, בו הוא שואל אותו באיזה רשות הוא עורך מסיבת עיתונאים. הורן דיע לו כי החברה המרכזית לא תשלם את הוצאות המסיבה. במסיבה עצמה נשאל הורן אם יש לו משהו נגד פרידמן. השיב הורן: „אין לי דבר נגדו ואני ברצון אתמוך במי

במיוחד, גם לרגל המעמד וגם מפני שבנו, **שאול**, נפצע יום לפני כן. מרוב התרגשות פסח וייצמן על עמוד שלם של נאור מו המוכן — אך איש מחבריו הכנסת לא הרגיש בכך, כי הדברים התקשרו במקרה.

אגב, שאול וייצמן החלים לגמרי, והוא ממשיך למלא את תפקידו כצבא. הר עיר אביו: „הרופאים אמרו שפציעה כזאת, בחלק הקידמי של המוח, מרגיעה את האדם. אצל שאול זה פעל להיפך.“

נראה כי המלחמה בין שני הגיסים הולכת ומחריפה. השבוע, כאשר ענה **משה דייין** על שאלתה, בה נתבקש להגיב על דברים שאמר עור וייצמן, התייחס דייין בתשור בתו אל „מר וייצמן“, כי הרגשת המילה „מר“, בסגנון בו הוא נוקט כשהוא רוצה לזלזל במישהו.

הח"כ הליברלי **יוסף תמיר** התלונן על כך שכל משרד ממשלתי פועל על דעת עצמו, ואינו יודע מה עושה המשרד השני. הפסיק אותו **ח"כ ע"מ יגאל הורוביץ**: „הלוואי וכל משרד היה יודע מה שהוא עצמו עושה!“

השעה כבר היתה מאוחרת, כאשר נאם שמעון פרס, וח"כ המערך **משה ברעם** קרא לו קריאת-ביניים. השיב פרס: „אני ער לקהל הנמצא כאן.“ הפסיק אותו **ח"כ משה ורממן**: „גם אנחנו עוד ערים.“

פרקים נבחרים מצעיר רותי, העלה השבוע **ח"כ מנחם בגין** בתוכנית אחד מעיר של גלי צה"ל. בגין סיפר כי בצעירותו היה חבר בהשומר הצעיר ובילה בתנועה עד גיל בר-מצווה, והרגיש כי, כמה מותיקי השומר הצעיר זוכי רים אותו מאותה תקופה. בגין הוסיף וגילה כי היה זה הוא שנתן פרחים לעורך דבר לשי עבר **יהודה גולדהרף** שבי קר בסניף השומר הצעיר. גם על הקשרים בין משפחתו לבין משפחת וייצמן גילה בגין, ור מתברר שהיחסים התחילו זמן רב לפני שעור וייצמן הצטרף לגח"ל. סבו של בגין היה סר

הרב הראשי של תל-אביב, אלוף (מיל.) **שלמה גורן**, הכניס לרכבות בת"א מיטער של פיקוח צבאי, כמו שהיה מקובל ברבנות הצבאית. מאז נכנס לתפקידו מסייר הר רב גורן בכל רחבי ממלכתו, בודק את כל הטענות בדיקה. באחד הימים נכנס הרב גורן לאחד מאולמות בית-הדין הר-בני בתלאביב, שישב בהרכב של שלושה רבנים כדי לנהל טכס גירושין בין שני בני-זוג. הרב גורן תפס את מקומו של אב בית-הדין והחל לבדוק אם כל המיסמכים הקשורים בגט נעשו כדת וכדין. שעה שענין במגילת הגט הכתובה על קלף, גילתה עינו של הרב כי השם „אברשה“ נכתב במגילה עם ה"א בסופו. הודעו הרב: „הרי אברשה כותבים עם אלף בסוף!“ מיד התפתח ויכוח חריף בין הרב גורן לשאר הר דינים על קצו של ה"א. כשי כל צד מביא הוכחות ועובדות כיצד יש לכתוב את השם אברשה, מכל הוויכוח נחרדו בני הזוג כיצד מושכים אור תם עוד פעם לבית-הדין עד שתיכתב מגילה חדשה עם אברשה בין בני הזוג. לפתע רשא באל"ף. כאן תפסה יומוה האשה בין בני הזוג. לפתע התערבה בוויכוח בין הדיינים ואמרה: „כבוד הרב גורן, אני רוצה שתסביר לי משהו! האם נכון שביקרת לא מכבר בפרס?“ גורן השיב בחיוב, והאשה הר ציגה את בעייתה: „ראיתי שם באיספהאן איך קבוצה גדולה של אורגות שטיחים רוקמת שטיח-ענק ועליו דמות דיוקנד. הן עשו זאת לפי תמונה גדור לה שלך. איך זה מתיישב עם הפסוק בתנ"ך האומר, לא תעשה לך פסל וכל תמונה.“ הרב גורן, שלא ידע איך לצאת מהעניין, שכח את בעיית האולם. הרבנים, שנהגו למר את מבוכתו של גורן, איפשרו לשני בני הזוג לסיים את טכס הגירושין במהירות.

כשנאם השבוע השר **שמעון פרס** את הנאום על משרד התחבורה, סיפרו אנשי המישרד על תקלה שאירעה לפני שנה בדיוק, כאשר מסר את הסקירה שרה-התחבורה **עזר וייצמן**. וייצמן היה נרגש



צוות שחקנים גרמניים

חזרות על ההצגה הישראלית המקורית, „אמי הגורלית“, את הר גירסה הגרמנית של המחזה מביים יואל זילברג שביים גם את הגירסה הישראלית, כשאת תפקיד האמא תמלא השחקנית הנדולה שרוט (משמאל) ואת תפקיד הבן ימלא הנס הס (מימין למעלה).

מתבייש לזרוק אנשים כמוני טרף לאספסוף!“ בכר הקשיב ולא הגיב, עד שאורי זוהר החל מקלל אותו. אז התרגז בכר והשיב לוהור כגמולו: „שתוק, בדרן!“ הגמול עור רי זוהר הסתלק.

פסוק השבוע

שרי-התחבורה **שמי עזר** פרס על ארובת רדינג ד: „אילו אפשר היה לעשות דה-ארוביזציה, הייתי תומך בזה בהחלט.“



גירלדין צ'אפלין

שהשתתפה בצילומי הסרט „הוא לא ירה באי“ שנוצרו באילת, התפעלה מהעיר הדרומית וסיכמה לפני שעזבה את הארץ, עם רפי נלטון (לידה) שתנסה לשכנע את אביה המפורסם לבוא לבקר באילת. רפי מצוידה הבטיח לה שאם תצא תוכנית למועל הוא יארגן שבוע חגיגי באילת בו יקראו לעיר בשם נוסף: „צ'אפלין-טאון“. השבוע קיבל רפי מיברק: „סיי כויים טובים שאבא יבוא לביקור בעוד חודשיים, גירלדין.“

מכתבים

(המשך מעמוד 6)

של שר-האוצר, ארוחות עסקיות במסעדות מסוארות ודירת-שרד גדולה, חכל על חשבון הציבור. לאור טענותיו של מנהל החשבונות, הגני לפרט תוכנית כיצד להגביר את החסכון במשק.

(א) לא יותר סעודות עסקיות במסעדות מסוארות! אם בא לארץ איזה משקיע המעוניין להשקיע כמה מיליוני דולר ב־ארץ, שילך עם מר ספיר לבית תמחוי כדי לראות באופן מוחשי כמה רע מצבה הכלכלית של ארצנו. כתוצאה מהארוחה במטבח לנצרכים, יגדיל המשקיע את השקעתו ב־ארץ.

(ב) תילקח מיד מכונית המאר מהשרו אם כבר צריך כלירכב, אפשר בהחלט להסיר תפק באופניים. השימוש באופניים יביא לתוצאות הבאות: (1) חיסכון בכסף; (2) הקטנת היבוא; (3) חיסכון בדלק; (4) הדבר יועיל לבריאותו של כבוד השר ולפיתוח שריריו.

(ג) לתת את דירתו של השר לזוגות צעירים ו/או לסנתריים (מכל צבע שהוא). מן הראוי הוא שהשר יגור בצריפון ושם יקבל את אורחיו כדי להעמידם על חומרת המצב בתחום הדיוור בארץ.

(ד) להפסיק לשלם לשר משכורת! שידע שבארץ בעלת שלטון פועלי אין מתפרי נסים מעסקי אוויר כמו פוליטיקה.

יורם יוסיפוף, תל-אביב

הברל של

20 שנה

מצורפת קאריקטורה שמצאתי בעיתון JEWISH EXPONENT. היא מראה



תקופה של 20 שנה בחיי מצריים. יפה, לא?

שמואל שטרנברג, נס-ציונה

ח"כ מורקים

והליברלים

אם ינסה כעת ח"כ כלשהו מן הליברלים — אשר השבוע שמענו על סיכסוך כים גם במפלגת — להעלות הצעה כלשהי, או רעיון מסויים, או דיעה מסויימת, אני מציע לח"כ סורקיס לא לתת לו להציע. מה פתאום ש־יציע? האם הוא כבר פתר את כל הבעיות במפלגתו. מה פתאום ש־יביע דיעה על עניינים שעומדים ברומו של עולם? כל עוד הוא לא פתר את הבעיות במפלגתו, אין לו זכות דיבור.

תגיד לו סורקיס, תגיד לו: אל תתבייש.

יעקב טימברג, תל-אביב



טימברג

Diplomat

סבון העילית לגבר...

דיפלומט לגבר — סבון תמ-רוקים חדש, משובח וריחני, ספוג בניחוח של פרחי יער. הסבון אשר יעניק לך הרגשה רעננה ומלטפת למשך שעות רבות... גם לאחר יום עבודה ארוך ומיגע. הענק לעצמך רחצה נעימה וריחנית ותופתע עד כמה ירצו להיות בקרבתך...

ממוצרי האיכות של "דיפלומט"

גרבונים בקיץ? כן, גרבונים בקיץ!

המלה האחרונה של האופנה באירופה ובאמריקה היא מכנסונים עם גרבונים בצבע המתאים. "מרסי" המין בשבילך גרבונים מיוחדים להוט פנסיס - דקיקים לכל האורך או בגיזת ביקיני. את נראית יוצאת מן הכלל בערב (וגם ביום) עם גרבונים "מרסי" תחת המכנסונים.

Merci

מרטון גרבונים

לשוטר החביב

אינני מבינה עדיין מה הרעש אשר מקי-
מים אצלנו בארץ סביב השוטרים. תחילה
אני שומעת על: יום השוטר, ולאחר מכן על
הסרט: השוטר אזולאי. בקיצור, נדמה לי
שבניגוד לארצות אחרות — אנו מתייחד-
סים לשוטרים שלנו ביתר אהדה והבנה.
מתקבל אמנם הרשם שהשוטרים שלנו בר-
ארץ הזאת הינם שונים באמת בסיבם
ובמהותם מן השוטרים אשר בארצות האחר-
ות. והינם נבונים יותר ומתחשבים יותר,
ופחות נוקשים ומטומטמים, ולכן הינם
ראויים ליחס שונה.

לא נשאר לנו איפוא אלא להמשיך
בפולחן הערצה לשוטרים, אשר למעשה
כבר התחלנו בו. ועל משוררינו ברוכי
הכשרון ניטל איפוא לכתוב שירי תהי-
לה לשוטרינו החביבים.

בנוסף לכך עלינו להתחיל להעריך גם



בגידור

שוטרים וייתכן שכדאי לכתוב מחזה על
השוטרת הישראלית.

רחל בגידור, תל-אביב

מדור מכתבים

וחופש ההתבטאות

אני אישית נהנה מאוד מחופש המח-
בת, בטאות, אותו מעניקה מערכת העולם הזה
לקוראיה במדור מכתבים. אבל האם חר-

פש זה מוכרח לכלול את אותו מכתב
בעל תוכן דבילי לחלוטין החתום על-
ידי „פנתרות“ וכו', שכותבתי אינן מס-
תפקות בתצלום ראשיהם של דן בן-אמוץ
ואורי אבנרי ומשתוקקות לראות את הנ"ל
במלוא מערומיהם (העולם הזה 1766).

לדעתי מקומו של מכתב כזה הוא בסל
האשפה. לדעתי אתם מגזימים יותר מדי
בליברליות שלכם.

גיל דגני, גבעתיים

„מלכת הכביש“

והכבוד היהודי

אני רוצה להגיש בקשה לשם הפסקת
הצגות נוספות של הסרטים התרנגול
ומלכת הכביש בישראל ובחור"ל. משום
שהצגתם פוגעת בכבודי היהודי. יתר על
כן, אני שוללת את זכותה המוסרית של
מדינת-ישראל לבקש תרומות מהקהילה
היהודית בארצות-הברית של אמריקה.
ולאספן וזאת בנימוק שהתרומות אשר

נאספות מוצאות ע"י הממשלה של המדי-
נה היהודית למטרות לא מוסריות, הווה
אומר, כדי לממן סרטים פורנוגרפיים.
מאחר שחברי הכנסת הנכבדים טוענים
שאין להם כל מושג על תוכן הסרטים
הנ"ל, אשר מומנו באישורם, אנחנו מבק-
שים דבר נוסף והוא הצגת שני הסרטים
הנוגעים לבעייה, כשהנוכחות לגבי כל
120 חברי הכנסת (הפרלמנט הישראלי)
תהיה חובה.

הערת שוליים: התנ"ך, שהוא למעשה
הבסיס היחידי לזכותנו על ארץ הקודש,
מלמד אותנו שהמוסר והשלום משולבים
זה בזה במולדת היהודית.

ליבה ויינגרטן, סגן נשיא
הארגון של היהודים קרבנות הנאצים,
ירושלים

קוראים חשובים מכתבים
מתבקשים לנפח אותם בקצרה.
עדיפות תינתן למצרכים תמו-
נות למכתבים.



הצטרפי
למיליוני הנשים בעולם
הלובשות ואוהבות חזיות
"טריומף" בעלות
המוניטין
הבינלאומי



להשיג בחנויות המובחרות ובסלונים בכל הארץ.

הבעייה היתה עקרונית — ומרתקת: היא נסבה סביב חקירתו של פרנק סטאנר טון, נשיא חברת-השידור הענקית סי.בי.אס., בפני וועדת מישנה של בית-הנבחרים האמריקאי. תוצאותיה הפנטסטיות — ספק אם היו אפשריות במדינת ישראל. סטאנר טון הוזמן לחקירה לאחר שחוגי הממשל האשימוהו כי סרט שהוצג על-ידי החברה בטלוויזיה בכל רחבי ארצות-הברית, ואשר בו הוקעו שיטות יחסי-הציבור של הפנטאגון — היה מסולף ולא אובייקטיבי. סטאנר טון נחבץ על-ידי הוועדה להציג בפניה את כל קטעי הסרט שלא הוצגו לקהל, כדי שתוכל להגיע על-ידי כך לחקר האמת.

גינני מצד התבררים. סטאנר טון סירב, טען שזה חומר חסוי על-ידי סניף חופש הדיבור בחוקה. נציגי הוועדה טענו כנגדו שזכותו של בית-הנבחרים — דהיינו, של העם האמריקאי — לוודא שהמידע הנמסר לעם הוא נכון, מדויק, וחופשי מסילופים לא רק על-ידי הממשל — אלא גם על-ידי העיתונות עצמה. כאשר הובאה השאלה המרתקת בפני מליאת בית-הנבחרים, נפלה ההחלטה ב"מהירות": מול חופש העיתונות, נפל ה"טיעון של פיקוח על העיתונות. סטאנר טון זוכה, ואילו יו"ר הוועדה זכה בגינוי חריף מצד חבריו בבית-הנבחרים.

שיער ארוך —

לא חינוכי

השיער הארוך של הגבר המודרני נולד בארצות-הברית, והפך לסמל החופש וה"מרדנות של הדור הצעיר. אלא שהדור הצעיר עלול להיאלץ, מעתה, לעכב את מרדנותו עד לאחר סיום לימודיו: לבית-סיפרו יש הזכות לקבוע את אורך השיער שלו. קבע עתה בית-הדין מחוזי לעירעורים — בניגוד לדעתם הקודמת של שני בתי משפט נמוכים יותר, שפסקו בעד חופש השיער.

"אין לשאלה כל קשר לסיגנון לבוש והופעה", קבע בית-המשפט. "השאלה היא: זכותו של בית-הספר לקבוע כללי הופעה והתנהגות העוברים להשגת המטרה — חינוך התלמידים."

לא יודעים

להפסיד בכבוד

פעמיים, הוכיחה השבוע ממשלת ארצות-הברית כי היא איננה יודעת להפסיד ב"כבוד".

בפעם הראשונה היה זה, כאשר התגלה כי הממשלה ממשיכה במאמציה להביא ל"דין את האנשים ששיתפו פעולה עם דניאל אלסברג בגילוי מיסמכי ויאטנאם. לאחר שהציג בפני חברי-מושבועים חוקר פדרלי בבוסטון ראיות לכאורה לאשמי תם של החשודים, מסרבת עתה הממשלה להסיר את האשמותיה.

קודם אזרח, אחר חייל. המקרה הישני קרה באנגליה. שם נסתים משפטו של סרן תומאס קאלבר, איש חיל-האוויר האמריקאי המשרת שם. סרן קאלבר הוא האמריקאי הראשון שהועמד בפני בית-דין צבאי באשמת השתתפות בהפגנה נגד מלחמת ויאטנאם (העונם הזה 1766). להגנתו, טען קאלבר כי פעל במסגרת זכויותיו המובטחות בחוקה האמריקאית, והביע בסך-הכל את דעתו הפרטית.

שמונת שופטי בית-הדין לא קיבלו את טיעונו, מצאו אותו אשם. גור הדין האפי שרי המקסימאלי על עבירתו: ארבע שנות מאסר ופיטורין מהצבא.

וזוהי כמובן רק תחילת הדרך. קאלבר הודיע כבר שהוא יערער — תהליך העשוי להימשך חודשים ושנים. בעירעורו, הוא מתכוון להתבסס, מלבד על החוקה היאמריקאית, גם על קטע מנאמור של הרשיא ניקסון, שקבע: "כל אמריקאי ב"מדים הינו ראשית כל אזרח — ורק לאחר מכן חייל".

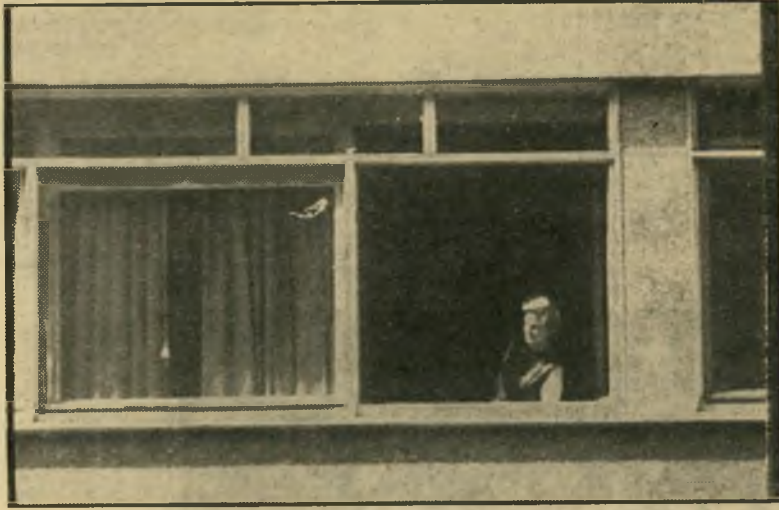
(המשך בעמוד 12)

גילוי טראג'י: אפרים אלרום שלח

ממקום השבי את המכתח להצלתו

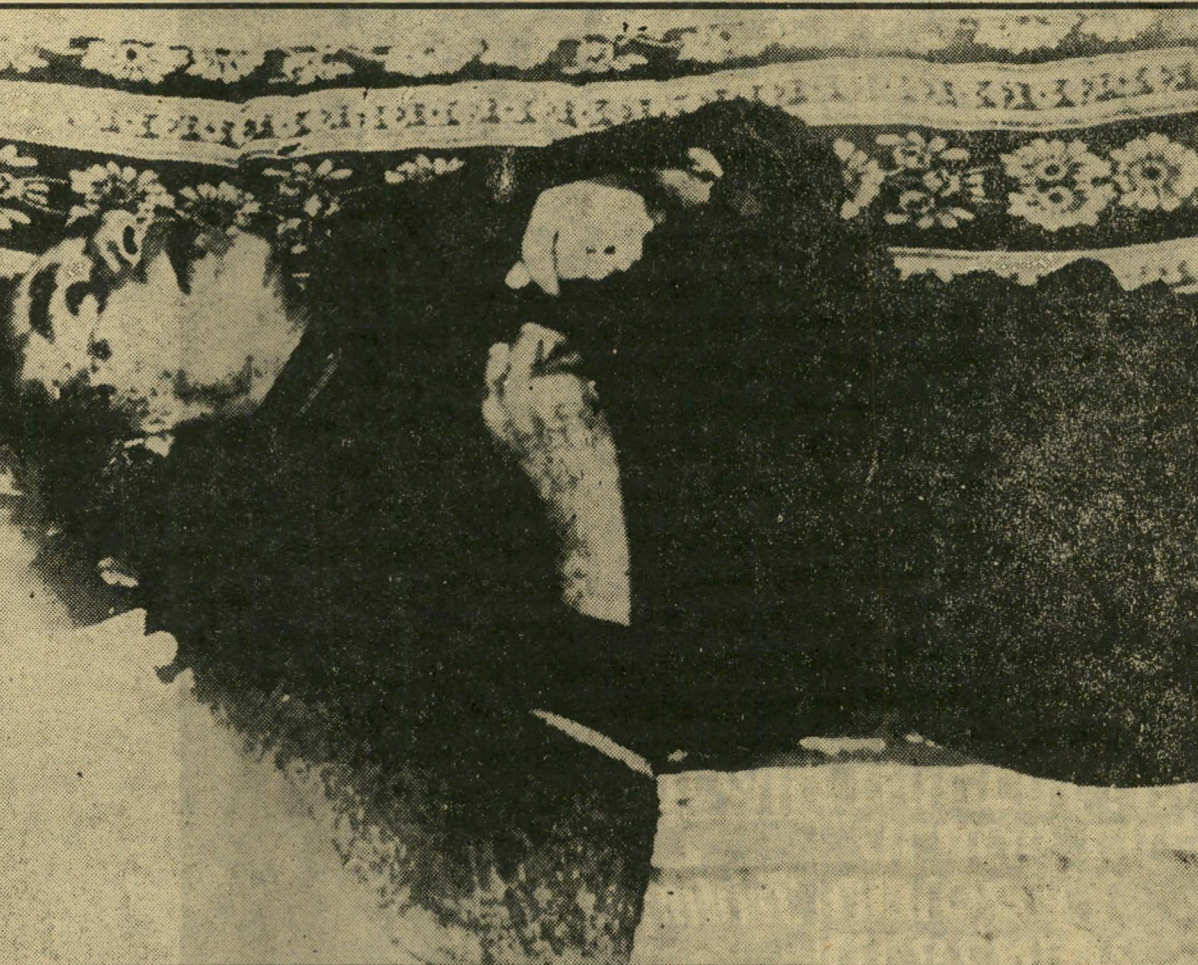
אולם המשטרה התורכית והמומחים הישראליים

לא הצליחו לפענח את הצופן בעוד מועד



האשה המקווה אלזה אלרום (הופשטטר), אשתו של הקונסול הישראלי באיסטנבול, אפרים אלרום, משקיפה מ"מבעד לחלון הקונסוליה, כשבעלה היה שבי בידי חוטפיו, בתקווה כי יצליחו לשחררו.

אלרום שלח מכה להצלת חייו



בצורה זו נמצאה גוויתו של אפרים אלרום, שכובה על גבי ספה בדירה שכורה שהכינו חוטפיו מראש לצורך החטיפה, במרחק של כמה מאות מטרים ממקום מגוריו. לפני שנרצח, הספיק אלרום להודיע, באמצעות מכתב קצר לאשתו, היכן הוא נמצא, אבל החוקרים, שניסו לפענח את המכתב, לא הבינו את הרמזים שהיו חבויים בו.

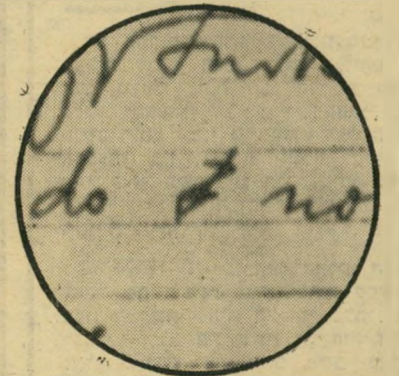
הם לא הבינו

שפתותיהם ולקפוץ את אגרופיהם באכזר
בה: הסתרון היה פשוט כל כך והם לא
הצליחו למצוא!

שני סימנים במכתב

היה זה אפרים אלרום עצמו, שסיפק לחוקרים את המפתח ביצד למצוא, הוא עשה זאת כחזי דמנות האחת והיחידה שהיתה לו לכך: כסימן החיים היחיד שיכול היה לשגר ממקום שבו אל העיר למ החיצוני, בתקופה שבין חטי פתו לבין הירצחו.

זמן קצר אחרי שאלרום נחטף מהבית בו התגורר ברחוב קומוריאט קאדסי, ברובע המגורים המפואר של איסטנבול, הגיעה לדירתו מעטפה ובה מכתב בכתב ידו. היה זה המכתב שכתב אלרום, לפי דרישת חוטפיו, ושהיה מיועד לאלוה, אשר תו. המכתב הכיל מספר שורות בלבד, ש נכתבו על דף שנתלש ממחברת, ונאמר בו באנגלית: "אלוה, אני נמצא עם ה חזית לשיחרור העם התורכי. אני או.קיי. אל תדאגי. — אהבה. אפרים." גילה מפקד משטרת איסטנבול, מוזאפר קאגלאר, לכתב העולם הזה: "מיד כש הובא לידיעתנו דבר קיום המכתב הת חלנו לבדוק אותו. ידענו שלא יתכן ש ציין משטרה גבוה כמו אלרום, שעבד



הסימן

זהו הסימן דמוי סמל הדולר, שלפיו טברו ה חוקרים בטעות, כי אלרום מתכוון להודיע שהוא נמצא בקירבה למוסד אמריקאי. ל מעשה היה זה סימן דרך לבית בו נעצר.

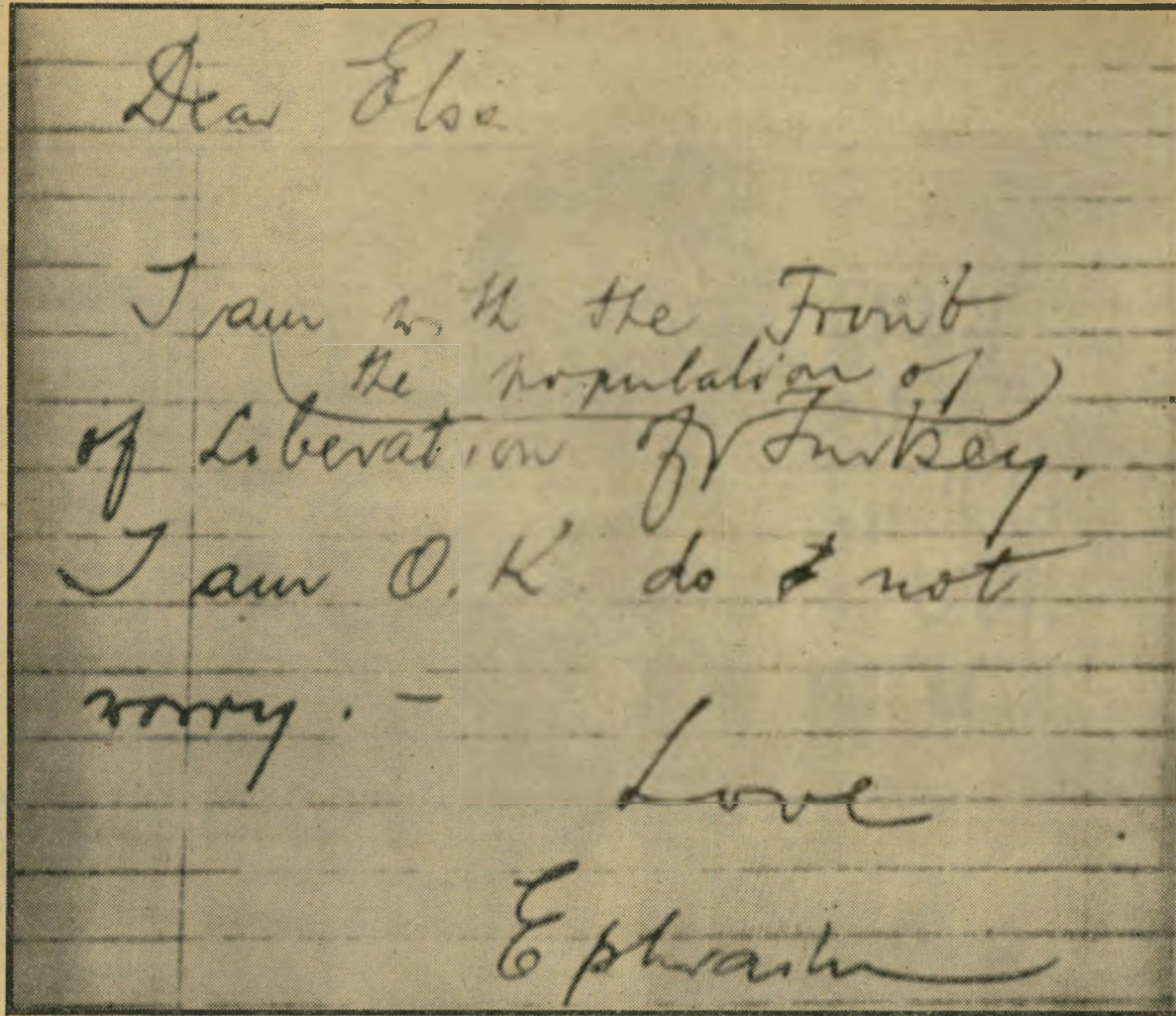
במשך 28 שנים בשירות משטרת ישראל, ושהיה ראש ענף החקירות של המשטרה הישראלית וחוקר מעולה, לא ינסה ל שלוח הודעה במסגרת המכתב שנתנו לו לכתוב לאשתו אלוה. אילו אני הייתי נחטף הייתי עושה אותו דבר במקומו. "הרכבנו מיד צוות של 20 חוקרים מעיר לים, ביניהם גראפולוגים, פסיכולוגים ו בלשים, בניסיון לפענח מה מסתתר מאחורי הסימנים שכתב אלרום במכתבו." למרות שהמכתב הכיל מילים ספורות בלבד, היו בו שני סימנים יוצאי דופן:

● כאשר כתב אלרום את שמה של המחתרת שחטפה אותו והחזיקה בו, הוא כתב אותו תחרי לה כ"החזית לשיחרור תורכיה". רק אחר כך תיקן את שם האירגון ל"החזית לשיחרור העם התורכי". את התיקון עשה בכך שחוסף, מספר מילים מעל השורה שכתב ובאמצעות קשת המורה על הכי נסת מילה או קבוצת מילים לתוך משפט, צירף אותם למשפט.

● הסימן השני היה בצורת אות מחוקה בין שתי מילים באנגלית שחופיעו בגוף המכתב, DO NOT.

שני סימנים אלה משכו מיד את תשור מת ליבם של החוקרים. אחרי דיון קצר לא היה להם ספק, שאין אלה קיום ב עולמא, אלא סימנים באמצעותם ניסה אל רום השבוי לרמוז באמצעים המוגבלים שיש בידו, על המקום בו הוא מוחזק ב ידי חוטפיו.

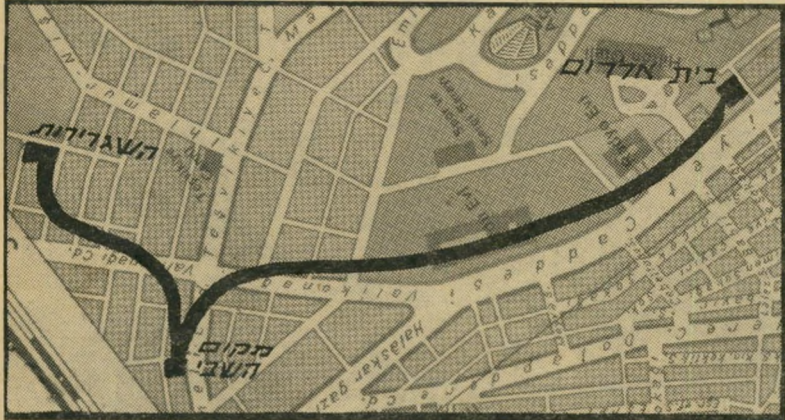
ואלה היו ההנחות שהובילו למסקנה, כי במכתב מצויים סימני דרך אל מקום שבו של אלרום:



הרמזים החבויים

זהו צילום מכתבו המקורי של הקונסול אפרים אלרום לאשתו אלוה, שנשלח בידי חוטפיו למחתרת יום חטיפתו. במכתב ניתן להבחין בבירור בשני הסימנים, שהם יוצאי דופן לגבי מכתב כה קצר שהוכתב על ידי החוטפים: הקשת בשורה השנייה, וסימן מחיקת האות בשורה ה-3. החוקרים הבינו שאלה הם הרמזים.

שני סימני דרך-לגילוי מקום השבי



כך יש לפענח את הקשת המופיעה במכתבו של אלרום ל אשתו (למעלה): "המקום בו אני מוחזק נמצא בין בית מגורי לבין בית הקונסוליה הישראלית". לרוע המזל לא הצליחו החוקרים להבין את הרמז ככה.

מפתח ב'

לאור גילויים אלה של צוות החוקרים לא היה ספק למפקד המשטרה באיסטנבול, שבמכתב שכתב הקונסול לאשתו, הוא הכי נים במתכוון שני סימנים וכי סי מנים אלה נועדו להתוות את סי מנייהדרך אל מקום הימצאו.

גילה מפקד משטרת איסטנבול: "התרברנו תחילה כסימן של האות המחוקה. ניסינו לפענח מה מסי תתר מאחורי סימן זה ומה הוא מתכוון לרמוז. המסקנה אליה הגיינו החוקרים היתה שזהו סימן שנוי עד לחיראות כסימן המקובל לגבי הדולר האמריקאי — \$. לאור זאת הבננו שאולי התכוון אלרום לחרי דיע לנו שהוא נמצא בקירבת הקונסוליה האמריקאית באיסטנבול, בול, הנמצאת ביניקוי (פרבר של איסטנבול לאורך חופי הבוספורוס רום); או ליד הקולג' האמריקאי (המשך בעמוד 24)

הסוף העלה אותו על הנניר. מטרת הר חוטפים היתה להבהיר באמצעות המכתב לשלטונות התורכים מי היא המחתרת הר מחזיקה באלרום. ברור היה שהחוטפים הודיעו לו מראש כי שם המחתרת ש חטפה אותו היא "החזית לשיחרור העם התורכי". טעות בכתובת השם לא יכלה להיות עניין של היסח הדעת, אלא טעות מכוונת, שנעשתה על ידי אלרום בכוונה תחילה, כדי שעל ידי תיקונה יתאפשר לו להוסיף במכתב סימן שאינו מילים. מחוץ לנוסח שהסכימו עליו חוטפיו.

● גם הסימן השני, שהופיע בצורת אות מחוקה, לא היה סימן מקרי. הסימן הופיע בין שתי מילים המופיעות יחד ב Do Not. מי ששולט באנגלית כמו אלרום, כותב בדרך כלל את המילים האלה ביחד בצורת Don't. גם אם הוא נהג לכתוב אותן בנפרד הרי ברור ש אחרי שכתב את המילה Do אין הוא מהסס איוו מילה לכתוב אחריה או מת לבט בניסוח מתאים.

● ברור היה, לגבי הסימן השני, ש המילה שנמחקה בצורה מזוהה לא היתה האות N, הראשונה מהמילה שאלרום כתב אחרי המחיקה.



מפתח א'

כך יש לפענח את הסימן דמוי סמל הדולר: לנסוע מבית אלרום ישר, לפנות שמאלה, אחר כך ימינה, ואז, בבית הנמצא מצד שמאל, נמצא מקום המעצר. השרטוט על גבי מפת איסטנבול מראה בבירור את פיענוח הצופן בו השתמש.

● לא היה ספק שנוסח המכתב הוכתב לאלרום על ידי חוטפיו, או לפחות הוסכם עליו מראש לפני שהקונסול הישראלי הר

זה היה, מן הסתם, בלתי נמנע: אחד המ"לים הגדולים בארצות הברית, באנטס בוקס, פירסם זה עתה את מיסמכי הפנטאגון הסודיים אודות ויאטנאם. שפורי סמו בניו יורק טיימס ובעיתונים אחרים, בצורת ספר — והקונה הראשון והגדול ביותר שלו, היה לא אחר מאשר הפנטאגון והטי.איי.איי. סוכנות הביון המרכזית.

"שני הגופים הומינו אצלנו כמה מאות עותקים, גילה מנהל מכירות של באנטס. היתה זו ההזמנה הראשונה שהתקבלה אצלנו, ברגע שהודענו על פירסום הספר."

איטליה

רצח

מתוך רחמים

זהו אחד הנושאים שהעולם הנאור לא הצליח לגבש דיעה בקשר אליהם, וכל אדם נשאר, נוכח הבעייה, עם מצפוננו בלבד. מצפוננו של לביו דאבאני (29), תושב רומא שבנו נולד ללא רגליים וללא אצבעות בידיו, הניע אותו לקחת את התינוק אל גשר מעל הנהר טיבר ברומא, ולהשליכו לתוך המים. הוא הועמד לדין, והשובע ניתן פסקדינו.

מקדד אותי. "זכאי, החליט השופט, לאחר שחוותידעת פסיכיאטרית קבעה כי בעת המעשה, היה דאבאני בלתי שפוי, רגעית." ללא חוותידעת זו, היה השופט נאלץ למצוא את האב אשם בהריגה, מאחר שאיטליה אינה מכירה ברצח מתוך רחמים.

בצאתו מאולם בית-המשפט, לא היה לדאבאני דבר לומר אודות עצמו. הוא אמר משפט אחד — על בנו: "לוא הייתי מגדל אותו, הוא היה מקלל אותי כל ימיו."

בריטניה

הפלה —

בעזרת כדור אספירין?

האספירין הוא מן הסתם הרפואה הנפוצה ביותר בעולם. למרות זאת, לא ידעו מדענים, עד לאחרונה, כיצד בדיוק הוא פועל בגוף האדם. לאחרונה, פוענח קצהו של המסתורין.

צוות מדענים של המכון למדעי הרפואה של בית-הספר המלכותי לכירורגיה בלונדון, פירסם את תוצאות מחקריו בי עיתון המדען החדש, גרם להתרגשות בקהיליה הרפואית והמדעית מסביב לעולם.

תוצאות מחקרים הוכיחו, כי האספירין מעכב את התרכבותם של הורמונים, הגורמים, כאשר הם מתמוגגים יחדיו, לחום גבוה, דלקות שונות, וכאבי ראש.

כדור להפלה. ההורמונים עצמם, פרוסטגלנדינס, נתגלו גם כן רק לאחרונה, והם בעלי השפעה רבה על אברים רבים בגוף — הלב, הריאות, הקיבה ודרי כי הדם. גילויים של הורמונים אלה, ושל השפעת האספירין עליהם, הינה בעלת ערך עצום. עשויה להוביל לחיסול מחלות כמו ראומטיזם וקדחת-השיגרון.

אפשרות מרתקת נוספת: השתלטות על ההורמונים החדשים תאפשר לבצע הפלה מלאכותית — עלידי בליעת כדור ממש פחת האספירין. כמו כן, תאפשר בליעת כדור בעל השפעה הפוכה, להגן על אשה רגישה מפני הפלה בלתי-רצויה.

משוך אחת קרירה - עשן אותה!



עכשיו מעשנים הכל טלסטאר

"סיגרית הקיץ" המרעננת של דובק





ר' יצ'ארי ניכסון ייסע לפקינו.
וילי בראנד נסע למוסקבה.
טיטו נסע לוואתיקאן.
ברזניב ייסע ללונדון.
גודרה מאיר תיפסע לכפריסבא.

ה כל זז. הכל נע.
ביקורו המתוכנן של הנשיא האמריקאי בסין הוא מאורע מהפכני. הוא שובר שיגרה של דור, פותח פרק חדש בתולדות המאה ה-20.
אמריקאי שהיה מענה רעיון
כזה על דג שפתיו לפני חמש שנים — היה נחשב למטורף ו/או לכונד.

להיפגש עם האויב? לשאת ולתת עם השטן הצהוב בארץ האדומה, שעה שמיטב הגווע האמריקאי שופך את דמו כדי לעי צור בעד פלישת כנופיותיו?
שעוריה! שגעון! תקיעת סכין בגב בחורינו הגיבורים!
והנה, לפתע, זה אפשרי.

מ דוע זה אפשרי? מה גרם לי מהפכה?
פשוט מאוד: ישבו אנשים, ערכו הערכתי, הסיק מסקנה.
המציאות השתנתה. וכאשר הי מציאות משתנה — חייבת המדיניות להשתנות.

ארצות-הברית נחלה תבוסה מוחצת בי וויאטנאם. בפעם הראשונה בדברי ימיה, נוצחה במלחמה. ברור לה כעת, שאין היא יכולה להחזיק בדרום-מזרח אסיה.
המשך המדיניות הקודמת של איזוני הווארקינג-ג'ונסון-ניכסון ("מיסמכי הפני טאגון" מוכיחים כי היתה כאן רציפות הגיונית, וכולם שכחו את הדם הזוח) מוכרח להוביל לאסון גדול עוד יותר.

דפני עשר שנים, כאשר העז מי שחו להעלות בגרמניה את הרעיון שיש להשלים עם חלוקת הארץ לשתי מדינות, נחשב לכופר-בער קר, לסוכן קומוניסטי, לכונד שפלי.
הוידרפראיינג'נג — מילה גרמנית קצרה שפירושה "איחוד מחדש" — היתה פרה קדושה, ואוי לאדם שהיה מרים עליה יד או חורץ גדה לשון.
עד שבאה ממשלה חדשה, וערכה הערכתי-מצב.
ואמר מי שאמר: המציאות השינתה, יש לשנות את המדיניות.

ללא תוזה, ללא תנועה.
למשל: טייזאק, שהאירופים קראו לה פירמוזה.
שם יושבת כת של גולים, שההיסטוריה עברה על פניהם. והם משחקים מישחק של "נדמה לי".
יש להם אי, וצבא גדול שהוקם וצויד על-ידי האמריקאים, והבטחה אמריקאית להגן עליהם, ומושב באו"ם, וזכות-יוטו בי מועצת-הבטחון.
ויש להם גברת זקנה העשויה מברזל — מאדאם צ'אנג קיי-שק, שהיתה סעם יפהפיה בינלאומית,



גלילאו גליליי בפני מישפט האינקוויזיציה

ואף נעל פי כן -

נוע תנוע!

החלוקה הפכה לעובדת-קבע. גרמניה המזרחית מתאוששת ומתחזקת. אין עוד סיכוי למהפכה אנטי-קומוניסטית שם. אי-אפשר לשנות את המצב אלא בדרך של מלחמת-עולם גרעינית. מחיר זה הוא בלתי-אפשרי — גם לגרמניה, גם לעולם כולו.

המשך המדיניות הקיימת מוביל לבידוד גרמניה בעולם. בזו אחר זו יכירו המדינות בגרמניה המזרחית, ובכל פעם תצטרך גרמניה המערבית לנתק את יחסיה עם מדינה נוספת (בהתאם לדוקטרינה של האלשטיין). על שם פקיד בכיר שקבע כי בון לא תקיים יחסים עם מדינה המי כוננת יחסים עם גרמניה המזרחית). **העולם הולך לקראת הסדר, ומורטב בגרמניה תצטרך בראש, במקום לפגר אחרי הזנב.**

אחרי הערכת-המצב, באה המסקנה: כדאי להסתדר במישרין עם מוסקבה. הסדר ישיר בין בון ומוסקבה יחליש את גרמניה המזרחית, בעוד שהמתחות מוס-קבהיון היא לטובת גרמניה המזרחית. צריכים להציע לברית-המועצות מחיר סביר למורת סחורה סבירה. הכרה במצב הקיים כסופי, תמורת הבטחת מצבה של ברלין החופשית.

ומכאן הביצוע, בקצב מזורז: **מגעים סודיים, פגישות של ראשי שתי הגרמנויות, דיפלומטיה מפוכחת כמוסקבה, ולבסוף ההסכם.**

ה כל זורם, אמר הפילוסוף הרקליטוס. הכל זורם. שום דבר אינו עומד במי קומו.
אבל כורם האדיר הזה, עומדים כמה צוקים איתנים.

לבידוד ארצות-הברית מבנות-הברית, שהגיעו מזמן למסקנה שיש להסתדר עם סין. לשפית דם וכסף, בורם גובר והולך, לתוך חבית שאין לה תחתית. לעימות אפשרי עם הענק הסיני.

זוהי הערכת המצב. ומכאן הי מפקנה:
סין קיימת. סין מתחזקת. סין היא מעצמה עולמית. אם כן, כדאי לכונן עימה יחסים, ולהגיע עימה לידי הסדר.
הארצות הקטנות שעל גבול סין — מוכרחות להיכלל בתחום השפעתה, וזה יקרה במוקדם או במאוחר.

מוטב שזה יקרה בתהליך מכיר קר, תוך הסכמה הדדית.
יש לקבוע גבול ברור, פחות או יותר, בין אזורי-ההשפעה של ארצות-הברית ו"סין.

כדאי לארצות-הברית לקיים יחסים עם שני הענקים הקומוניסטיים, העוינים זה את זה. כדי לתמרן בין מוסקבה ופקינג — לטובת וושינגטון.

ולאחר המסקנה, הביצוע:
תחילה בשלב הסודי, מגעים ודיונים חשאיים, אי-שם.
ולאחר מכן, המעשה הבלתי-פוליטי כבי יכול, בדרג בלתי-ממשלתי, פינג-פונג ובסופו של דבר, בקצב מזורז, המגעים של יועץ הנשיא לעניין בטחון, הנרי קי-סינג'ר, עם הסינים. ההודעה על ביקור הנשיא, ובעתיד: צעדים רבים אחרים, שעדיין לא נודעו.

כיצע מהפכני דומה נערך, בשנה האחרונה, באחת החזיתות הגדולות האחרות של העולם: החזית הגרמנית.

שבוע וטווח ארוך של חודש, וששום אסון אינו יכול לקרות כל עוד נקבל נשק, נשק, נשק.

רונמאות של וושינגטון ובון הן כמשב רענן של רוח אופטימית.
כל דבר יכול להשתנות. מלחמות יש-נות נעלמות, הסדרים חדשים משנים את פני העולם.

המציאות משתנה בלי הרף, כל יום, כל רגע. השינוי דומה לזרם איטי, שאינו מורגש כמעט. כאשר מכשול עוצר את הזרם, מצטברים המים מאחוריו, זה יכול להימשך זמן רב, אך —

בגבור לחץ המים, הם הורסים את המיבשול ופורצים בורם אדיר, הסוחם עימו כל הניקצע בדרך.
או אומרים הבריות: איזו אפתעה! איזו מהפכה!

והפרשנים המלומדים דנים בכובד-ראש: מדוע, ולמה, ומה זה פתאום.
ממשלה, שיש בה מדינאים, מנצלת את הזרם כדי להגיע על גבו ליעדים חדשים. וילי בראנד וריצ'ארד ניקסון אינם גאוני הדור. אבל הם אנשים מפוכחים, שהבינו את המתרחש. הם ערכו הערכת מצב, הי גיעו למסקנות, ונקטו מדיניות יוזמה, מחושבת, נועזת.

שניהם הם בני אותה שייכבתי גיל, ילידי המאה ה-19, שניהם חדשים יחסית בשירות. שניהם יכולים להרשות לעצמם לדמוד לקח מן שגיאות, ודמיוחם — אדנאר וג'ון פוסטר דאלס, קיוינגר וג'ונסון.

ש כאן לקח בשבילנו — אולי הי לקח החשוב ביותר שאפשר ללמוד בדרךנו.

המרחק בין ירושלים וקאהיר קטן יותר מזה שבין וושינגטון ופקינג. בון ומוסקבה. חלה תמורה מהפכנית בייחסה של מוס-קבה כלפי גרמניה, ושל פקינג כלפי ארצות-הברית. אין שמץ של ספק שחלה תמורה מהפכנית לא פחות, ואולי אף יותר, ביחסה הנפשי של קאהיר כלפי ישראל.

יש לנו הזדמנות היסטורית לפי תוח דף חדש במרחב שלנו, כשם שעשתה גרמניה במרחב המרכזי

אירופי וארצות-הברית במרחב הדרומי-מזרחי-אסיאתי.

לשם כך דרושה ממשלה המסוגלת למלא את התפקיד העיקרי של כל הנהגה לאומית: להבין את המציאות המשתנית, לערוך הערכת-מצב, להסיק מסקנות, להי תרגמן לשפת המיבצעים המדינאיים. **לשם כך דרושים — מדוע להסי תיר זאת? — אנשים חדשים — צוות חדש. אנשים שאינם חוששים לקפוץ מן הצוק לתוך הזרם.**

אשר הכריז גלילאו גליליי "ואף על פי כן — נוע תנוע!" — נראה הדברים כאבסורד גמור בעיני האינקוויזיטורים.

כל אחד חש שהוא עומד על קרקע מוצקה, שהעולם הוא שטוח, ועומד במקומו. כל אחד יכול לראות שהשמש והירח נעים בשמיים. לאמר את ההיפך — הי אין זה רק חילול השם, אלא גם שטות. דרוש אצלנו גלילאו חדש, שיוכיר לי ממשלתנו כי העולם משתנה במהירות, ושמידותיה מבוססת על מציאות ההולכת וחולפת מן העולם. **אם לא נשנה מדיניות זו במהרה, נחיה לפורמוזה של המיז רח התיכון.**

המושלת בעקנה הזקן, הדיקטטור והגנרל העליון.

אפשר לשבת באי בלב ים, ולחשוב שהזמן עומד דום, שהעולם אינו משתנה, שדי לומר "לא" לכל שינוי — ולא יהיה שינוי.

כך עשו שליטי פורמוזה, גולי הייבשת הסינית, ועתה הם עומים דים על עברי פי פחת. המציאות פעה את פיה בתוהם.

קצה השני של אסיה עומד אי אחר, ושמו ישראל. אין הוא מוקף ים, למרחב הצער. אבל הוא מוקף אויבים, והוא מנוי תק מן הייבשת הסובבת אותו.

גם באי זה יש שלטון של קשישים, שכל תודעתם מעוגנת בעבר הרחוק. וגם כאן יש גברת שז ברזל. **מאדאם צ'אנג ומאדאם מאיר נודי דו כמעט באותו זמן — בסוף המאה העשרה. (קשה להאמין זאת, אבל מיידינג צ'אנג צעירה מ גודרה בשנה שלמה — 1899 לעי מת 1898).**

וגם באי שלנו, כמו באי ההוא, שוררת הדיעה שאפשר לסגור את התריסים בפני רוח הזמן, שדי לחשוב על טווח קצר של

אבות הציונות שחזו את תקומת עם ישראל בארצו, יעדו לו גם תפקיד לגבי האוכלוסיה הערבית הנחשלת שהתגוררה בארץ-ישראל ולגבי העם הערבי כולו במדינות המרחב.

הם האמינו כי הציונות לא רק תביא גאולה לעם ישראל, אלא תישא עימה את כשורת הקידמה לעמי ערב, תסייע להם להשתחרר מעול הפיאודלים ששלטו בהם וניצלו אותם.

היה זה צחוק הגורל, שבשנה ה-23 למדינת ישראל היו בנייהברית הנסתרים של ישראל בעולם הערבי, דווקא המשרים הפיאודליים הנחשלים ביותר. את תפקיד הלחימה באירגוני החבלנים ה' פלסטינים נטל על עצמו המלך חוסיין, כשישראל הרשמית סומכת ידיה על מע"י. אותה ישראל נשמה לרווחה כאשר ניצל חסאן מלך מרוקו מנסיון הפיכה רב-ידימים בארצו, פתח בטבח המוני של בני עמו כדי לבסס את שלטונו המלוכני. אפילו פייסל, מלך סעודיה, סמל ה' פיאודליזם הערבי, נחשב כ"אויב שניתן להסתדר עמו", ביחוד לאור הערתו ה' בוע של השאח הפרסי כי "מי אמר שערבים לא מוכרים נפט לישראל?"

שיגשוג מבחינה כלכלית. נסיון ההפיכה במרוקו ודיכוי הטילו אור חדש על חיי הקהילה היהודית במרוקו. הסתבר לא רק שקהילה יהודית גדולה בת 35 אלף נפש חיה ללא רדיפות במרוקו, אלא גם שהיה זה קהילה זו משגשגית, לפחות מבחינה כלכלית, ורבים מבניה תופסים עמדות בכירות בממשל המקומי. העובדה שחסאן מלך מרוקו לא הצטרף לחכם הערבי על ישראל, היוותה גורם נוסף לכך שמבחינה ישראלית היה המשך שליטתו במרוקו רצוי, על אף דיכוי העם המרוקאי.

התמונה שהצטיירה היתה עגומה: בערייהברית הפוטנציאליים של המערב ושל ישראל במרחב היו דווקא המשטרים ה' פיאודליים, שהציונות שאפה לסייע לעמיהם להשתחרר מהם.

למר סיסקו

לוח מחירים

על שער נמליהתעופה בלוד אפשר היה לתלות השבוע את השלס הבא:

מדינת ישראל — לוח מחירים למדינאים אמריקאיים:

דמי כניסה למדינה	10 פנטומים
שהייה יום ראשון	2 פנטומים
כל יום נוסף	1 פנטום
פגישה עם גורדה	10 פנטומים
עם משה דיין	5 פנטומים
עם אבי אבן	3 פנטומים
עם מל שר אחר	1 פנטום

התשלום במזומנים — אין אשראי — צ'קים ושטרות אינם מתקבלים.

הכנסת

מישהו משקר

אולי?

הידועה בהארץ, היתה ח'דמשמעית, טענה בפירוש כי פקידי ממשלה בכירים קיבלו הנחות של אפי ל"י על מכוניות שקנו בחברת אוטוקרט. כי רבים גם תיקנו את מכוניותיהם במוסכי אותה חברה — ללא תשלום. כי עשרות מכוניות אחרות ניתנו לשימוש של פקידים לתקופות שונות — שוב ללא תשלום. ספציפית, נאמר באותה כתבה, היו פקידים, במשרי

(המשך בעמוד 16)

ישראל הפסידה השבוע הזדמנות חריפעמית

לשנות את דעת הקהל בעולם ולקנות את לב הפלסטינים

הפטימטום הגדול

התגברות תנועת הברחה למימדים ש' ייצרו בעיות טכניות להחזקתם בישראל. כבר כיום, אחרי שארגוני החבלה אינם קיימים למעשה, אומרים בדרך לצון כי הריכוז הגדול ביותר של חבלנים פלס'טינים קיים בבתייהסהור בישראל. שיקולים קטנוניים ומטופשים אלה הע' לימו מעיני האחראים לכך את האפשר'ויות החדפעמיות שנפתחו בפני ישראל, בניצול הברחה של החבלנים לישראל. הברחה נתנה בידי ישראל נשק תע' מולתי שלא היה בידה מעולם. באמצעותו יכלה ישראל להסתער על דעתהקהל ה' עולמית לסתום אחת ולתמיד את הפיות לכל הוועקים על יחס ברברי של הכוב'ההתעללות בחבלנים העצורים. מיבצע הסברה ענקי, שהיה מציג את החבלנים שהסגירו את עצמם בפני נציגי העתונות והטלוויזיה, נותן להם לספר ב' עצמם מדוע בחרו לחיות בשבי בישראל מאשר להישאר על אדמת ירדן, היה תר

מאשר סבלו בכל שנות לחימתם בישראל. היה זה קרב לחיסול טוטאלי. החיילים הירדניים, כפי שסיפרו הניצולים שהגיעו לשטח ישראל, לא חסו על שבויים ועל פצועים. בזוכרם את מה שאירע בשנה שעברה, עת נאלצו להחרר את כל ה' השבויים, המיתו הפעם כל מי שנתפס בידם, שבוי או פצוע. רק מאות בודדות מקרב החבלנים הצ' ליחו להתחמק ממלכודת המוות. רובם ברחו לעבר הבקעה, למחנות הפליטים ש' היו מעוזיהם בעבר, כמו כראמה וכוריי' מה. אלא שהצבא הירדני דלק אחריהם גם לשם, המשיך לתקוף כל מקום שהתגלו בו חבלנים. החבלנים נלחצו בין הפטיש והסדן: בין לועי התותחים של חוסיין לבין קני הרובים והמקלעים של המוצבים הישרא'ליים שעל הירדן. הם העדיפו את הצד הישראלי. הם ידעו שמוטב להם להיכנע בפני לחמי צה"ל, בצורה שתשאיר להם לפחות את חייהם לשלל.

אלו היה צבא מצריים מנסה מחר לחצות את תעלת סואץ, היה צה"ל ערוך ומוכן לסיכול נסיון הצליחה. אילו היו אנשי ארגוני החבלה מנסים להפעיל שיטות חדשות בלחימתם נגד ישראל, היה צה"ל מוצא מיד את התשר' בה הנכונה לכך. אילו היתה פורצת מלחמה חדשה עם כל מדינות ערב; גם אז, יש לסמוך על כך, לא היה הדבר מפתיע את האחראים. אבל מה שעשו השבוע כמה עשרות חבלנים גרם, אלא לצמרת המדינה כולה, מבוכה ותדהמה עד למצב של חוסר אונים. היה זה כשלוחמי ארי' גוני הפידאיון הערבים, שנסו מפני הטבח שערך בהם צבאו של המלך חוסיין, ביק' שו מחסה, מיפלט והצלה, דווקא מהמדינה שהם נשבעו ללחום בה ולהכחידיה. המחנות שהתחוללו השבוע במרכז ביק' עת הירדן, היו עשויים להביך גם את הקשות שבחיילים, על רקע טריטור מקל' עים, הדי התפוצצויות ורעם הטנקים של הצבא הירדני, שפעלו במרחק של כמה מאות מטרים מהגבול עם ישראל, עשו את דרכם כמה עשרות של חבלנים אל הירדן. בשארית כוחותיהם, מוכים ועייפים, הם הגיעו עד לגבול, חיפשו אחר מוצבי צה"ל הממוקמים לאורך הביקעה, כשגילו מוצב כזה, הניפו מספחת לבנה או זוג תחתונים על גבי רובה, נופסו בהם לעיני החיילים הישראליים הנדהמים. מבחילים עד מוות הם ביקשו את הזכות להסגיר את עצמם ולהילקח בשבי.

בכמה מקרים הגיעו הדברים עד לידי אבסורד. החבלנים הנכנעים האיצו בוע' קות וקריאות בחיילים הישראליים להר' דרו ולתפוס אותם. לפני שידביקו אותם חיילי ירדן, באחד המקרים סימנו חיילי צה"ל לחבלנים דרך קלה לחצות אל ה' ירדן, אבל אלה סירבו לקבל את העצה כשהם צועקים: "שם יושבים חיילי ח' סיין!" (תתי ישראל!). במלחמה גדושת אבסורדים בין ישראל לארצות ערב, היה זה האבסורד הגדול והמזויר ביותר.

אצלכם לא הורגים שבויים!

מ אז מלחמתו הגדולה של חוסיין בחבלנים, שסיכנו את כסאו וממלכ'תו, בשלהי השנה שעברה, התרכזו לוח' מי ארגוני החבלה באיזור ההררי צפונית מערבית לרבתעמון, בין הערים ג'רש ו' עילון. באיזור זה פעלו לפי ההערכה קרוב לשלושת אלפים חבלנים.

בשבוע שעבר החליט חוסיין כי השעה כשרה לחסל גם את האי הפלסטיני ה' מזוין האחרון בממלכתו. הוא נתן לחבלי' נים שהות של כמה שעות להיכנע. הודיע כי הסכם קהיר, שהושג בזמנו בינו לבין ארגוני הפלסטינים, בטל ומבוטל. כשדחה תה דרישת הכניעה שלו, הסתער צבאי על מעוזי החבלנים בכל כוחו. בטורי שריון ותותחים ובעזרת הפצצות מהאוויר. החבלנים, שניסו להשיב מלחמה לחיי' ליו של המלך, חוסלו תוך שעות ספורות. הם סבלו מאות נפגעים. תוך יומיים גרם הצבא הירדני לחבלנים יותר אבידות



כך הם צעדו בכראמה ב'1968. קבוצה גדולה של חבלנים שנתפסו בעת פשיטת צה"ל על כראמה שבירדן. מוביל לשבי בישראל. השבוע שוב לא היה צורך לשרון פשיטה בירדן כדי לקחת שבויים. החבלנים הסגירו את עצמם מרצונם הטוב בהתחננות לחיילי צה"ל בגבול שיקחו אותם בשבי.

רם לשיפור תדמיתה של ישראל בעולם יותר מאלף נאומים של שרהחוקן או יש' ראל גלילי ותקציבי הסברה של מיליונים. זו היתה גם השעה לנקיטת יוזמה מדי' נית כלפי העם הפלסטיני, כדי להוכיח לו שהוא יכול להשיג את עצמאותו רק לצידה ובעזרתה של ישראל. מחוות של נדיבות ורחבליב בשעה כזו כלפי העם הפלסטיני, היו זוכים עתה לתגובות כפי שלא היו זוכים להם מעולם. אלא שזאת תביעה קיצונית מדי מהאנשים המוגבלים המנהלים את מדיניותה של ישראל. שלא לדבר על אקטים מדיניים ועל יוזמות חדשות, הם לא היו מסוגלים גם לאקטים הסברתיים ותעמולתיים שהיה בהם לשרת את המדיניות שהם עצמם מנהלים. היתה זו שעתם הקטנה של מנהיגי יש' ראל. הם חשפו את עצמם בפעם נוספת בכל הידלונם, אפסותם המחשבתית, חוסר ה' אונים שלהם להתמודדות עם מאורעות בלתי צפויים — עדה של שוטים שהטימ'טום שולס בהם.

שעתם הקטנה ביותר

ב שבת בבוקר הסגירה את עצ' מה קבוצה של 16 חבלנים. למחרת, בשעות הבוקר המוקדמות, הגיעו אל קו הגבול קבוצות קטנות לאורך גיורה של כעשרה ק"מ מול ג'רש ועילון. היתה זו תפנית מדהימה, שאיש בישר' אל לא ציפה לה ולא התכוון לקראתה. במשך שלושה ימים התלבטה ההנהגה ה' מדינית של ישראל כיצד להגיב על התר' פעה, ולא יכלה להגיע לכלל החלטה. עם רגשות הסיפוק הטבעיים שחוסיין עושה את מלאכתה של ישראל, מכלה את ארגוני החבלה, ניצב גם החשש מפני

רים החשודים בביצוע השוד: ציון משאד, אריה שטנגל, ג'ינג'י בן 21, אפרים אבי רהם, צעיר (20) שחרחר ורזה, ויוסף עווה, גברתן בן 24.

בפני השופט, תיאר התובע המשטרתי כיצד איתרה המשטרה את מכונת השוד, שנמצאה עזובה בפרדס ליד צריפין, ובה כובע גרב, חולצה עם סימן מכבסה, ור טביעות אצבעות. התובע הודה, עם זאת, שטביעות האצבעות במכונת לא היו של החשודים. הוא גם לא פירט את טיב החשדות נגדם.

לאור היעדר הראיות, דחה השופט את בקשת המשטרה להארכת מעצרו של הי חשודים ב-15 יום, הסכים לארבעה ימים בלבד. תוך זמן זה, על המשטרה להמציא לבית-המשפט את החומר שבידה — או לשחרר את הארבעה.

טורונטים

בדיחת

גרות

לרבות שמיניסטים ברחבי המדינה, היו השבועות האחרונים ימים של מתח. בחגיגות הבגרות היו בעיצומן, והחבר'ה דגרו עד שיצא עשן. ביום השני בשבוע שעבר התקיימה בחי-

(המשך מעמוד 14)

דים כלכליים, ביניהם כאלה שטיפלו ב-ענייני אוטוקרס בתוקף תפקידיהם, שקיב-לו עד 5,000 ל"י הנחות למכונת.

חמישה ימים לאחר פירסום הידיעה, הגיש ח"כ אורי אבנרי שאילתה. ביקש בה לדעת אם נערכה חקירה בעקבות הי פירסום, ואם כן, מה היו תוצאותיה. דילמה. אבנרי הגיש את השאילתה לשתי כתובות: לשר התחבורה ולשר האו-צר. בשבוע שעבר, ענה לו שמעון פרס כי אין שום אמת בטענה. השבוע, ענה סגן שר האוצר, צבי דינשטיין: "ב-15 ביוני פנתה נציבות שירות המדינה אל פרקליטות המדינה, בבקשה כי המשט-רה תחקור בפרשה. העניין נמצא איפוא בטיפול".

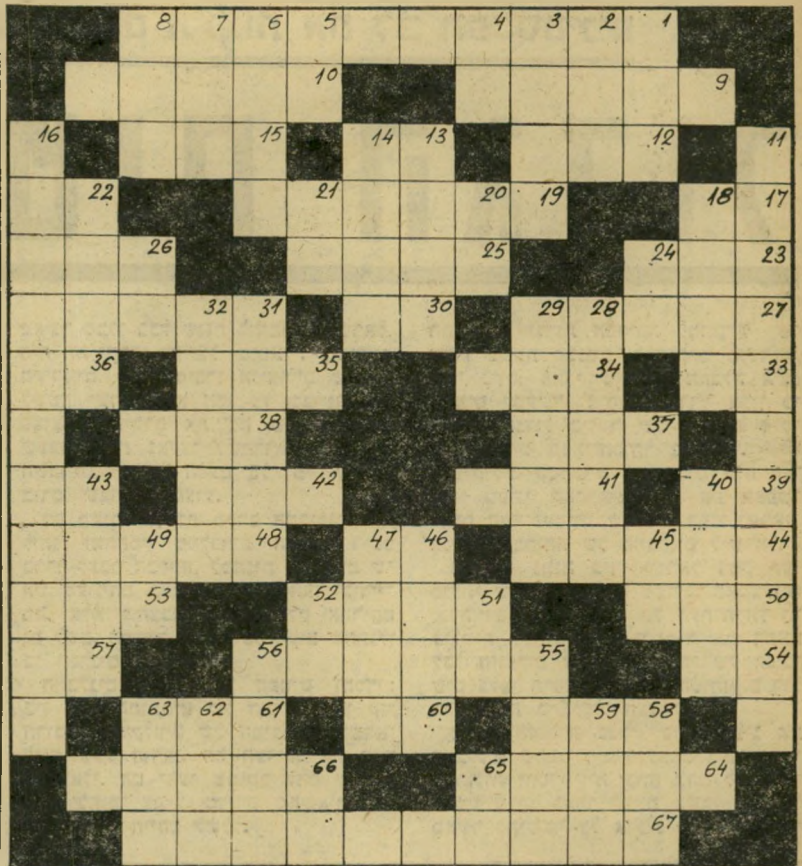
מה שהשאיר את חברי הכנסת בשמץ דילמה — למי מהשרים עליהם להאמין.

פנעים

חשודים יש

הוכחות אין

"כאן שוד מזויין. כולם הוצעה." גם לולא קריאה זו, שהייתה בחלל אולמו של סניף בנק הפועלים בבית-דגן, בבוקר יום החמישי האחרון — ספק אם

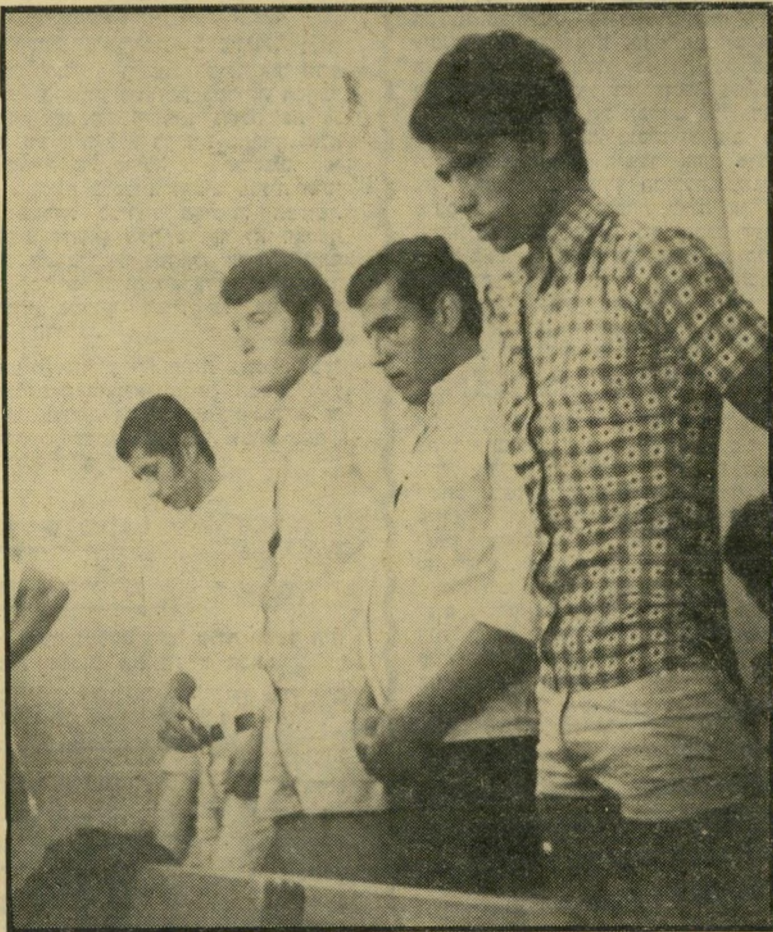


את פיתרון התשבץ יש לשלוח לת.ד. 136, תל-אביב, ולציין על גבי המעטפה: "תשבץ 1768". בין הפותרים יוגרלו פרסי ספרים.

מאונך

1) דרגה בצה"ל (ר"ת). 2) קיבוץ בדרום הארץ. 3) ירק מאכל. 4) נמצא. 5) אבי אבנר. 6) קבוצה, חבורה. 7) בו מייצרים יין. 8) אלוף בצה"ל. 11) תורת התפתחות העובר. 13) חוטמן, הוטר, 14) כינוי לארץ-ישראל. 16) עשיית טובות לזולת. 18) אבן יקרה. 20) מערב. 21) ניצל מהמבול. 22) שאינו סמך. 24) מזכיר האו"ם הראשון. 26) לאום. 28) מהעמים שישבו בארץ בימי יהושע. 29) שם מת אהרון הכהן. 31) נתינת כסף מרצון טוב למטרה ציבורית. 32) אבי לבן. 40) מוסר השכל של משל. 43) שולט. 45) פניית כבוד פוליטית. 46) שבעה ימים. 47) צורת התיישבות חקלאית. 49) גיל חופה. 51) ידית. 52) משא כבד. 55) משעשע. 56) אחד השרים. 58) מכיווני האלהים. 59) צבע בהיר. 62) דרגה בצה"ל (ר"ת). 63) ללא הכרעה (כתיבת חסר). 65) קידומת לשמות אצולה בצרפת. 66) אותו משתיל פרופסור לוי.

1) דורערכיות, הרגשות מתנגדות. 9) את עלילותיו מספר אפוס בבלי קדום. 10) מחול. 12) שופט בבית-המשפט העליון. 13) ציפור טורפת. 15) ספרטקוס היה כזה. 17) דל, עני. 19) תורת שמירת הבריאות. 22) נוול החיים. 23) שארית, קצה. 25) אבי שמשון. 26) לקח את שמואל תחת חסותו. 27) בעלי-חיים ממערכת חסרי-חוליות. 30) סוג מין. 31) ילקוט. 33) מצבה. 34) צמח בושם ריחני. 35) חולה אנוש: "שכיב...". 36) מילת תנאי. 37) כלי לגריפת אשפה. 38) רחוב בני-יורק, בו נמצאת הבורסה. 39) שהה לילה. 41) זרם, נמשך והלך. 42) פן. 43) טבעת ברזל באפה של בהמה. 44) ערפד. 46) מבני נוח. 47) אל שמש יווני. 50) בה ישבו בני-ישראל במצרים. 51) יציב, תמיד. 53) עולם, תבל. 54) מנעול. 55) חי יותר מכל אדם. 57) דורון, מתת. 58) טמפו. 60) ענן. 61) מאצבעות היד. 64) מלך ארמי. 66) מראשי סינדיקט הי פשע, נמצא בארץ. 67) מאבות האומה.



חשודים אברהם, עווה, שטנגל ומשאד יש טביעות אצבעות — אבל של מישהו אחר

נת הבגרות בתנ"ך. ביומיים שלפניה, יצא עשן ממקום נוסף: מכל קווי הטלפונים בבתים שבהם גרים שמיניסטים, השמעה עברה כבוק: בתיכון עירוני י"א בתל-אביב חולק, בטעות, לקראת המיבחן ב-דיקדוק שהתקיים שלושה ימים לפני כן — טופס המיבחן בתנ"ך. עד שהטופס נא-סף בחזרה, הספיקו הניבחנים לעיין בו, למדו את השאלות. מפיצי השמועה יד-עו כמובן גם לספר מהן השאלות ש-ייתנו במיבחן. אפשר לייחס זאת רק לעצביהם המ-עורערים של השמיניסטים, באותם ימים הרי-גורל, שאכן נמצאו ביניהם כאלה שהאמינו לציזבאט, הופיעו לבחינה ב-תנ"ך כשהם מוכנים לשאלות שקיבלו ב-טלפון, הופתעו במיקצת לגלות שלא היו דוברים ולא יערי.

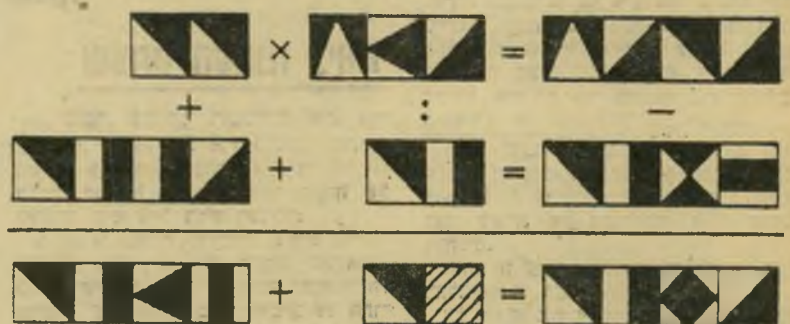
היה משהו מהנוכחים זקוק להסבר. הו-פעם של ארבעת הצעירים, מזויינים ב-תתימקלעים עוזי כשפניהם מכוסים גרבי ניילון, דיברה בעד עצמה. היריה שנפ-לטה מלועו של אחד הכלים, כאשר אחד הלוקחות, חייל צעיר, לא נטה להישמע להוראות השוודים — הדגישה סופית את רצינות התמונה.

חמש דקות בלבד לאחר שהופיעו בפתח הבנק, הסתלקו ארבעת השוודים במכו-נית קונסטסה שחנתה בפתח הבנק — יחד עם שללם, למעלה מ-30 אלף ל"י.

טביעות אצבעות. זריזות לא פחור תה גילתה, הפעם, גם משטרת ישראל. 24 שעות לאחר השוד, הביאו שוטרי משטרת ראשון-לציון בפני שופט-השלוש התל-אביבי ולמן ליכטנשטיין ארבעה צעי-

חשבץ 1768

זוהי חידה חשבונית. כל ריבוע מסמל סיפרה. לאותן הספרות יש אותם סימנים. בעז-רתן של פעולות חיבור, חיסור כפל וחילוק, יש למצוא אילו סיפרה מייצג כל סמל של ריבוע.



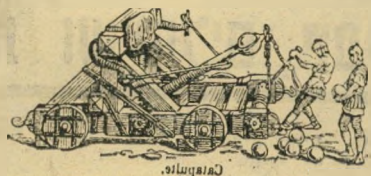
את התשובות יש לשלוח על-גבי גלויות בלבד לת.ד. 136, ת"א, ולציין על גבי הגלויה: "חשבץ 1768". הפיתרון צריך להכיל את כל התרגיל במיספרים. המועד האחרון למישלוח הפיתרון — 28.7.1971.

בין הפותרים נכונה יוגרלו שלושה פרסי ספרים.



אנחנו נשגע את האמריקאים

האמריקאים לא יודעים מה לעשות אתנו. אנחנו משגעים להם את השכל. ארבע שנים הם חיכו בסבלנות, עד שהמצרים תפסו שרק אמריקה יכולה להחזיר להם את סיני, תמורת תשלום, כמיר צו-הברית וצימצום השפעתה של ברית המועצות באזור, בסדר. המצרים נכנעו, ואפילו התחילו לשלם מקדמות. שרים פרו סובייטים, שהאשמו בנסיון הפיכה כביכול נעצרו, רוג'ס התקבל באהבה — הכל היה מוכן לביצוע העסקה, ופתאום הישראלים הנחמדים התחילו להתחצף. הם לא מוכנים לקבל את הצעת רוג'ס כלשונה. הם מוכנים עקרונית לסגת מן התעלה, אבל צעד אחד קטן, ומבלי להביט מתי ואם בכלל תבוא אחריו נסיגה נוספת. שר-ארם-אלישיך והכביש המקי שר אותו לאילת בכלל אין מה לדבר. ראיתם חוצפה של עם עיקש ושתלטן? אמריקה מדברת אלינו בטובות, מעני קים, מטוסים — זה לא עוזר. היא מאיימת עלינו בברגוז ואמברגו — אנחנו לא נבי. הליים. לא תמכרו אור. תנו בוול, אנחנו אומרים. תמורת הצעד הראשון בתוכנית ה- נסיגה אנחנו רוצים כך וכך. תמורת הצעד הצעד השני — כך וכן, ועל הצעד השלישי, נראה, עוד נדבר כשיגיע הזמן לזה. לא רוצים? לא צריך! המצב כפי שהוא די מוצא חן בעינינו. מבחינתנו הוא יכול להימשך כך לצנצ. לא רוצים לסגת מהשטחים — תעשו לנו משהו!



באשקלון. אתם מכירים? אז בבקשה — לא להרגיז אותנו, אם אתם לא רוצים שנסבך אותכם במלחמה אטומית עם ברית המועצות, ואם אין לכם חשק שהחורבן שלנו יעיק על מצפונכם עד סוף הדורות. אז יאללה, בלי הרבה דיבורים! פאנטומים, או שאנחנו קופצים מהחלון. אתם צריכים להבין דבר פשוט. אנחנו אומרים לאמריקאים. המטרות שלכם ושלנו אינן זהות. אתם מעוניינים להתפייס עם הערבים על חשבונו. זה מובן. מבחינתכם — העסק משתלם. תעלה פתוחה, סילוק הרוסים מהאזור, נפטי-שמפט — יש לכם מספיק סיבות למכור אותנו. אנחנו גם מבינים שאין לכם שום חשק להישאר תקועים איתנו, כבעלי-הברית היחידים ש- לכם במזרח התיכון. זה מתקבל על הדעת. אתם מוכנים לדפוק אותנו מדי פעם בי פעם, כשאתם עוברים בסביבה, אבל חתור נה קאתולית — מה פתאום?! חסר חתי- כות יפות ועשירות באזור? כל דפיקה שלהן — שווה זהב.

ולנו. אנחנו אומרים, העסק הזה לא משתלם. היום הערבים מוכנים להיכנס איתכם למיטה תמורת נסיגה קלה, והביטוח לנסיגה יותר רצינית. מחר, כשני- סוג מכל השטחים, כי שתתרגלו לחיים הטובים במזרח התיכון, כשלא תוכלו לוותר על התענוגות שהעריבים יספקו לכם — הם עלולים להעלות את המחיר ולבקש שתחזירו אותנו לגבור לות החלוקה ובשלב הבא. מי יודע? אולי הם יבקשו שתקבלו שניים-שלושה מיליון מהגררים יהודים מהמזרח התיכון, והסידור הזה, רבותי, לא כליכך מוצא חן בעינינו. אנחנו רוצים חתונה כדת וכדין. אנחנו לא נסכים לפלירטים שלכם עם הערבים. יש גבול למתירנות! אתם רוצים בללות במזרח התיכון? בבקשה. אבל — רק איתנו!

אז למה שבעזר לכם לחזר אחרי הערבים? למה שנתמך ביוזמות השלום שלכם? זה לא משתלם לנו. אנחנו הרי מכירים אתכם. אתם תנצלו אותנו, ובסוף תורקו אותנו. זה לא כדאי. אם אתם לא רוצים להתחתן איתנו מרצון — נחתתן איתכם בכוח. אתם לא תשתחררו מאיתנו בקלות. יש לנו פטנטים, כמו שכבר רמזנו. אם הדיבורים, השיכנועים והתנדאלך לא יעזרו — אנחנו קופצים לנהר, ונראה אתכם לא מצילים אותנו. זה יעלה לכם ביוקר. אתם תצאו מהדעת מיסורית המצפון בלבד. ההיסטוריה לא תסלח לכם את הפשע הזה. אתם עוד תצטערו!

מסתורי הצנורה

אולי משהו מוכן להסביר לי למה הצנורה לא התירה את פירסום שמותיהם של החללים באסון המסוק? העתונים, ש- פירסמו את הידיעה, לא הביאו שום ני- מוקים להחלטה תמוהה זו, וכמובן שלא טרחו להגיב עליה. אני שובר לעצמי את הראש, ואני לא מצליח להעלות נימוק אחד שיצדיק נסיון מנוחך זה להעלים אינפורמציה מ- ידיעת הציבור. למראל זה ודאי לא עוזר. עד עכשיו נהוג היה לפרסם את שמותיהם של חיילים שנפלו בקרבות, ונסיספו ב- אסונות, כמו אידית, דקר והתפוצצות ב- אילת, ופתאום מדיניות חדשה, המשאירה פתח לשאלות רבות. אולי היתה כאן חבלה? אולי המסוק הופל באש האוייב? אולי היו שם יותר מעשרה חיילים? אולי החיילים לא היו ישראליים? אולי היו אלה משקיפים אמריקאים? מי יודע מה קרה שם? לו הינ מפרסמים את שמות ההרוגים, לא היה מקום להשערות ספקולטיביות. שלא לדבר כבר על הסבל המיותר, ה- נגרם להורים השכולים. מאחר ואנחנו לא

יודעים את שמות החללים, אנחנו עלולים לפגוש את הוריהם ברחוב ולשאלו בתום-לב מה שלום הבן שלהם. מה השובב כותב מהי צבא, מתי הוא יבוא לביקור, ומה התוכי- ניות שלו לעתיד. ההורים האומללים, אם הם רוצים להיות אזרחים טובים וממושמעים, חייבים להעי- מיד פנים כאילו דבר לא קרה שכן לספר את האמת למכרים, לידידים, לחנוני ול- דוור, שימשיך להביא מכתבים, הוא בבחי- נת גילוי סודות המדינה. מצב מבין. מי יוכל להאשים אדם בחוסר טאקט ובגסות- רוח, אם יצליח למשפחה, ומבלי לדעת על האסון שקרה להם יבקש להודיע לבן (ההרוג) שהוא מזומן לחתונה, או לאיוו- מסיבה עליזה? אם הנימוק הוא בטחוני, אם, נניח, שר- הבטחון אינו מעוניין ששמות ההרוגים יגיעו לידיעת האוייב משום הסכנה הכר- כה בכך לבטחון המדינה — כי אז יש להאשים את עורכי העתונים, את המשי- פחות השכולות, את קרוביהם ומכריהם, בעבירה חמורה על חוקי הצנזורה ובי-

פגיעה בחוק בטחון המדינה. שכן לא צריך להיות מרגל-גאון כדי להשיג תוך שתי דקות את שמות ההרוגים. די לפתוח עתון ולקרוא את מודעות-האבל, שפורסמו בו יום אחרי האסון. אם עורכי העתונים

המוות הוא עסק טוב

כבר מזמן רציתי להגיד כמה מילים על העסק הנחרד הזה ששמו מודעות-אבל. כולנו מעקמים קצת את האף כשאנחנו שומעים על סופר, שהתעשר מעריכת אלבום לזכר הנופלים, או על מיזמוני ששירו על חובש, מפקד, או סתם חייל שנפל, הפך ללהיט. הסלידה שלנו אולי אינה מוצדקת, אבל אפשר להבין אותה. משונה שעד עכשיו לא שמעתי ולא קראתי דבר על התופעה המחליאה והנפוצה של התעשרות הנפקת הנאה ממודעות-אבל. קודם כל נהנים מהעסק הזה העיתונים. מודעות-אבל ממוצעת, עולה לאדם כ-120 ל"י במזומן (לפי 22 ל"י האינטש). שום עיתון אינו נוהג לתת הנחות בשטח זה, גם אם נושא המודעה הוא חייל שזכה במותו לצל"ש. המחיר עבור מודעה של השתתפות בצער החורים השכולים, אשר בנם נפל בעת מליו תפקידו, הוא כמו המחיר עבור מודעת חתונה או בר- מצווה. מבחינת העיתון, מסווגות כל המודעות האלה כמודעות "משפחתיות". לעומת זאת מודעה מיסחרית עולה למפרסם 13 וחצי ל"י האינטש, באשראי של כחצי שנה. הסיבות לכך, כפי שהסביר לי פירסומאי ותיק בשמץ לאקוניות, פשוטות: (א) מי שבא למסור מודעות-אבל, לא נוהג לעמוד על המקח. (ב) אדם המודיע על אביו שנפטר או בנו שנפל, נחשב למפרסם חד-פעמי. זאת אומרת: אין להניח שהוא ימסור עוד מודעה כזו לעיתון, בגלל ההנחה שקיבל, או השרות האדיב שניתן לו. ומכיוון שכך צריך להוציא מהאיש את המכסימום. האם משהו שאל פעם בקול רם מה זכותם של התנים, של זוכי-המתים האלה, להפקיע מחירים ולהתעשר ממודעות-אבל? האם משהו שאל פעם למה בכלל מפרסמים עתונים מודעות אבל? תגידו: זו אינפורמציה שהעיתון חייב לקרוא? שימסור את זה כאינפורמציה, שאחרי הכל, רק עבורה מוכן הקורא לשלם את דמי העיתון. ולמה שרק העתונים יתעשרו ממודעות-אבל? למה שהרדיו לא יפרסם אותן תמורת תשלום? ולמה שתיאטרון, לפני הרמת המסך או בהפסקה, לא ימסור לקהל מודעות-אבל תמורת תשלום המקובל בעיתונים? הרעיון לא פחות מוצע מאשר פירסום מודעות אבל ליד מודעות א.ב.ג., פוטריברו, ונעלי מיקולונטי. ועכשיו כמה מילים על האנשים המוסרים מודעות-אבל לפירסום. גם הם נהנים מהעסק. רבים מהם, למרבה הזוועה, מנצלים את החודמונות כדי לפרסם את עסקיהם ומפעליהם. בצערו של חבר-כנסת אשר שילם את בנו משתתפים בין חיתר: הארתו למען המשפחה, מנכ"ל אוטוקס, פירסום קורן בע"מ ו"בזר השטיחים" של מר אדוניהו אשר. במודעות אחרות, שפורסמו לפני שבוע, לזכר חיילים שניספו, מצאתי את המיפ" עלים הבאים: קופת מלווה וחסכון לעולי יראק, חברות "ברזברין", "אמניר", "חוללה", "ספרה" (תעשיית נייר) ו"שפיר" (תעשיית קרטון ונייר בע"מ). אני לא מבין איך אנשים איום מתביישים לנצל אסון לפירסום מיפעליהם ומוצריהם. האם המיפעל לממתקים או לגרביים מבטיע את צערו, או האנשים שעומדים בראשם? למה שלא יפרסמו האנשים ההגונים האלה מודעות אישיות, גם אם מסתהכנסה לא יכיר בזה כהוצאה לזכר פירסום? אך אפילו הרעיון הפשוט הזה מעורר בי סלידה. אדם הרוצה להביע את צערו והשתתפותו באבל ישלח מיברק או יכתוב מכתב אישי (בכתב-יד, ולא על נייר החברה) למשפחה השכולה. ואם הוא מרגיש את עצמו קרוב וידיד למשפחה השכולה, יטריח את עצמו ויביע להם תנחומים בעל-פה. ההכרזה הראונית הזאת ברבים על השתתפות בצערו של איש-ציבור, יש בה טעם לפגם, ומידה לא מעטה של התנהגות ופירסום אישי. מודעת האבל היחידה שיש לה מקום, לדעתי, בעיתונות, היא זו אשר בה מודיעה המשפחה ברבים על האסון שפקד אותה. מודעה כזו היא בבחינת אינפורמציה המכוונת לקרובים, ידידים ומכרים כפי שאלה, המבקשים להביע את השתתפותם באבל למשפחה, ויכול לעשות זאת בטאקט, ומבלי לנצל את החודמונות לפירסום אישי ולפירסום עסקיים. ומודעה כזו חייבים העתונים לפרסם, אם לא בתשלום סמלי, הרי לפחות לפי התעריף הנהוג לגבי מודעות מיסחריות. ניצול אסונה של משפחה לחשיטת מחירים מופקעים (שאינו להם כל הצדקה אובייקטיבית) — זו שפלות ופשע, שאפילו אנשי המאפייה והעולם התחתון היו מתביישים בו. "העולם הזה", אגב, אינו מפרסם עקרונית מודעות-אבל.

חשובה לקוראים בעניין אביו

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיקר סרט ראשון של במאי, מוקרן על ידינו. זה חלק ממדיניות פס- טיבל הבמאים.

אני מסרב לרדת לרמתו האינטלקטורי אליה של מר אבידן, ולתרום על-ידי כך לפירסום סרטונו החובבני-עד-די-שיעמם "מין". היצירה המגוחכת שלו לא "הורי מנה לפטיבל קאן, בעוד שסרטים ישר- אליים אחרים נדחו, כפי שהוא טוען. הסרטון שלו התקבל בסך הכל בפטיביל "הבמאים" שם, וגם זה, אני חוזר ומכ- ריו, בוכות העובדה שסרטונו נפסל כאן על-ידי הצנזורה. שום מבקרים, אותם יסוחט אבידן ממנהלי הפטיבל, לא יעזרו לו. לא טענתי בשום מקום שניהלתי שיחה פרטית עם אותו מנהל. את הדברים להם שמעתי מפיו לא אחת, כאשר ניסה להס- ביר לקהל למה הוקרנו שם יצירות-נפל, הדומות לפג הפילמאי של אבידן. ואם לא די בכך, שמעו את הדברים האלה מפ- המנהל שני ישראליים, אשר בשיחה פר- טית שאלו אותו למה נכלל "מין" בפס- טיבל. כל סרט. הוא אמר, שנפסל בארץ מוצאו, ובעיק

שני מרצים

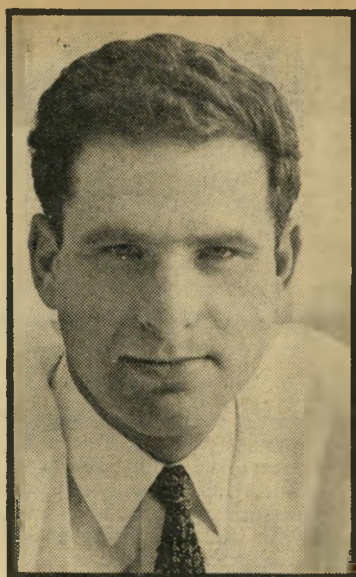
צעירים במדע

המדינה

פירסמו מחקר

שגרם לסערת

רוחות



ד"ר שלמה אהרונסון



ד"ר דן הורוביץ

יש לקרוא להן פעולות גמול — מאחר שההוראה של תגמול היא חיונית ולא שלילית (כגמול) ולבסוף צמצמו את מספר הפעולות שנחקרו ל-19.

מטרת הבדיקה לא היתה לתהות על המניעים שהביאו לפעולות התגמול, אלא לבדוק את מידת האפקטיביות של מבצע עים אלה לפי המטרות המוצהרות מחד ולפי האפקטים שהושגו מאידך.

אחת השאלות שהציבו לעצמם שני ה"מרצים במאמר היתה: באילו מידה היו לפעולות התגמול פונקציות לטנטיות, שה"דוקטרינה אינה מפרשת אותן?

בנקודה זו העלו עליהם מחברי המאמר את זעמה של הביקורת הדייגיסטית. היה זה משום שמבקריהם לא הבינו את מש"מעות המושג "פונקציה לטנטית", ויהו אותה עם מונח שונה לחלוטין כמו "כוור" נה נסתרת.

למעשה יש הבדל קיצוני בין שני המונחים. כוונה נסתרת מצביעה על מניע מודע, הקיים אצל מבצע פעולה מסוימת, שהוא מסווה אותו במניעים אחרים מדור"מים. פונקציה לטנטית, היא מטרה מסוימת החבויה או הכרוכה בפעולה, מבלי

אישום נורא הידהד השבוע בארץ, בעיקבות פירסום מדע:

..חילי צה"ל נשלחו למות בגלל חשבונות ושיקולים מפלגתיים!"

שהיא מודעת מראש למבצעי הפעולה. אפשר להביא לכך כמה דוגמאות:

• אם אומרים, למשל, שפונקציה לטנטית של פעולה ממשלתית מסוימת עונה על הצרכים של מוראל הציבור, אין סי"רוש הדבר שהממשלה החליטה כי מוראל הציבור ייפגע אם לא תיעשה הפעולה. הכוונה היא לכך שהפעולה מילאה תפקיד כזה, של העלאת מוראל הציבור, גם מבלי שהפעולה יועדה לכך מראש.

• אם קבוצה של אנשי מדע מארצות שונות מחליטה לערוך סימפוזיום מדעי דווקא בפאריס, ניתן לומר שהפונקציה לטנטית של סימפוזיום זה היא האפשרות לבנות בלילות במועדוני-הלילה של פאריס. אבל אפילו חשבו על כך משתתפי הסימפוזיום בסתר ליבם, אין פירוש הדבר שבאו לכנס, משום שרצו לבקר במועדוני הלילה בפאריס.

• הפונקציה לטנטית של ביקורו ה"צפוי של הנשיא ניקסון בסין, תהיה השפעה על סיכויי להיבחר מחדש כנשיא.

גמול לאוי"ב או תגמול למדינאים

לרוע המזל לא נועד המחקר, שעורך את זעמם של חסידי דין, למתוח ביקורת על פעולות התגמול. הוא לא ייחס כלל למולדי ומבצעי פעולות התגמול את ה"כוונות שהמבקרים מצאו בו.

היה זה מקרה קלאסי בו התאמת הפ"סוק: "על ראש הגנב כוער הכובע".

אין כוונות

ונסתרות

גורם הסערה המחודשת סביב פעולות התגמול, שקבעו פרק חשוב בתולדות היחסים בין ישראל לארצות ערב, היה מאמר שפירסמו שני אנשי מדע ישראליים צעירים, בחוברת הראשונה של מדינה ומישל, בטאון תלמידי החוג למדע-המדינה באוניברסיטה העברית ב"ירושלים.

המאמר, הנקרא בשם איסטרטגיה של תגמול מבוקר — הדוגמא הישראלית, נכתב בידי הד"ר שלמה אהרונסון, מרצה למדע המדינה ומי שמשמש לעיתים גם כפרשן מדיני בשידורי-ישראל, ובידי הד"ר דן ("דינדוש") הורוביץ, מרצה בחוגים לסוציולוגיה ומדעי המדינה, שהוא בנו של נגיד בנק ישראל, דוד הורוביץ.

אחרי פעולת התגמול על נמל-התעופה בבירות, שגרמה למעשה לאמברגו הכללי על ייצוא נשק מצרפת לישראל, התנהל ויכוח בישראל על מידת האפקטיביות של פעולות התגמול, מבחינת היחס בין התור"צאות שהיו צריכות להשיג לבין מה ש"הושג באמת.

בעקבות ויכוח זה החלו אהרונסון והורוביץ לבדוק את ההיסטוריה של פעולות התגמול הישראליות. הם התלו בבדיקת כ-80 פעולות-תגמול (שמבחינה לשונית

זעמם של פרשנים בכירים בעתונות ה"ישראלית, נגד נסיון לבדוק ולהעריך את האפקטיביות של מדיניות פעולות התגמול הישראלית.

"הטוען כי פעולות התגמול לא נועדו אך ורק, כפי שמקובל לחשוב, להשיג יעדים צבאיים, איסטרטגיים ומדיניים, לר"קח על עצמו אחריות שאין חמורה ממנה בישראל", כתב ישעיהו בן-פורת ב"דיעות אחרונות". הרי זה כאילו טען שצה"ל יצא להרוג, וחילי צה"ל נפגעו ונהרגו, למען סיפוק צרכים, פעמים מסופקקים ביותר, של, העליתה הפוליטית הישראלית.

"המחקר אומר", כתב יואל מרקוס ב"הארץ", "שחיללים ישראלים נשלחו לה"רוג, ובמקרים מסוימים להיפגע ולהיהרג, גם לצורך שמירת מוראל הצבא והאוכלוסיה, לצורך ניסוי הצבא בשדה, לסיפוק צרכי, העליתה הפוליטית' כמכשיר במאבק הפנימי של עמדות במדיניות החוץ הישראלי, כאמצעי מיקוח במשחק הרכש וכדי לספק מעצמות המעוניינות בהעסקת הערבים בזירה הישראלית... אלה האש"מות חמורות מאוד... משום שיושבים כאן אנשים שבניהם נהרגו, נפצעו ונשארו נכים כתוצאה מפעולות אלה."

על

ראש הגנב

לא במקרה היו ראשוני הנזעקים, ש"יצאו בשצף קצף נגד ביקורת פעולות התגמול, אותם עתונאים הידועים משכבר הימים כשופרותיו של משה דיין בעתונות הישראלית, שכן, משה דיין היה אבי ה"אסכולה והאידיאולוגיה של פעולות התגמול. כל נסיון למתוח ביקורת על פעולות התגמול, כמוהו כנסיון למתוח ביקורת על דיין.

הסערה פרצה השבוע כאילו לפי"אות ויגוק מוסכם מראש. בנוסף אחיד ובסיגנון דומה פרץ השבוע



חוסאן

שער העולם הזה אחרי פעולת התגמול בחוסאן, בספטמבר 1956, כשיחידה גדולה של צה"ל תקפה תחנת משטרה ירדנית בשיפולי הרי חברון. פעולה זו נערכה ימים מספר אחר תקיפה ירדנית של משתתפי כנס ארכיאו"לוגי שנערך ברמת-רחל, ליד ירושלים.

קלקיליה

פעולת התגמול ב"קלקיליה, באוקטובר

1956, גרמה דווקא לירידת מוראל ביישוב הישראלי, בשל האבידות הכבדות שספג צה"ל בפשיטה זו. פעולה זו, האחרונה לפני מייבצע סיני, סללה את הדרך למלחמת קדש.



אבל מגוחך יהיה לטעון כי ניכסון נוסע להיפגש עם ציראלי רק כדי שיוכל להבחר שנית כנשיא ארצות-הברית.

במאמרם קבעו אהרונסון והורוביץ ברור: "מטרות לטנטיות אינן מבוטאות בפומבי, אין תמיד הסכמה לגביהן בקרב קובעי המדיניות, ולעיתים אין הן מודעות כלל".

שיקולים של

תחרות פוליטית

על סמך בדיקת רקע פעולות-התגר מול שנגדן והאירועים הפוליטיים והאחרים שקדמו להם ובאו בעקבותיהם, קבעו שני המרצים את הפונקציות הלטני-טיות הבאות של פעולות התגמול:

● בנסיבות בהן חששה ישראל מלחץ פוליטי של המעצמות לשינוי הסטטוס-קו, היתה לפעולות התגמול גם פונקציה של יצירת אווירה שבה יעדיפו המעצמות ל"בסוף, שלא לעורר כלבים ישנים ולוותר על יוזמות מדיניות שישראל חששה מהן.

בנסיבות אחרות היה בהחרפת המתיחות בגזירה מסוימת גם משום שרות ליחסי החוץ של ישראל עם מעצמה שעמדה בקונפליקט עם הלאומיות הערבית ואשר יכלה לספק נשק לישראל.

● היו תקופות שבהן סברו קובעי המדיניות הישראלית, או חלק מהם, כי צפוי יהיה בעתיד הלא רחוק התמודדות צבאית עם הערבים ביוזמה ערבית, וכי הזמן פועל לטובת הערבים. בנסיבות אלה היו סבירו כי עדיפה התנגשות מוקדמת יותר ולפיכך רצוי שהערבים יפתחו בה בקרוב. במצב זה יכלה היתה האסטרטגיה של הרתעה מבוקרת לשמש מכשיר ל"אסקלציה.

● הצורך בכוננות מבצעית של צבא הישראלי העלה את החשיבות של מבחנים מעשיים בשדה, כגורם התורם להשגת יתרון איכותי של צה"ל לעומת היתרון הכמותי הערבי. יתר על כן: השפעת ההישגים הצבאיים במסגרת פעור לוח התגמול אשר היה לראות גורם של העלאת מורל בצה"ל וגורם של טיפוח רוח הגייס של יחידות מסוימות. אשר תהי מחו בפעולות אלו וקבעו סטנדרטים גבוהים של לחימה לצבא כולו.

● כתוצאה מן ההתגרות הערבית מת" עורר צורך פנימי בתגובה, אשר מצידה עוררה את דעת הקהל הישראלית. התעוררות זו יוצרת לחץ לתגובה על כל גרז, שאינה עולה תמיד בקנה אחד עם מבחן האפקטיביות בהקשר של מניעה והרתעה. הרקע ההיסטורי המיוחד של ישראל והימשק האמריקאלי של תושביה, אשר ביקשו לראות בתקומתה השתחררות סור פית ממצב שבו היו היהודים חסרי מגן, הגבירו את הלחץ להשיב מנה אחת אפיים על כל התגרות ערבית. על כן נוספו שיקולים של תחרות פוליטית פנימית במי שור האישי והבין-מפלגתי.

"חוג בית

בלבנון"

לאור קביעות אלה של הפונקציות הלטנטיות, ניתחו מחברי המאמר קבוצה נבחרת של פעולות תגמול, כך למשל, נותחה פעולת התגמול של פי צוץ הבארות בלבנון באוקטובר 1965, שזכתה בשמותיו לכינוי "חוג בית בלבנון".

הגירוי היחיד — פעולת חבלנים מעבר לגבול הלבנוני ופגיעה באובייקטים אזרחיים ישראלים.

מצב מדיני פנימי — ערב בחירות בישראל. טענות כי הפעולה הושפעה מ"שיקולים" בחירות בהקשר ההתמודדות בין ראש הממשלה אשכול לבין מפלגת כ"ח גוריון-דיין (רפ"י). טענות אלה מוכחחות על ידי אשכול בישיבת הממשלה אחרי הפעולה.

מוראל צה"ל — רגיל.

בין מדינות ערב ובתוכן — נסיון מצד אירגוני המחבלים להרחיב את תחומי

פעילותם גם לגבול הלבנוני-ישראלי.

אופן קבלת ההחלטה — רגיל.

אובייקט — אזרחי לבנוני.

סדר כוחות — קטן.

חריגות — אין.

אפקט ותוצאה: הבעת הפתעה בין ארצות המערב נוכח פעולתה של ישראל כנגד לבנון הפרו-ערבית. תגובה סובייטית חריפה. רגיעה יחסית של פעילות חבלנים משטח לבנון.

אחרי שניתחו בצורה כזו 19 פעולות תגמול, הכלילו אהרונסון והורוביץ כי סיכום מאמרם את המסקנות הבאות על האפקטיביות של הפונקציות הלטנטיות של פעולות התגמול:

● התערבות ישראלית יעילה ביחסים בין ארצות-ערב, בהעדרה של המערכת הדיפלומטית הנורמלית. מאידך גרמו פעולות תגמול מסוימות להתקרבות בין מדינות ערב, להחרפת התחרות האנטי-ישראלית ועודדו אווירה של אסקלציה, בעיקר ערב מלחמת ששת הימים.

● במישור הישראלי-ערבי מילאו פעור לוח התגמול את תפקידן בדרך כלל ויצרו שסתום בטחון שמנע צורך במלחמה מלי-אה, איפשרו לישראל להגיב תמיד על הגרזי הערבי בכל מקום שבהרה ונתנו לאוכלוסייה הישראלית סיפוק. הן עודדו טיפוח קונסנזוס חברתי כללי בישראל, טיפחו את ההזדהות למדינה, סייעו ל"אינטגרציה החברתית" ובטאו את אווירת המצור עם סבלי הזהות. כן קבעו סטנדרטים של לחימה.

התגמול מסייע

ליונים ויציים

● כלפי העלית הפוליטית הישראלית: הפעולות חיזקו לרוב את עמדתה הציבורית אך היו כאלה שגרמו לבומראנגי אפקט, כמו פעולת סמוע, והביאו לדכאון ציבורי. לעיתים העדר פעולות תגמול בי מקרים מסוימים גרם גם הוא ביקורת על ההתנהגות הציבורית ודכאון ציבורי מסוג אחר.

● ביחס שבין "ניצים" ל"יונים": קשה להעריך את האפקטיביות של פעולות התגמול כלפי כל אחד מהם מבחינתו אבל בדרך כלל אפשר להבחין בשלוש תקופות: לפני מבצע סיני סייעו פעולות התגמול לניצים שביקשו התמודדות קרובה עם מצרים ובדרך אגב היו בעלי אוריינטציה פוליטית אירופית. בתקופה זו היתה חריפה חריפה במיוחד כאשר מנגנוני קבי-עת המדיניות (ראש הממשלה שרת ושר הבטחון לבון) לא היו קבועים ועצם קבלת ההחלטה והיכוח על האפקט שלה היה נושא למאבק של סיעות פוליטיות. בתקופות שלאחר מכן, בשונו של כ"ח גוריון, בזמנו של אשכול ועתה בתקופתה של הגברת מאיר, נתמסד מנגנון קבלת ההחלטות ושאלת הערכת האפקט היתה נושא לדיון ממוסד בממשלה רחבה, על פי קונסנזוס המקובל במידה ניכרת על הכל.

מאידך גיסא הוסיפו להתקיים גם בי תקופות הללו קבוצות שניתן לכנות אותן כ"שטנות", "ניצים" ו"יונים" בממשלה ו"בקרוב העלית הפוליטית כולה והללו הור סיפו להעריך את האפקט המשוער של פעולות התגמול על פי השקפותיהם ה"סיטיות" הללו. לעיתים קרובות גרמה השיקפת עולם יוגית לשימוש בפעולות התגמול מסוג מסויים כדי למנוע הרחבת הקונפליקט, או כדי למנוע פעולת תגמול רחבה יותר שתגרם אסקלציה — דוגמת פעולות חיל האוויר הישראלי או פעולות שריון נגד ציוד ההטייה הסורי בתקופת אשכול.

"אין

דוקומנטים!"

ה היה המאמר שעורר את זעמם של אנשי דיין, ששכחו כי בשיאה של פרשה לבון ב"1961, היו הם הראשוניים שהטיחו בלבון האשמות כאילו אישר,

שעה שניהן כשר הבטחון ב"1954, פעור לוח תגמול הרפתקניות כדי למצוא-חן בעיני קציני צה"ל. מה שמותר היה לומר על לבון, אסור כנראה לומר על דוד כ"ח גוריון, דיין, אשכול, או גולדה.

טענותיהם העיקריות של מבקרי מאמרם של אהרונסון והורוביץ, מתייחסות להיעדר הביסוס הממוסד לקביעותיהם. טען ישעיהו כ"ח-פורת: "מלבד ספרים ו"עתונים ישנים, לא עמד לרשותם שום מקור חסוי, שום מיסמך שישפוך אור על פעולות התגמול הנסקרות, שום פרוטוקול של דיונים והחלטות בדרג המדיני או הצבאי." התלונן מרקוס: "הם לא הסתמכו על דוקומנטים אוטנטיים." בני-מוקים אלה ניסו אנשי דיין לשלול את ערכו המדעי של המאמר.

אין דבר מגוחך יותר מטענה זו. אפילו אם יצא משהו מתוך הנחה שפעולות עזה בפברואר 1955 נועדה לסלול את הדרך לשובו של כ"ח-גוריון לראשות הממשלה, האם קיים באיזה שהוא מקום מיסמך או פרוטוקול של ישיבה בו נאמר: "אנו מתכוונים בפעולה זו לסלק את שרת

עוסקים במחקרים של מדיניות סין ובי פרשנות פומבית של מדיניותה, מבלי ש"יהיה קיים בידם אף מיסמך אוטנטי אחד, ובכל זאת אין מסקנותיהם מופרכות.

לעומת זאת, מסמכי הפנטאגון המת-פרסמים עתה בארצות-הברית, אינם מגלים שום דבר חדש שלא היה ידוע קודם ולא נכתב בצורה זו או אחרת בעתונות הא-מריקאית, על ידי אנשים שלא היתה להם גישה למיסמכים. פירסום המיסמכים רק נותן אישור כתוב למה שהוסק קודם לכן על סמך ניתוחים מדעיים ללא מיסמכים.

הרבה

מצבון רע

לא רק אנשי מדינה-מדינה, אלא אפילו עתונאים ופרשנים, הבאים ל"העריך" מהלכים מדיניים, מקבלים כמובן מאליו שבכל מהלך מדיני יש חישובים שאינם מתפרסמים, כמו חישובי מדיניות-פנים, או חישובים מפלגתיים.



חיילי ישראלי בפעולת תגמול בקזקלייה בשביל מה יצא לקרב?

והנה, מה שברור ומקובל לגבי כל העולם, אסור שיהיה קיים לגבי מדינאי ישראל. רק הם, לפי גירסת אלה שיצאו להגנתם, נקיים מכל חשד של הכללת חיי-שובים אישיים ומפלגתיים בהחלטות מדיניות או צבאיות.

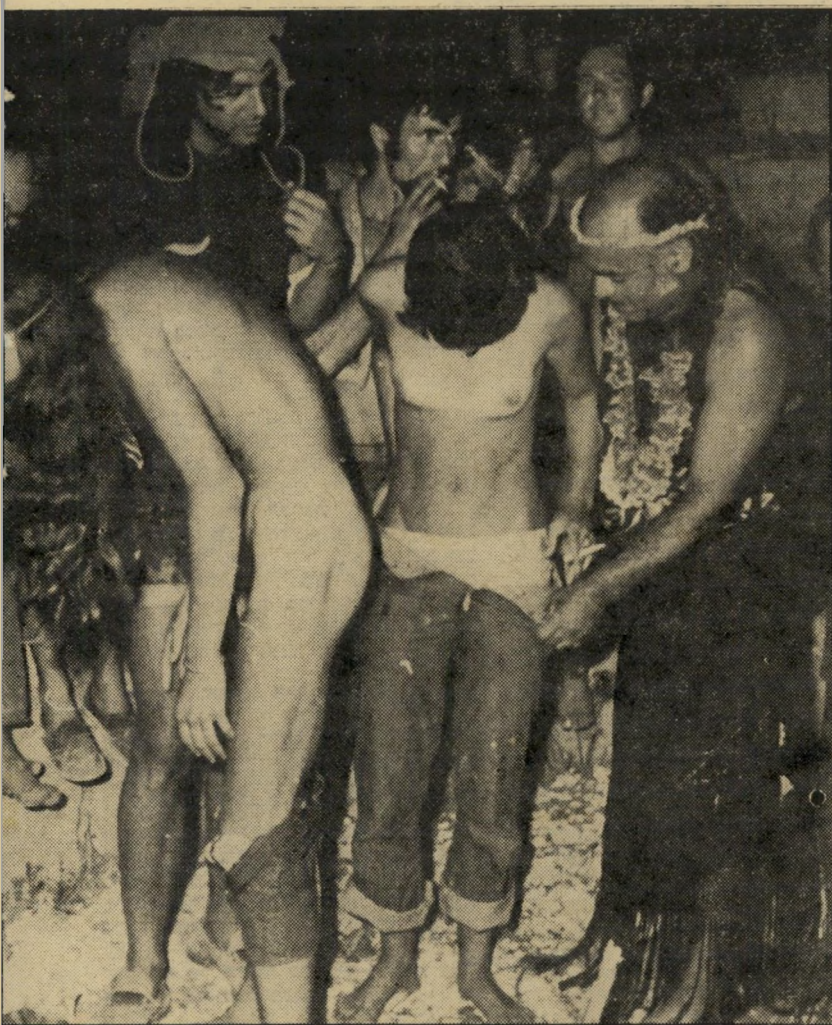
הרגישות המופרזת שגילו תומכי דיין בעקבות פירסום המאמר על פעולות התגמול, מול שיתוף משהו לא לבקר ולהעריך הוא בא לנתח, מעידה — חוץ מבורות וייחוס משמעות בלתי נכונה למושג "פוג" קציה לטנטית" — גם על הרבה מצפון רע.

ולמנות את ביג"י כראש-ממשלה, אבל לציבור נומר שהפעולה נעשתה כתגובה על תליית שני יהודים בקהיר."

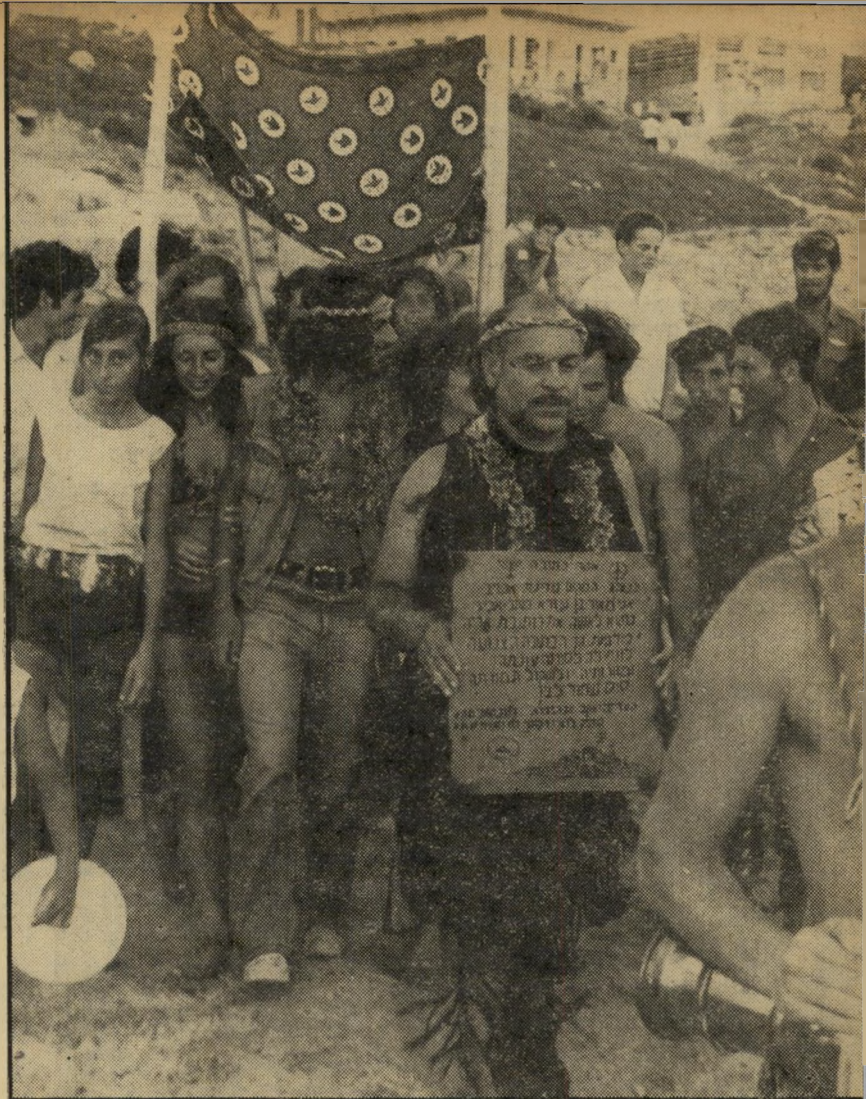
היסטוריונים יכולים לחכות עד שיפתחו ארכיונים ויחשפו מיסמכים, שישפכו אור חדש על מאורעות שארעו בעבר רחוק. אנשים העוסקים במדע-מדינה סבורים כי אינם רשאים להשאיר רק לעתונאים את העיסוק והשיפוט במאורעות העבר הקי-רוב. הם עוסקים בהם בכלים של ניתוח מדעי על סמך החומר המצוי. כך מקובל בכל העולם. הרבה מומחים אקדמאיים



אלי אביבי קורא בפני הזוג הצעיר את ה



האדם והנוף: שליט המדינה, אלי אביבי (מימין) עוזר לאחת מאורחות ליציה המחניקה. אורחים ואורחות אחרים מתקלפים בכו



אל החופה

המתופף משה בראש, לאחריו אלי אביבי עם הכי טובה, אחריהם השושבינים הנושאים את החופה, עם החתן והכלה בתוכם. ולאחריהם — כל קהל הסקרנים והחוגגים הרב, במופע היפי.

גרש יותר מהר מאשר בכל מקום אחר בארץ. ועובדה זו, הצליחה להפוך את רינו לאחת הערים המפורסמות ביותר באמריקה ובעולם, כאשר המושג, גירוש רינו נחשב לנכס צאן ברזל של הסלנג האמריקאי.

רינו עצמה — על רקע חוקי הגירושין הקפדניים הקיימים ברוב המדינות והערים של ארה"ב — הפכה לעיר תיירות ממדרגה ראשונה, אשר רוב תושביה חיים מן ה"קייטנים" המבקרים בה.

משקיעה לחתונה

ידו היו מקיימים מקום כמו רינו בישראל — אין ספק שבתי המלון שלו היו מתמלאים במהירות. אבל בארץ — שלא כמו באמריקה, בה קל להתחתן וקשה להתגרש — דרוש גם מקום מסוג אחר. מקום שבו אפשר להתחתן במהירות.

ומקום זה — לידעת כל המעוניינים/ות — קיים. הוא ניקרא — אם לא נחשבתם עד עכשיו — מדינת אכזיב, ובשבוע ש"עבר, בשעות בין הערביים של יום חמישי — התקיימה בו החתונה הראשונה. הזוג המאושר — רותי כ"ץ (18), ומאיר חקק (18) החליט על החתונה ערב לפני שהתקיימה.

"היינו כולנו על החוף והבטנו על השקיעה", מספרת הכלה — שמיניסטית יפהפיה, בעלת עיניים ירוקות, ועור שחום, מרמתיגן, הלומדת לקראת הבגרות בבית"ס רון. "זאת באמת היתה שקיעה מיוחדת, משהו שלא מן העולם הזה", מוסיף ה"שושבין, יעקוב אנגלברג מתל-אביב.

בורגנים

הופכים להיפים

ככה, על רקע השקיעה הנהדרת שלא מן העולם הזה וכמו כן על רקע ההיכרות בת שלושת השבועות על חוף הים המשגע, בין העתיקות, ובתוכו

רינו הוא שמה של עיירה אמריקאית קטנה מיעוטת תושבים, הדומה לאלפי ערים קטנות דרומיות. חוץ מדובר אחד: ברינו, אפשר להת-



שושבינים עירוניים

החתן והכלה, מחייכים באושר לאחר הטקס, בחברת השושבינים הערומים.



לחובה, החתן שם טבעת על אצבע הכלה, והזוג הנשוי חותם את הטכס בנשיקה

נשואין אזוריים נוסח אכזיב



של אחד המיבנים חסרי החשמל של אכזיב, צמחה ההחלטה הגורלית: להתחתן. כאשר רותי ומאיר הגיעו לאכזיב — שלושה שבועות קודם לכן, לא רק שלא חשבו על חתונה, אלא אפילו לא הכירו את המיועד/ת להיות בן/בת זוגם/תן. מאיר, בחור שקט וסימפטי, הלומד שנה ראשונה הנדסאות, שמע המון על המקום. הוא אומנם שומר על מסגרת לימודים וחברה תליאביבית ממודעת — אבל תמיד היו לו נטיות לחיים אחרים. נטיות אלה הסתכמו עד עתה בגידול שיער וזקן. כאשר הסתיימו בחינות השנה הראשונה, הוא לא חיכה אף יום מיותר, ותפס את הרכבת הראשונה לנהריה. כאשר הגיע סוף סוף למקום חלומותיו — התברר לו שהם קיימים במציאות. במיוחד לאחר שמצא בו את נערת חלום



החותמת: כדי להקים מדינה חדשה היום, לא צריך חרבה, מסתבר: שליט, מיסת קרקע, וחותרת. כל זה, יש למדינת אכזיב.

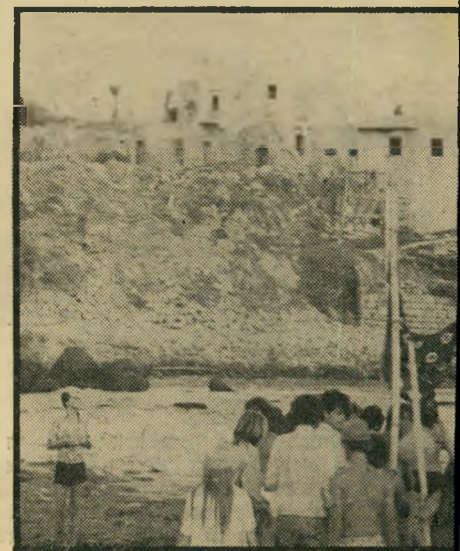
מותיו. היא הגיעה ישר מרמת-גן, מבית בורגני טיפוסי (האב — קבלן בניין) יחד עם כמה מחבריו של מאיר.

מי צריך רבנים?



אני חי היום" אומר מאיר לאחר שלושה שבועות בלתי מאכזבים ב"אכזיב. "אם אני אוהב — אני אוהב (המשך בעמוד 26)

החתונה להתמזג בנוף: התפשטות מכבלי הציווי-
ות עצמם. למטה: החבורה החוגגת בדרכה לטקס.



ברכת ראש המדינה אלי אביב, ראש מדינת אכזיב, נותן ברכתו לזוג הצעיר לאחר החופה: "הלוואי שתצליחו הלילה", אמר אלי בברכתו. תוצאות ברכתו — לא נודעו.



הם קוראים אחרי יא עיני, יא רוחי, ומעירים כל מיני הערות. מספרת סוהיר — הדוגמנית המוסלמית הראשונה בישראל, וילידת המקום הראשונה הלובשת שורטס בעכו — „אבל באמת, אני בכלל לא נמשכת אחריהם. אני מחזיקה את הרגליים שלי, וממשיכה ללכת. כאילו שלא שמעתי דבר. כי אצלי זה ככה, מילדות: הגאווה זה הכי חשוב.“

והיה לה — מילדות — במה להתגאות: בתו הבכורה — יש לה עוד שני אחים ואחות צעירים ממנה, הלומדים בתיכון — של בעל אדמות אמיד מעכו. היתה סוהיר שייכת תמיד לעילית החברתית של עכו הערבית.

„אבי לא עובד“, היא מבהירה בהכרת ערכה, המבוססת על סולם הערכים המרומי, „יש לו אדמות, והוא מחכיר אותן.“

מסורתיים,

אבל מודרניים



בניגוד לתפיסה המסורתית בכל הנוגע לריבוד חברתי-כלכלי, נחשבת משפחת איברהים לאחת המודרניות בעכו. האם, המגלה שמץ מרגליה וידיה — וכמובן את פניה — בבגדים מודרניים, הלבשה תמיד את בתה הבכורה „כמו יהודיה“. אביה דאג ללימודיה העל-יסודיים בבית-הספר טרנסלטה הנוצרי, שבו קיבלה סוהיר תעודת בגרות.

דודתה — שאצלה מתגוררת סוהיר מאז היותה בת 16 — העמידה לרשותה חדר ענק, מלא בציורי פרסקו נדירים על התיקרה ועל הקירות — הנחשב למסואר ביותר בעכו העתיקה: „תמיד היה לי כל מה שרציתי“, מספרת בת האצילים המודרנית.

וכאשר רצתה, לפני מיספר חודשים, להירשם לבית-הספר לדוגמנות של מועדון לאשה — קיבלה, כמו תמיד, את מלוא התמיכה. גם הכספית. „זה עלה לנו, יחד עם המלחמה, והנסיעות לתל-אביב — יותר מ-2000 ליש“, אומרת דודי תה הדוברת ערבית ואנגלית. „אבל סוהיר רצתה — אז נתנו לה. לא איכפת לנו



ילדה מוסלמית:

סוהיר איברהים לפני שנים מספר, כתלמידת בית-הספר התיכון „טרנסלטה“, מאז, השתלבה בחברת שני העמים המאכלסים את ארצה, מעריצה את אוס-כולתום — ואת יחורם גאון.

כאשר סוהיר איברהים (18 וחצי) עוברת בשכונת מגוריה, בעכו העתיקה, עם השיער הבלונדי הגולש עד הירכיים, ומיכנסי השורטס האדומים — המ-

דוגמנית

הכסף. איכפת לנו מה שמדברים. תמיד דיברו על סוהיר. היא בחורה יפה מאוד. והיא מתלבשת אחרת מכל החברות שלה. אבל עכשיו — עם המכנסים הקצרים האלה, ועם הדוגמנות — מדברים עליה יותר מדי. אני סותמת לי את האוזניים חזק חזק, בשביל לא לשמוע מה שמידי רבים עליה השכנים והמכרים.“

גיעים גם הם עד לאותו מקום בדיוק, אבל מהכיוון ההפוך — אף אחד אינו נשאר אדיש. הג'מעה, המתרכזים, כנהוג, בבתי הקפה, מסירים את עיניהם מלוח השש-בש, מפסיקים למצוץ את הנרגילה, ונועצים עיניים יוקדות ומהופנטות בפרח המקומי המקסים העובר מולם.



נסיכה בארמון:

חדר מגוריה המלכותי של סוהיר, בבית דודתה המפואר, שם היא גרה. על הקיר: ציור פרסקו נדיר חמראה צבאים ומפל מים ביער. בתמונה משמאל: סוהיר בסיום קורס הדוגמנות.

לסוהיר לא איכפת. בת הטובים הדינה והמפונקת יודעת בדיוק מה שהיא רוצה — ואוהבת לעשות רק את זה: „יכול להיות שאני אמשך ללמוד, בירושלים או באמריקה, כמו שהורי רו-

צים. אבל בינתיים אני מקווה מאוד ש-אצליח בתור דוגמנית. ברור שזה חשוב מאוד איך מתחילים. כשרואים דוגמנית מפורסמת — כמו קארין, למשל, שהיתה המורה שלי — זה נראה יפה מאוד. אבל

סוהיר הזוהרת מציגה את הזוג הראשון של שורטס בעכו הערבית

העתיקה, זה יותר מדי. את תהיי היחידה.

גוועלד! רחצה

בחוף הכרמל

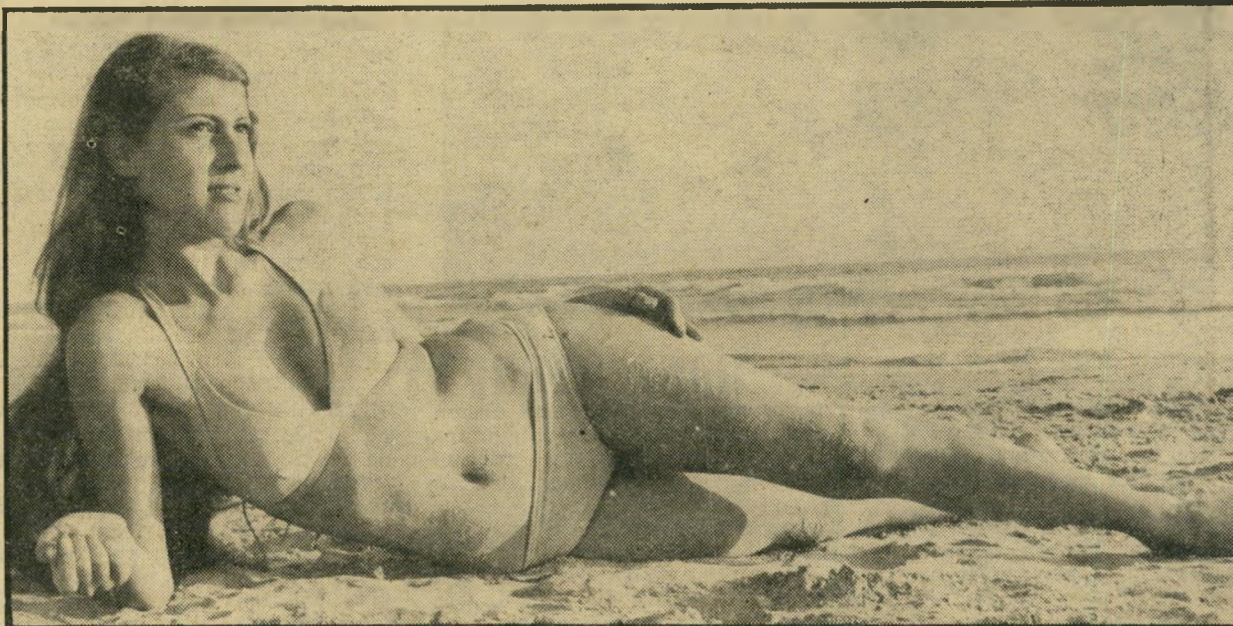


א כל אני אמרתי לה: אמא, להיפך. אם אלבש את השורטס רק בחיפה, יחשבו שאני עושה דברים בלי ידיעתכם. זה יוריד מן הכבוד שלי, ויוריד מן הכבוד שלכם. יותר טוב שאצא עם זה מן הבית שאף אחד לא יוכל להגיד שאני עושה דברים בלי ידיעתכם."

אני לא יודעת איך היא התחילה. לי — זה חשוב מאוד להתחיל בדרך הנכונה. מה שמדברים עליה ברחוב הערבי — פחות חשוב לה. "שידברו" היא אומרת. "הם לא רגילים לראות בחורה שהולכת לים בחלוקי-מגבת, ולובשת ביקיני. אני חושבת שאני הערביה היחידה בעכו, ואולי גם לא רק בעכו. שלובשת שורטס. ברור שדברים כאלה מעוררים דיבורים. בהתייחסות חלה, כשרציתי לקנות שורטס, הורי התייחסו אליהם. יושבתי ודיברתי איתם, והצלחתי לשכנע אותם שזה בסדר. בסוף הם הסכימו, אבל אמי אמרה: תלבשי את ה"שורטס רק כשאת בחיפה. כאן, בעיר



ישן וחדש: הדוגמנית בת עכו הראשונה בהיסטוריה מציגה ביקיני מודרני על קו הרקע בן אלפי השנים של נמל הדייגים של עכו. למטה: סוהיר על החוף. היא מעדיפה להתרחץ בחוף הכרמל, עם ידידותיה היהודיות.



„מסורת“!!! גברי עכו אינם מסוגלים עדיין להתייחס בשלווה לבת-האצולה המקומית, המנתצת מסורת בת אלפי שנים בעוברה ברחובות העיר במיניכנס אדומים, החושפים את רגליה, כששערה הבלונדי משתפך על גדותיו.

בתיסגד

בדת, או משחק בבאולינג, ואפילו פגישות עם מכרים יהודים — כל אלה נעשים בידיעתם המלאה של ההורים.

„הורי מאוד מרוצים ממני“, אומרת סור היר. „הם יודעים שתמיד אגלה להם כל דבר שקורה לי. אפילו אם הוא יהיה הכי גרוע. אני שונאת לשקר. אם יש בינינו חילוקי דעות — אנחנו מתווכחים. או שאני מצליחה לשכנע אותם, או שהם מצליחים לשכנע אותי. אבל אף פעם אנחנו לא רבים.“

סוהיר מודה, שבין הערבים קשה לה למצוא חברים או חברות. שתי החברות הערביות היחידות שלה — לומדות ב"אוניברסיטה. עם האחרות — אני לא מסתדרת. יש להן מנטליות אחרת לגמרי.“ היא אומרת. הנערות הישראליות — בבנק ובקורס לדוגמנות — מוצאות-חן בעיניה יותר. „אני מרגישה יותר נוח בחברתן.“

ומה יקרה אם תרגיש יותר בנוח בחברתו של צעיר יהודי? „הרבה מתחילים איתי“, אומרת הדוגמנית מעיר המיסגדים. „על חוף הים למשל: החברות הערביות שלי לובשות בגדיים סגורים, ומתרחצות במקום שאף אחד לא רואה אותן. אותי זה מצחיק. אני נורא סעת עד לחוף הכרמל, כדי להיות איפה שיש חברה נחמדה. מתחילים איתי שם הרבה. אני פשוט מתחמקת בעדינות. אבל אם מישו שיתחיל איתי ככה בים ימצא חן בעיני — אני אדבר איתו, ואשמח להיפגש איתו.“

אבל עד היום — זה עוד לא קרה.“

הממוקם על גבעות, הנשקפות אף הם אל הבוספורוס.

"מיד נתנו הוראה לערוך חיפושים מדוקדקים מבית לבית ליד שני אתרים אלה. אבל החיפושים לא העלו דבר." משהו מבין צוות החוקרים, גילה מוצא פר קאגלאר, הציע לפענח את הסימן ה"שני כרמו, באמצעותו ניסה אלרומ לומר שהוא נמצא בין שני אתרים ידועים. מכיון שחלקה האירופאי של איסטנבול, בו התגורר אלרומ ובו נחסף, נחצה לשניים על ידי מפרץ קרן הזהב, שמעליו מחוברת העיר בגשרים גדולים, הציע אותו חוקר לפרש את הסימן כאילו נמצא אלרומ ב"אזור בו מתחברים שני חלקי העיר, או על קרן הזהב עצמה. גם באיזורים אלה נערכו חיפושים קפדניים שלא העלו דבר.

פתרון אחרי המוות

למרות הכשלונות בפענוח הצופן החבוי במכתבו של אלרומ, לא נואשו החוקרים משטרת איסטנבול. לדברי מפקד המשטרה הם פנו אז לדיפלומט הישראלי מציירות ישראל בתורכיה, ראובן בן-אלי עזר, הראו לו את העתק המכתב, כדי לנסות ולבדוק אם לא חבוייה במכתב איוו אות בעברית או רמז שניתן לפענחו רק בעברית מתוך האותיות הלטיניות.

בן-אלי עזר, שאינו מומחה בפענוח כתב בידי, לא מצא שום סימן במכתב. אבל החליט להעבירו לישראל כדי שהמכתב יבדק על-ידי מומחים ישראליים. מומחיו הבטחון הישראליים הצטרפו אז גם הם לנסיון לפענח את הצופן החבוי ב"מכתב, אבל הם לא הצליחו לעשות זאת לפני שנמצאה גזיתו של אלרומ.

רק אחרי מציאת הגופה וכלו החוקרים, התורכים והישראלים כאחד, לייסר את עצמם. לאחר מעשה, נראה פתרון התעלומה ב"אמצעות המפתח ששלח אלרומ, פשוט ביותר ומוכן מאדיו.

מסתבר ששני הסימנים במכתבו של אלרומ היו תודיך מדויק כיצד להגיע למקום בו הוחזק.

באמצעות הסימן האחד, זה של הקשת המכניסה מילים נוספות לתוך משפט, נ"ס אלרומ לומר: "אני נמצא בין בית מגורי לבין בית הקונסוליה הישראלית." זה היה המקום המדויק בו מצאו את גופתו: בהמאראט אפרטימני, בשלושת רבעי הדרך בין ביתו של אלרומ ליד מלון הילטון. לבין בית הקונסוליה הישראלית. הסימן השני נועד לציין את הדרך שיש לעשות מביתו של אלי רום, המקום בו נחסף, עד לבית בו הוא מוחזק. סימן המחיקה מסמן את הדרך בצורה זו: לכו ישר, עשו תפנית שמאלה, אחרי-כך עשו תפינית לימין ושוב תפנית לשמאל. והנה בדיוק הדרך שיש לעשות מביתו של אלרומ עד להמאראט אפרטימני.

זכרון מתוך תחושה

הסימן רמזו ממה הודרך לא היה הדרך שיש לעשות כדי להגיע למקום שבו של אלרומ. כיצד יכול היה החטוף לדעת היכן הוא נמצא? התשובה לכך אינה כה מסובכת, כפי שניתן לחשוב ממבט ראשון. אחרי ש"חטפוהו מביתו, הוכנס אלרומ בידי חוטף פיו למכונית גנובה מדגם אנאדול, בה הוסע למקום שבו.

גם אם לא ראה את הדרך כיוון שעיניו כוסו, הרי בגלל המרחק הקצר של ה"נסיעה, כמה מאות מטרים בסך הכל, שי-הכיל רק שתי פניות, יכול היה אלרומ לזכור בדיוק מתוך תחושה, מה היו ה"פניות שעשתה המכונית עד שנעצרה.

לרוע המזל היה אפריים אלרומ הרבה יותר פיקח וערמומני מהחוקרים שקיבלו את השדר הסודי שלו. הוא הצליח להערים על חוטפיו ולהעביר תיאור מדויק של הדרך אל מקום הימצאו. חוקרים, התורכים והישראלים, לא הצליחו בכך. ע"כ כשזונם שילם אלרומ בחייו.

הרגשתי בחושך. מישהו במיטה, חשבתי שזה בעלי והורדתי המכנסים. האית

דקה אחד

בכורם התימנים

יחסים. אבל לא קרה לי שהוא נכנס אלי למיטה עם מעיל וחגורה. או ידעתי שזה לא בעלי.

"הייתי רועדת"

לא צעקתי בגלל שהייתי מבולבלת. לא ידעתי מה זמי. הייתי כמו בהלם. לא ידעתי מה לחשוב. לא אמרתי כלום. אבל האיש הרגיש שאני יודעת שהוא

פתחתי את העיניים — וממש מישהו שוכב על ידי. ידעתי שזה איש. לא ייתכן שזה כלב או חתול. חשבתי שזה בעלי. לא עלה בדעתי שמישהו אחר יהיה.

הוא לא שוכב עלי. הוא שוכב על-ידי בצד. דבוק אלי. בגלל שחשבתי שזה בעלי. הורדתי את מכנסי הפיג'מה שלי. ואז הרגשתי משהו רך עלי. הוא התחיל

השעה היתה 6.30 בבוקר, כאשר אביבה עדני התעוררה משנתה.

מה שגרם לה להתעורר, היתה ההרגשה המשוונה שהיא לא לבדה במיטתה — למרות שכאשר הלכה לישון, היתה דווקא כן לבדה שם.

על החוויה הנדירה סיפרה אביבה, רווקה בת 21 הגרה עם הוריה בדירת-הקרקע ברחוב עין יעקוב 32 בתל-אביב, בעת משפטו של האורח שנמנה לזון:

התעוררתי בערך ב-6.30 בבוקר. ראיתי את הנאשם שוכב לצדי במיטה. מתחת לשמיכה שלי. תיכף נגעתי בידי — מי זה? הייתי המומה. לא ידעתי מה לחשוב.

הרגשתי את ידו השמאלית על החזה השמאלי שלי. הייתי לבושה מכנסי פיג'מה, ועל זה כותונת קצרה. לא לבשתי חזייה. הרגשתי את היד שלו מתחת לכותונת. הוא נגע בגופי.

לא צעקתי כדי לא להעיר את אמי. כשהוא הרגיש שאני התעוררתי, הוא אמר לי: "ששש... קחי עשר ל"י". הוא הוציא ארנק חום. הייתי עדיין המומה, אבל הסתכלתי בו בריכוז. ממש בעיניו, כדי שאוכל לזהות אותו. תיכף אחרי זה הוא ברח ויצא.

אמא שלי התעוררה גם כן, וראתה אותו יוצא. היא אמרה לי: "מי זה. חבר שלך?" היא אשה לא בריאה בנפשה. כעבור חצי שעה חזר אבא שלי מבית הכנסת. כל בוקר הוא הולך להתפלל בארבע, וחוזר בשבע בערך. כשהוא הולך, הוא לא נושא את הדלת אחריה. כי ה"מנעול מקולקל. ככה הצליח להיכנס. ברגע שאבא שלי חזר, פרצתי בבכי. הייתי חייבת להתפרק. היו גם כמה דברים אינטימיים שלא נעים לי להגיד. האיש נכנס למיטה שלי לבוש בבגדים. היו לו מכנסים ו"קס שחורים. הייתי כל-כך המומה מהדבר, שבבוקר, כשי הלכתי ברחוב, נתקעתי בעמוד ולא יכולתי להמשיך ללכת.

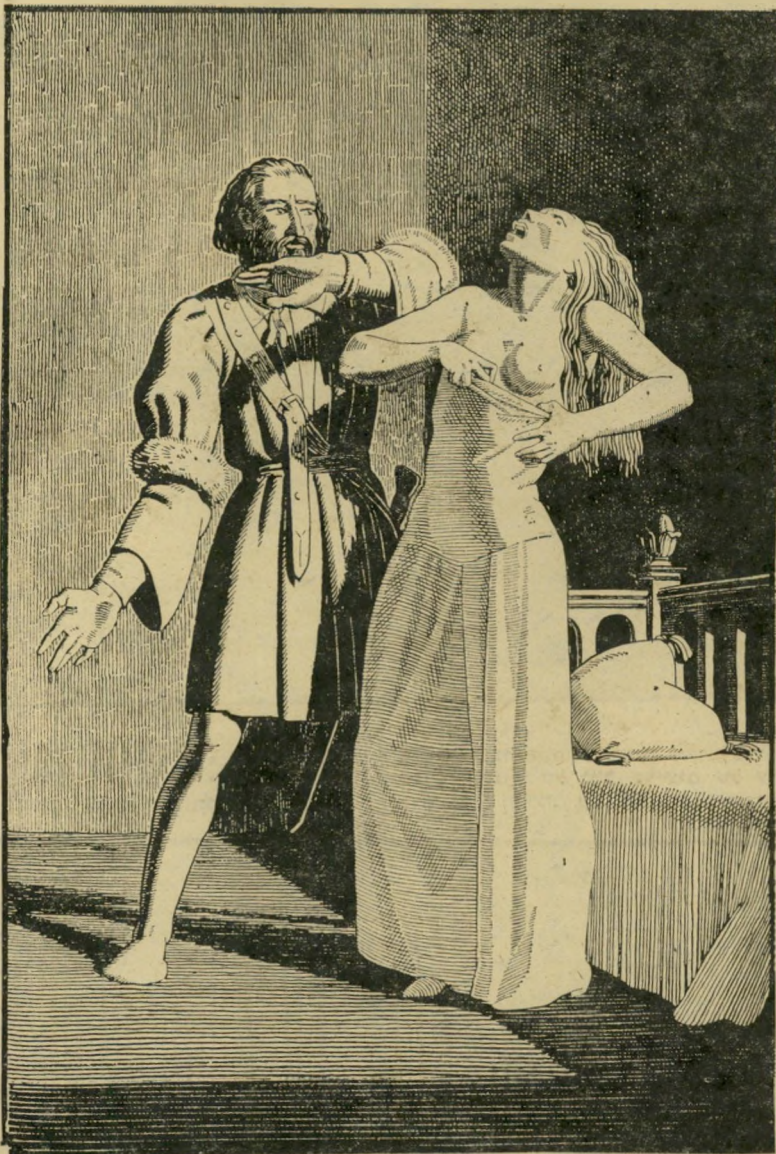
הרגשתי משהו רך

מחרת בבוקר, רק קצת מוקדם יותר, עברה חזייה דומה על ברכה מקרס.

כמהגו, יצא בעלה, משה מקרס, את ביתו, ברחוב יהודה החסיד 6 בתל-אביב, בחשכת הלילה. השעה הייתה שלוש לפנות בוקר, ומשה פנה לחנותו הסמוכה, כדי להכין את סחורתו — גרעינים ו"מקלות חמום — לשעת הפתיחה. מנומנמת, שמעה אשתו ברכה. כמדי בוקר, כיצד סוגר בעלה מאחוריו בשקט את הדלת, ואת צעדי המתרחקים. אלא שלא כמדי בוקר, חזר בעלה הביתה, כעבור שעותיים.

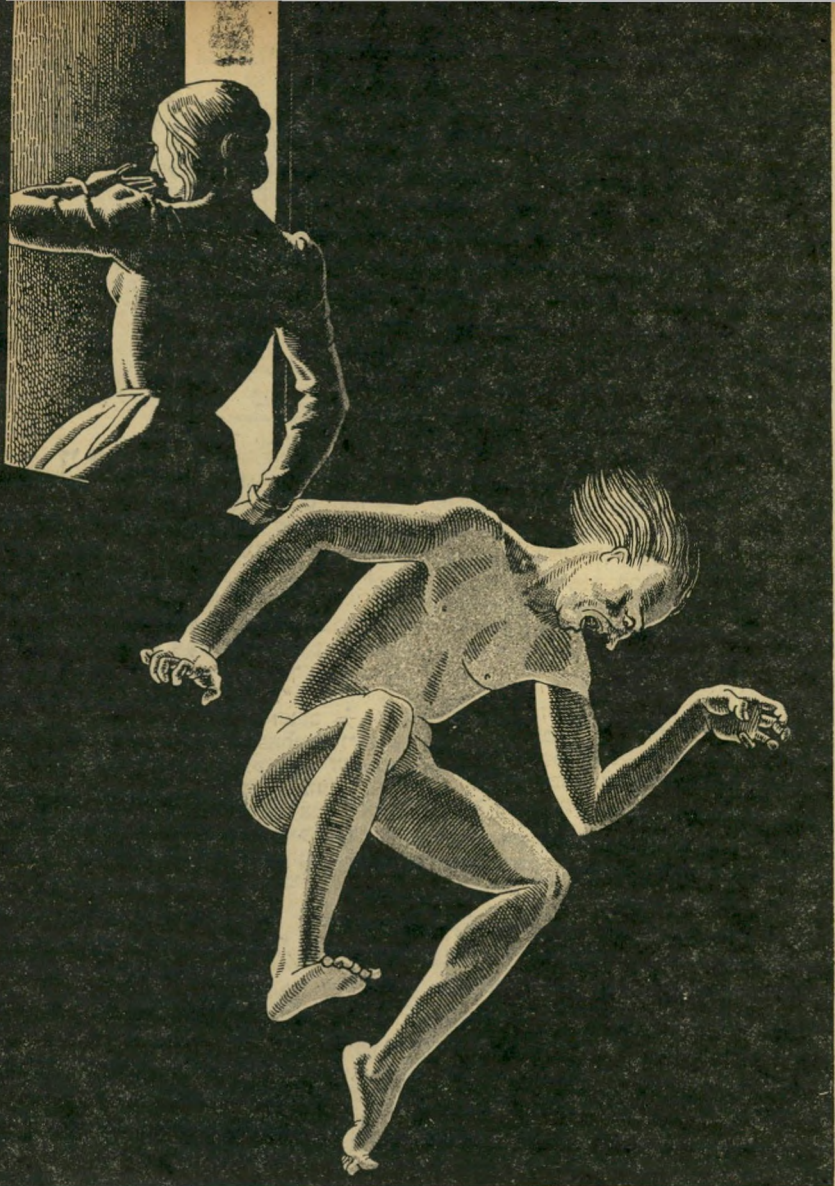
או כך היא חשבה בתחילה. סיפרה ברכה על הקורות אותה: השעה היתה חמש, כשהרגשתי מישהו על-ידי במיטה. אמרתי: "מי?" הוא אמר: "אני". אמרתי: "למה באת?" הוא חשבתי שזה בעלי. הוא אמר: "אני עייף". הוא דיבר לאט לאט, בשקט, כדי שהילדים לא יתעוררו.

הדידה שלנו היא חדר אחד. כל הילדים ישנים איתנו בחדר. הילדים הם בני 11, תשע ושלוש. לא ראיתי כשהוא נכנס לחדר. הדבר הראשון שהרגשתי כשהתעוררתי, זה שמישהו שוכב על ידי.



דקאמרון המקורי שבעקבותיו צעד התחליף מכרם התימנים, עבר הרפתקאות סוערות לא פחות, באחד הספרים המפורסמים בעולם, עקב נטייתו לחמם את מיטותיהן של נשים נשואות. בתמונה זו מתוך הספר "דקאמרון", מגלה אחת הנשים קצת במאחור, את זהותו של הכובש שפעל בעלטה. בתמונה למעלה משמאל, גם היא מהספר: בעל שחור במפתח הביתה, גרם לגיבור הלוהט לקפוץ דרך החלון, בלי עניבה—למזל, לנחר למטה.

לבצע איתי מגע, במקום שבמצעים מגע. כשהרגשתי את הדבר הרך הזה, ידעתי תיכף שמישהו משונה. הרגשתי שזה לא בעלי. מיששתי ביד אחורנית, והרגשתי שהאיש מלוכש. מיששתי חגורה, ומעיל. קרה לי כבר פעם שבעלי חזר מהחנות בערך בחמש בבוקר, ורצה לקיים איתי



שנים, וחזרתי לארץ, לאשתי והילדים שלי. הגעתי לארץ ביום 24.12.70. אני מסגר ופועל בניין במיקצועי, וקרי בלתי עבודה אצל עורך-דין יעקב הררי, לעשות אצלו עבודת-טייחות בבית שלו ביד-המעביר.

בבוקר ה-30 לדצמבר ירדתי לשבזי, ששם אפשר למצוא תמיד פועלים, כדי לקחת לי פועל לעזרה. פתאום, כמו שאני מחפש פועל, בא אחד ואומר לי: "הי, הי, גנב, גנב, עמוד עמוד". ראיתי אנשים רצים אלי, ותפסו אותי, זה היה לפני קולנוע עדן. "תראה את התעודות שלך", אמר לי אחד. שאלו אותי אם אני יהודי או ערבי. "אני יהודי", אמרתי. איך ש-הוצאתי את הארנק, להראות את התעודות שלי, תפס לי אותו מישהו וחטף אותו. ככה נשארתי שם אולי חצי שעה, עד שבאה המשטרה ולקחה אותי. הביאו אותי למשטרת הצפון. שם, ראה אותי הקצין קפלן המכובד, שמכיר אותי. "הה, הה, הוא אמר, 'הנה בא בעל התלומות הלזה'". ענית לי שלום בכל זאת. גם לאויבים שלי אני אומר שלום. עד כאן סיפורי של הנאשם.

הדירה שלנו בקומת מרתף, יורדים אליה בשתי מדרגות. אחרי שנכנסים ל-חצר. בעלי, כשהלך לעבודה, היה סוגר את הדלת, אבל לא נועל, כי אצלנו הדלת נסגרת במנעול-תלייה. מבחוץ, כרגע שהאיש הלך, קמתי ופתחתי את הדלת. לא ראיתי אף אחד. לבשתי חלוק, וגישתי לחנות של בעלי, לא רחוק מהבית. סיפרתי לו, בעלי בא איתי בחזרה, ויחד היפשנו, אבל לא מצאנו אף אחד. חזרנו לחנות, ונשארו שם עד שבע. הייתי רועדת, ולא יכולתי לזוז. רק בשבע חזרתי, לראות מה עם הילדים. כמו שעברתי ברחוב להיכנס לחצר שלנו, ראיתי את האיש שהיה במיטה שלי. זה היה הנאשם. הוא החזיק ביד שטר של עשר ל"ו ועשה לי תנועה שאני אקח את זה. צקעתי והלכתי בחזרה ל-בעלי, לחנות. נתתי לבעלי תיאור של האיש, ובאמת בעלי מצא אותו ברחוב, על יד קולנוע עדן. הוא שלח לקרוא לי לשם, ואני באתי. בעלי שאל אותי: "זה?" אמרתי שכן.

עד כאן, סיפורי של ברכה.

גבר במיטת הילדה

אלמוני במיטה - מהשמיים

מנחם יעקובי הכחיש כל ביקור במיטתהו של העדות. סניגורו, עורך-הדין ישראל היק, תקף את אמינות מיסדר הוידוא, בו נוכחו שיש גברים — מהם חמישה אשכנזים, כשרק הנאשם



הנאשם מנחם יעקובי, שנמצא אשם בכך כי עקב אחר גברים משכימיקום, מיתר להיכנס למיטות נשותיהם, בהעמידו פנים כבעלן.

הוא בן העדה העדנית, דבר שהבליט אותו בשורה. היק תקף גם את מהימנותה של אביבה עדני, הצביעה על מחלות-נפש במשפחה, טען כי בעדותה במשטרה סיפרה שיש לה חבר איתו היא מקיימת יחסי-מין — דבר שאינו ידוע לאביבה, שהעיד

המשטרה הזעקה, והגבר שעליו הצביעה ברכה מקרוס נעצר. דקא-מרון מכרס-התימנים זוהה כמנחם יעקובי (54), מרחוב איבן-גבירול בתל-אביב, לאחר ששמעו את סיפור המעשה, הועיקו החוקרים גם את המתלוננת מהיום הקודם, העמידו אותה בפני מיסדר-הוידוא, שאלו אותה אם היא רואה את האורח שלה מליל אמש. היא הצביעה על אחד הר גברים בשורה. היה זה מנחם יעקובי, יעקובי הועמד לדין בבית-המשפט הר מחוזי בתל-אביב, בפני השופטת הרסה בן-עיתו, הואשם בכך שנהג לעקוב אחרי גברים משכימיקום, והיה מתגנב למיטות נשותיהם, בהתחזותו כבעלן.

באותה הזדמנות, הואשם כבר יעקובי גם בשתי התפרצויות ליליות נוספות. הי אחת, כאשר לפני חמש שנים נכנס דרך החלון, בארבע לפנות בוקר, לדירת משרפת דיין — לא שרה-הביטחון — וגנב משם כשלושים ל"ו. והשנייה — כאשר, לפני כשש שנים, פרץ, שוב בסביבות שלוש בבוקר, לדירת משפחת אהרון — שוב דרך חלון — ונתפס עלידי אבי המשפחה, משה אהרון, בסמוך למיטת הבת, זמירה, אז בת 17.

חמור בקורס?

את גירסתו שלו, נוכח העדויות, סיפר החשוד, תוך כדי תיאור חי, ודעיתים משעשע למדי: ביום שבו קרה המקרה הראשון, לא הייתי אפילו ברחוב עיר-יעקב, או במקום אחר בכרס-התימנים. את העדה אביבה עדני ראיתי בפעם הראשונה בחיי כשר הביאו אותי לחקירה במשטרה, אחרי שתפסו אותי על-יד קולנוע עדן.

את החקירה ניהל רב-סמל יחזקאל נחום. האיש הזה מוסכך איתי מזמן. לפני עשרים שנה היינו יחד בבית-ספר לשוטרים, בקיבוץ אייל, ושם הסתכסכנו. נחום היה צוחק עלי. היה אומר לי: "מה מביא אחד כמך, תימני-שחור-שכלי-שליחמור, לקורס?" כשהיינו יוצאים ל-שמירה, בקורס, הייתי אני הולך בזחילה, כדי שלא יתקעו בי כדור. בגלל זה הוא צחק עלי.

גם את סיפורי של העדה השנייה, תקף הסניגור, "סיפורי פנטסטי ו-אבסורדי" טען. "לא ייתכן שבכרסה מקרוס חשבה שבעלה התחפש עם בגדים, חליפה, וכובע וגנב כן למיטה. בנוסף, כל אותו זמן, היו בחדר שלושת ילדיה ממש לידה — והיא לא העירה אותם. כנראה שמישהו ביקר אצלה באותו בוקר, לפי הזמנתה — וייתכן שאחד הילדים התערער וראה אותו יוצא."

העדה העידה שהגבר במיטתה דיבר בשקט כדי שלא להעיר את הילדים. איך הוא יכול היה לדעת שיש שם שלושה ילדים ישנים? איך הוא יכול היה לדעת שהבעל יוצא מדי בוקר בשלוש בלילה? זה מוכרח היה להיות מישהו שמכיר את המשפחה היטב.

"העדה גם העידה שהיא הסירה את מכנסיה בעצמה. למה? אפילו האמינה שזה בעלה, הרי הוא אמר רק שהוא עייף, ולא יותר. הסיפור אינו מתקבל על הדעת."

סיכום הסניגור: "קשה לגבר זה, להעמיד פני בעל — ביחוד בפני אשה הנשואה כבר 12 שנה. קשה לרמות אשה במצב כזה."

בעקבות כך, החליטה בן-עיתו כי הוכח אכן שהנאשם עשה עם ברכה מקרוס את מה שיוחס לו. השאלה הייתה — על איזה סעיף בחוק עבר, במעשהו זה? נסיון לאינזוס בתרמית, החליטה השופטת. "נכון שגברת מקרוס הסכימה ל-מעשהו של הנאשם מתוך טעותה שלה, בהיותה סבורה שזה בעלה", קבעה, "נכון שצריך גם תרמית פוויטיבית מצד ה-נאשם, ואין להסתפק בטעותה של העדה. אולם, בהתנהגותו, קשר עצמו הנאשם לתרמית."

"שום אדם ברדעת לא יכול היה להניח שאשה נשואה ואם לילדים, הי מתעוררת משנתה ומוצאת במיטתה גבר זר, שאפילו את פניו אין היא יכולה לראות — תסכים ללא אומר ודברים לבוא איתו במגע מיני."

זעזוע קשה

תקוותו היחידה של הנאשם, מלכת חילה, יכלה להיות שיבצע את זממו בטרם תתערער האשה. אולם שיחק לו מזל, וכאשר האשה התעוררה, היא חש בה שהוא בעלה בטעות. לא ייתכן שהנאשם לא שם ליבו לטעותה זו, לאור השיחה הקצרה והתנהגותה."

המסקנה: הנאשם ידע שהאשה טועה — וניסה לנצל את טעותה: "לא ייתכן שהנאשם האמין כי האשה יודעת את האמת — ומסכימה לפעולותיה", קבעה השופטת.

גם בעדותה של אביבה עדני נתנה הי שופטת אמן מלא, דחתה את התיאוריה של הסניגור.

בעקבות כך, היא מצאה את מנחם יעקובי אשם בניסיון לאינזוס בתרמית, מעשה מגונה בכות, והתפרצות. כאשר שלף התובע, עורך-הדין יצחק וינוגרד, את גיליון ההרשעות של יעקובי, גילה כי הורשע בעבר על מעשה מגונה ב-קטין — החליטה השופטת לשלוח את האיש, שנטה ללון ללא הזמנה, לשנתיים מאסר בפועל, ושנה נוספת על-תנאי. "אם כי לא היה כאן שימוש בכוח", סיכמה, "הרי שהעבירות חמורות. כאשר אשה ישנה בביתה, ולפתע קורה לה מה שקרה במיקרים שפורטו כאן — עלול להיגרם לה זעזוע קשה."

קרה לי כבר פעם שבעלי חזר מהחנות בחמש לפנות בוקר ורצה לקיים יחסים איתי, אבל לא קרה לי שהוא נכנס אלי למיטה עם מעיל וחגורה."

יחסים איתי, אבל לא קרה לי שהוא נכנס אלי למיטה עם מעיל וחגורה."

הוא אשר על כס המשפט, השופטת בן-עיתו, סברה אחרת. "לגירסתו של הסניגור, בדבר מאהב אלמוני, אין כל בסיס בחומר הראיות", קבעה השופטת, כאשר נתנה את פסק-הדין. "מעדותה של העדה בפני בית המשפט, ניכר כי גנב לה סבל רב, בהיותה נאלצת להעיד עדות כזו בסומבי. היא עשתה רושם של אשה פרימיטיבית, אכולת בוש וחרדה, ואין להעלות על הדעת כי המציאה את הסיפור."

על עדותו של הנאשם, אמרה השופטת: "לא האמנתי לנאשם. עדותו הייתה כה מוזרה, הן בצורתה והן בתוכנה, ש-אפילו הסניגור לא ביקש שאמין לה."

כי לבתו אין, ולא היה, חבר קבוע. ל-דברי הסניגור, ידע הגבר, שנכנס ל-מיטתה, בדיוק את מועדי צאתו של האב לבית הכנסת, וניצל זאת. אולם זה לא יכול היה להיות הנאשם, שחזר לפני חמישה ימים בלבד מחו"ל. לאחר שהגבר ביקר במיטתה זעזוב, התעוררה אמה של אביבה, טען היק, ואביבה פחדה שהאמא תגלה זאת לאבא, ולכן המציאה את הסיפור בדבר אלמוני שנפל למיטתה מהשמיים.

המקרה עם אביבה עדני אירע חמישה ימים לאחר מכן.

בגלל שאני לא הייתי מספיק מוכשר להיות יומנאי, והוא התקבל להיות יומנאי, אחרי הקורס, הוא היה מתגרה בי. ככה נהיה ריב בינינו. עשו לי כאן הרבה עלילות.

אני חלף מפעם מכל החיכים שהביאו כאן. אחרי שנים פגשתי את נחום, ותמיד הוא אמר לי: "אתה עוד תיפול בידיים שלי."

גנב - עצור!

כאשר תפשו אותי, הייתי שם במקום כדי לחפש פועלים. חזרתי לא מזמן מקנדה, הייתי שם בערך שש

היום. ואם אני רוצה להתחתן — זה צריך גם כן להיות מידי. החיים קצרים. צריך לעשות בדיוק כמו שמרגישים. אלי אביבי, חושב בדיוק כמותו. אם שני בני אדם, בוגרים ברוחם, רוצים לי התחתן — למה שלא יעשו את זה? מי צריך את כל הפרוצדורות של הרבנים? אולי הרבנים בעצמם. הם, בטח שלא זקוקים לזה.

„בשביל מה צריך משפחה?”

אלי אביבי חתן אותם. הטקס נערך על צוק סלע מעל הים. בנוכחות קהל בן כמה מאות איש — ביניהם תיירים שהגיעו במיקרה לאכזיב; קייטנים צרי פתים מכפר הנופש הסמוך של מועדון הים התיכון, וביטניקים המתגוררים באכזיב.

המשפחה — לא היתה נוכחת: „לא הר מנו אותם, וגם לא הודענו להם כלום.” אמר החתן. „בשביל מה צריך משפחה? מי מתחתן — אנחנו או הם?” גם מזון לא היה. אבל הטקס — בלי תוספות דתיות, משפחתיות וקולרי נאירות — התנהל בדיוק לפי ההלכה. לאחר ששיירת החוגגים עם המתופף משה, בראש, השושיבנים הנושאים את החופה אחריו, וכל שאר המשתתפים, עם בלונים ביד ובגדיים או חוף על הגוף, הגיעו לצוק הסלע — יצר אלי אביבי את התקדים הגורלי.

טבעת עור על

יד ענוגה

וא עצמו — כשהוא נעזר בגלימה שחורה, זר פרחים על הצוואר, וזר קלוע על הראש בלבד — הצליח לחתן זוג בישראל.

לאחר שחתם על הכתובה, לקח החתן טבעת-עור — אותה הכינה הכלה בערב הקודם — ושם אותה על אצבעה הענוגה של המאושרת שלו. לפי כללי ההלכה, טקס זה, שנערך בנוכחות יותר משני עדים, ואשר בו נאמרו המילים הרי את מקודשת לי תוך כדי ענידת טבעת השווה יותר מפרוסה — תופס.

חתונה

אפילו לבחורים

אלי אביבי מקווה, שעוד הרבה זר גות בישראל יתפסו את זה, ויבואו אליו כדי להתחתן. „אני מחתן כל אחד — בלי לשאול שאלות. אפילו שתי בחורות או שני בחורים. רק בעניין הגיל, יש לי הסתייגות. חייב להיות גיל מינימום. בסך-הכל — אני מחליט. וזהו המדינה שלי.”

עריכת טקסי נישואין היא רק שלב ראשון בפעולותיה העצמאיות של המדינה החדשה. יש לי עוד הרבה תוכניות. יהיה כאן דואר, יהיה כסף מיוחד, ויהיו גם גירושין — כמובן.”

אבל דייה לצרה בשעתה. הצרה העכשווית, אותה גילו עיניה של הכלה, בכמה רגעי פיקחון מן השיכרון האכזיבי, היתה: מה יגידו ההורים?

„אני כבר לא יודעת אם אני שמחה או לא” אמרה, כמה רגעים לאחר הטקס. אבל הביטניקים של אכזיב היו שמחים במקום כולם — ולעניני כולם. הם שרו האיר קרישנה. עשו סימן וי בידיהם. ואפילו הסירו כמה אביזרים המזכירים את הציוויליזציה המתחתנת בעזרת רב, כמו בגדים.

והכלה — כמו כל כלה — הלכה בעקבות בעלה אל חדר הכלולות. „זהו פלוס נוסף של אכזיב,” אמר אביבי. „אין פה בעייה של שיכון לזוגות צעירים.”

אחרי שכתבה זו היתה כבר בדפוס, הוצא צימניעה עזידי בית-המשפט, זמנית פירסום העקור, להביא לזיהוי החתן והכלה, שהם קמינים שמים הגיעו לגיל 18 שנה.

במדינה

עסקים

הרשימה

המיסטריות

המיסמך עצמו היה תמים למדי: בסך-הכל, היו בו שמותיהם, כתובותיהם, מס' פרי הטלפון ושדה התחנות של כחמישים עורכדיין ישראלים. מידע גלוי ור תמים לכל הדעות. המשמעות החמורה של המיסמך, היתה בשימושו: המיסמך הוכן על-ידי שגרירות ארצות-הברית בישראל, ונמסר לכל משר קיע ואיש-עסקים אמריקאי שביקש לעשות עסקים בארץ, להתקשר לשם כך עם עורכדיין מקומי.

שגרירות רישיון. כיצד זכו 50 עורכדיין הדין הללו להיכלל ברשימה הטובה? לדברי מחלקת העיתונות של שגרירות ארצות-הברית, על-ידי בקשה פשוטה: „כל עורכדיין שבא אלינו ומבקש להיכלל ברשימה, נכלל באורח אוטומאטי.”

אם אכן זה מה שקרה, הרי שאותם עורכדיין עברו על שורה של כללי הר אתיקה המיקצועית של לשכת עורכדיין — עבירות שהעונש עליהן נע מאזהרה ונוזיפה ועד להשעייה ואף שלילת רישיון.

בין עורכדיין ששם מופיע ברשימה: יהושע רוטנשטרייך, ראש לישכת עורכדיין הדין, חברי הוועד המרכזי של הלישכה, אריה ארזי ואהרון פולנסקי, וחברי בית הדין המשמעתי הארצי, יצחק הכהן, דוד הרמן, ונפתלי ליפשיץ.

סירבתי. עורכדיין רוטנשטרייך הגיב על הרשימה בתדהמה: „זה לא ייתכן. בלתי אפשרי.” אמר, „לא ידעתי על קיום רשימה כזו. לא ידעתי שאני מופיע ברישימה כזו. לא ניהנתי מהרשימה. האתיקה המיקצועית אוסרת זאת. פעם סיפר לי שגריר של ארץ דרום-אמריקנית שהם עומדים להרכיב רשימה כזו, ושאל אותי אם אני רוצה לראות אותה. סירבתי.”

„כנראה שהם הרכיבו את הרשימה ברי עצמם. זה ודאי לא הוכן לבקשת עורכדיין הדין, אלא ביוזמת השגרירות. שמי לא הוכנס לרשימה ביוזמתי.”

בתגובה להודעת דובר השגרירות, אמר רוטנשטרייך: „הדבר בטח חדש ולא יודע.” כתב העולם הזה: „אם יתברר שעורכדיין דין ישראלים פנו לשגרירות — נתקטו באמצעים?” רוטנשטרייך: „בוודאי, זאת עבירה חמורה ביותר.”

נכים

נכים

סוג ב'

כשהצליח אברהם מנצורה (20), לאחר מאמצים רבים, לרכוש לעצמו מכונת, היה המאושר באדם. כי לגביו, מכונת פירוש רגליים, כי שמואל מנצורה הוא נפגע שיתוק-ילדים מילדות. פנה מנצורה לסניף הירושלמי של חברת הביטוח אליהו, ביקש לבטח את רכבו. „אתה נכה צה”ל?” נשאל. מנצורה השיב בשלילה.

אם כן, אין אנו יכולים לבטח את הרכב שלך. עליך לפנות לפול, החברה המרכזית של חברות הביטוח. הם יבטחו אותך.”

פנה מנצורה לפול — ושם התברר לו שבמקום אלף ל”ל לשנה, עליו לשלם 1700 ל”ל.

יחס מיוחד. שלמה אליהו, מנהל חברת הביטוח אליהו, אישר את סיפורו של מנצורה. לדבריו, כל חברות הביטוח מפנות את נכי השיתוק לחברת הפול, מכיוון שהסיכון עליהם גדול מדי.

אולם — רק את נכי שיתוק-ילדים, שכן יש נכים — ויש נכים. לנכי צה”ל, הודה אליהו, היחס שונה, והם אינם מתבקשים לשלם יותר.

* תקנה 7 (2) אוסרת על עורכדיין לפרסם את מקום משרדו שלא בשלט או בכרטיס-ביקור או בנייר-מכתבים רשמי; תקנה זו אוסרת גם על ייזום פרסומת עצמית או תחזוקת בלתי הוגנת. תקנה 16 מפרטת שורת פעולות פירסומת אסורות.

1 דקה אחרי נחיתת האונס. תמונה זו צולמה בידי אחד החיילים שהוטסו במסוק מדגם בל בשעת מירוף אחרי חבלנים בערבה, אחרי שהמסוק נפל על הקרקע כתוצאה מקילקול במנוע. הנפילה היתה מגובה של כ-300 מטר. המסוק ניזוק, אבל החיילים והצוות לא נפגעו. מיד אחרי נחיתת האונס החל לרחף מעליו לחיפוי המסוק השני מדגם בל שהשתתף במירוף. אי-הבהירות בתמונה נגרמה על-ידי ענני אבק עצומים שהקימו כנפי המסוק המרחף מעל.



4 תמונה נדירה בה נראה מסוק מדגם סופרפרלון המסוגל לשאת מסע במישקל של כ-6 טון, מרים בעזרת מנוף את המסוק מדגם בל, שמשקלו כשני טון, ונושא אותו תוך כדי טיסה אל הבסיס. המסוק הגדול, מדגם סופרפרלון, חוזק למקום התאונה מיד אחרי נחיתת האונס, חרים את המסוק הפגוע.



2 שעה שהחיילים שהוטסו במסוק נערכו להגנה היקפית, החל צוות המסוק שנפל אחרי תקלה להכשירו לקראת חילוץ. בעוד שניים מאנשי הצוות עוסקים בפירוק הרוטור של המסוק, מריקים אחרים את מיכלי הדלק שלו. השלולית הגדולה ליד המסוק נגרמה מהדלק השפוף. כל אותה עת מרחף המסוק השני בחיפוי.

3 מסוק מדגם בל נושא את הרוטור שפורק מעל המסוק שנפל. בתוך ענן האבק נראים מימין ומשמאל שני חיילים המחזיקים בחבלים את הרוטור המפורק, שעה שהמסוק המרחף למעלה מרים, במיבצע הדורש דיוקנות מירבית, את הרוטור כדי לשאת אותו חזרה לבסיס ולאפשר לחלץ את המסוק הפגוע מהשטח.

פרצה שם, חזרנו אל המסוק. הטייסים מיתרו להריק את מיכלי הדלק, ומסוק נוסף שהיה עמנו במיבצע ריחף עלינו כל הזמן לחיפוי.

„כאשר התברר לאנשים במסוק השני כי נפלנו למעשה ולא נחתנו, הוועקה העזרה. תוך זמן קצר פורקו להבי הרר טור של המסוק, והורמו ממנו. מסוק מ־דגם טופרפרלון הגיע למקום, שילשל כב־לים לקשירת המסוק שנפגע ואחר כך נשא אותו חזרה לבסיס.

„בינתיים הגיעו אלינו זחל־מים בדרך הקרקע. המשכנו במשימת המירדף אחרי החבלנים, כאילו כלום לא קרה. מאז הגעתי למסקנה שנפילה של מסוק אינה כנפילה של מטוס. היא אינה חייבת להסתיים דווקא באסון.”

תמונות אלה צולמו בשטח אויב: המסוק שנפל-וניצל

למולנו היינו עדיין בגובה מספיק כדי שטייסי המסוק יוכלו לתמרן. בעזרת תר־גילי טיסה שנועדו לכך, שהמסוק יגלוש וינחות נחיתת־אונס ולא יצנח וייחבט בקרקע.

„למרות זאת, כשנתקלנו בקרקע נח־בטנו בחבטה עצומה. מיד קפצנו החוצה ומיהרנו להתרחק מהמסוק. היה חשש שמיכלי הדלק יבערו והמסוק יתפוצץ. רק אחרי שהתברר כי כל דליקה לא

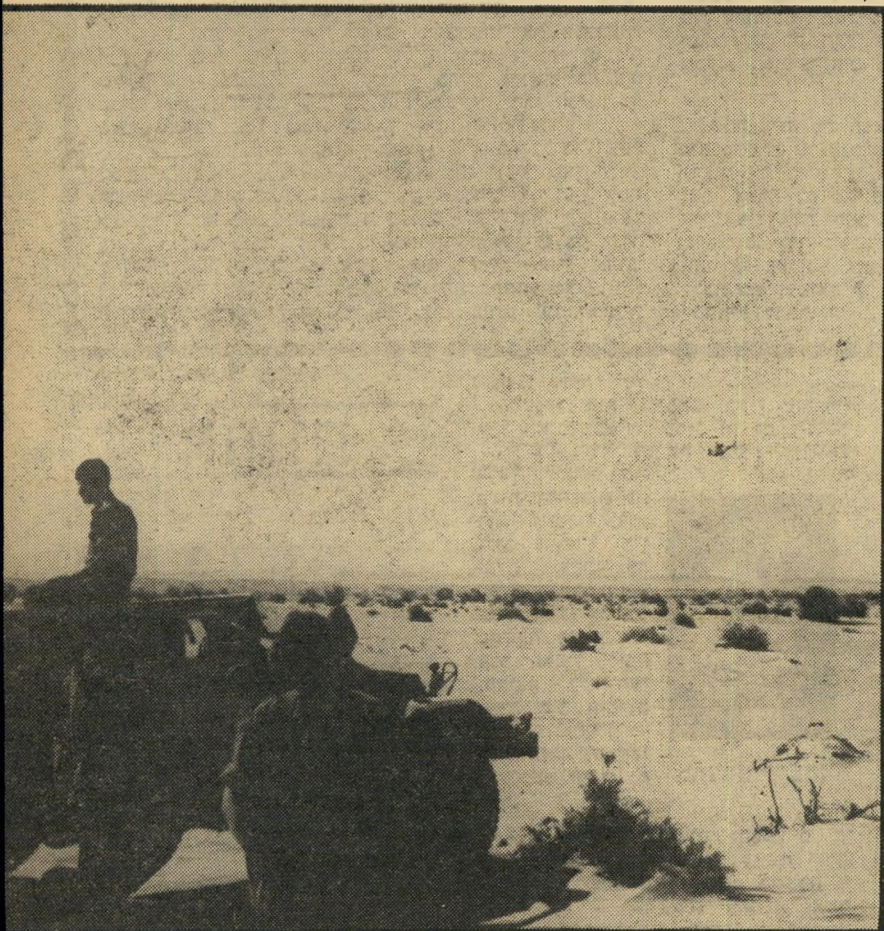


5 חזרה הביתה. כך ראו החיילים שהשתתפו במירדף בערבה את המסוק בו טסו כשהוא נושא באוויר בידי המסוק הגדול, מתרחק מהם, כשהוא ריק מנוס־עים. מיבצע החילוץ נמשך זמן קצר. אחרי חילוץ תוקן המסוק והוחזר לשימוש.

שים רבים. קיבלנו משימה מבצעית ב־ערבה. הוטל עלינו לרדוף אחרי חוליית חבלנים שפעלה בערבה בשטח ישראלי. תוך טיסה מעל קו הגבול —

— שמענו לפתע קול רעש מוזר בחלק העליון של המסוק. מיד אחרי זה החל המסוק לצנוח כלפי מטה, כאילו הפסיק לפתע לטוס. „קיבלנו הוראה מאנשי הצוות להיאחז חזק בדפנות המסוק. הבננו מיד שחל קלוקל במנוע והוא הפסיק לפעול. אבל

ב שבוע, בו ביכתה המדינה כולה את עשרת חיילי צה״ל שניספו בתאונת המסוק שנפל לים ליד חוף סיני, יכלו רק מעטים לתאר לעצמם מה פירושה של תאונת מסוק, שכן, תקלות הגורמות לכך שמנועו של מסוק יפסיק לפעול הוא יפול ממרומים, הן נדירות ביותר. בין הבודדים שהתנסו בנסיון כזה בארץ, היו חייליה של אחת מיחידות צה״ל, שאחד מהם שיחזר תאונת מסוק שאיר־עה בשעתו בעת טיסה מבצעית. סיפר האיש: „הדבר היה לפני חוד־



6 בעת שהמסוקים (למעלה מימין) מתרחקים חזרה לעבר שטח ישראל, הגיעו למקום התאונה זחל־מים של צה״ל, שחילצו את נוסעי המסוק, המשיכו יחד עימם במירדף אחרי החבלנים. אף אחד מבין החיילים שהוטסו במסוק לא נפגע, ורוב אנשי המסוק התייחסו אל הפרשה כאל הרפתקה משעשעת.

כאשר הוקם בזמנו המרכז למלאכה בגבעתיים, היה אחד השותפים, בקומ"ס פלס הבניינים הענקי, בנק זרובבל, שהפך מאז ז"ל, עשרות בעלי מלאכה קטנים מרוכשי היחידות במקום, שנוקדו להלוואות לצורך קניית היחידות, חוייבו לקבל את הלוואותיהם בבנק זה.

אולם על-מנת שיוכלו לקבל הלוואות, נאלצו הרוכשים לקנות מניות של הבנק, בכמות יחסית לגודל הלוואה שלהם. רשיון לא בנק, אחד מאותם ש נאלצו בעל-כורחם לקנות מניות היה משה אדיבי. לפני זמן מה, החליט אדיבי לבדוק מה קרה ל-500 מניותיו.

בנק זרובבל כבר איננו קיים. הוא נרכש על-ידי הלוואה וחיסכון, שהיה אגור דה שיתופית שביצעה אמנם את כל הר פועלות הבנקאיות, אך בלי הרשיון של בנק. כאשר הלוואה וחיסכון יפוצל לאביב קנה את בנק זרובבל, הוא זכה בצורה זו ברשיון של הבנק, הפך להיות בנק הלוואה וחיסכון.

עם קניית בנק זרובבל, עברו כל החובות והזכויות שלו להלוואה וחיסכון. פנה אדיבי לבנק, וגילה מעשייה עגומה. **מָעָם, אָוִי, אָוִי... אָוִי** הוא גילה כי יוכל לקבל בחזרה את השקעתו במניות.

רק כאשר הלוואה וחיסכון — הנהגה מהכסף — יחליט לרשום את המניות בבורסה, אז יוכל למכור הלאה את הר מניות לבנק, או לאחר. אולם כיוון ש הבנק, מסיבות הידועות רק לו, מסרב לעשות זאת בינתיים — נמצא כי כספו של אדיבי מופקד בבנק, בלי שיוכל לקבל ריבית, ובלי שיוכל לקבל חזרה.

יתן אבניאן, איש הלוואה וחיסכון, הסביר שפעולת הבנק היא חוקית, וב" התאם להוראות בנק ישראל.

"מת" בכל זאת יוכלו בעלי המניות לקבל את כספם בחזרה?"

"כאשר נרשום את המניות בבורסה."

"מת" תישן זאת?"

"כאשר הנהלת הבנק תחליט."

הווי

מר ישראל

יוצא לקרב

חלד אביריקש (30), הנושא בתואר השירי מר ישראל יושב בבית-קפה ב" תחנה המרכזית בתל-אביב — תחילה בחברת אחיו וחברים, ולאחר מכן, כש יצאו השניים, לבד.

לפתע נכנס צעיר מבוגל והודיע לו שאחיו הסתבך. מר ישראל קם לעזרת האה, נטל בקבוק, וזעמו שבר חלד, באמר צערת כוס בירה כבדה, את חלון הראווה, עשה קוקטייל ענק מהעוגות שהיו בו.

זונות שתיים, בבית-המשפט האשרי

מה המטרה את מר-ישראל, כי תקף אדם וגרם נזק לרכוש, הביאה כעד את אלימלך כהן. העד סיפר כי יצא עם חבר מסיבה בסביבה, והשניים נכנסו בשתי זונות. לאחר מו"מ, נכנסו חברו עם אחת מהצמד לחצר סמוכה.

הנה, כאשר היו החבר ועלמה-החן ב" אמצע הפעילות, החלו שכנים מהחלונות העליונים למחות על ההצגה הנערכת מול חלונם. כתוצאה, יצאו החבר והזונה בחזרה לרחוב, ועל המדרכה, התפתח ביניהם ויכוח קולני בשאלה העקרונית:

האם חייב הלקוח לשלם עבור שירותים שהעלמה לא הספיקה לספק? מטבע הדברים, טענה הזונה ש היא לא אשמה בהתערבות השכנים, שמגיע לה תשלום.

תלגרה. כאן, הפך הסיפור למעורפל שמץ. אך סופו היה ברור: התפתח קרב בין הסרטורים — יהודים טובים כולם — לבין הלקוח וכמה מחבריו הערבים. ב" תיגרה זו הסתבך גם אחיו של אביריקש — ובעקבותיו אביריקש עצמו.

תסבוכת, שעלתה לו, בהגנתו של עורך הדין יעשיהו גליט ושיפוטו של בוריס רפפורט, בבלושה חודשים מאסר על תנאי 200 ל"י קנס.

השם מוסווה.



זמרת אלכסנדר

שמאלית בישראל, אימפריאליסטית בפאריס

שכורכים אותם בהכרח עם כל ישראלי. ואילו כאן, חשבתי שאגיע ישר לתוך כיבשן בוער, ושיצלו אותי בתוך המדורה עצמה. במקום זאת, מצאתי שאננות ומשוררים בבית-הבראה."



בארץ נשמעים דבריה של שרה כתרועת השמאל החדש, ואילו בפריס רואים בה נציגה של הימין הקיצוני, פאשיס-טית או, כמו שכינו אותה לא פעם במועדוני-סטודנטים: "אימפריאליסטית מחורבנת". עיתון סקנדינבי שמאלני קי צוני, שרצה להעליב אותה, כתב כותרת לביקורת על הור פעתה: "שרה היא האימפריאליסטית, ולמרות זאת לא מוותרת על שירי דת יהודיים!"

הופעותיה בעיר האוניברסיטה לונד, או בקריית האר ינברסיטה בפריס, מלוות תמיד בעימותים חריפים.

"אני עולה לבמה בקנטינה, והאולם כולו מלא אל-פתח. הקירות מכוסים פלאקאטים וסיסמאות, ואפשר לאתר בדיוק את הספסלים שהם יושבים בהם. אני יודעת שיש לי עשר דקות כדי לקבוע אם יהיו מוכנים לקבל אותי או לאו. אני מנסה דרך השירים שלי שלא נוח לי להיות שייכת לעם כור בש, ואני רוצה להסביר שלכל צד יש אמת משלו."

"לפעמים אני מרגישה שיש כמה אנשים בכל האולם השונא הזה, המוכנים לשמוע ולתת לי שאנס. ואז, אחרי ההופעה, אנחנו נשארים, בעלי ואני, יחד עם כמה אנשים כדי להתווכח, ובשביל אותם מעטים כדאי להסתכן בגידופים ועלבונות. רק חבל שהמדינה לא מנסה להיעזר באומנים, במקום בפוליטיקאים."



שרה אינה משלה את עצמה שהדרך להידברות — קצרה. היא מספרת על פגישתה עם מאונה סעודי, הערבית שניסתה לרצוח את בן-גוריון באמסטרדם. השתיים התיידדו, ולמרות זאת, אמרה לה סאונה: "היום אני מקשיבה לך, אבל מחר אני אפוצץ את האווירון שלך כמו את כולם."

אמנם, הדרך אינה קצרה, ואי-אפשר לעבור אותה בצעד אחד או בפגישה אחת. אבל אין זו סיבה כדי לא להתחיל ללכת בה, וכנראה קל יותר לדבר עם גיטרה ביד — העיקר: להתחיל לדבר.

של אמנית זו, אשר עוסקת גם בתירגום ובימים.

*** מיבצע מעניין מצפה לשחק גיו ולקהלו של התיאטרון העירוני חיפה: הבמאי **מיקל אלפרדס**, שהגיש בהצ"ח רבה כל-יך את מנדרגולה, מתכוון לניסיון וירטואוזי נוסף: יחד עם המחזאי הצעיר **יצחק גורן** יעבדו את קומדיה חמורית של פלאוטוס הרומי לסאטירה אקטואלית, השייכת למציאות הישראלית של שנת 71. לשיכך ישתלו בתוך הקר מדיה המקורית דיאלוגים מתוך קומדיות אחרות של פלאוטוס, ובודואי גם אלמנטים חזותיים, אם לשפוט על פי הבמה החיור גית שהגיש אלפרדס בעבר.

*** בד בבד עם הניסיונות, שעיר רר התיאטרון העירוני חיפה בהמחזות סיפורת עברית, בסדנה של צעירי התי אטרון ובהדרכת **עוֹד בארי**, מבשר התיאטרון את המחזות שתיים מיצירותיו של **עלום עוז**: האחת עד מוות מספרת על צלבנים, השואפים להגיע לירושלים כשהדרך אל המטרה הנעלה רצופה באמצ-עים ברבריים, השנייה: אהבה מאוחרת, מחזה בעל שלוחות פוליטית.

המעניין הוא שלפתע בקיץ האחרון קרו תאונות-עבודה מסוג זה גם למוצי פלישה, שאיבד את קולו, וליגא?

בשן, שאחרי הר פעות ממושכות עם להקת פיקוד-199, גילו רופאיו מין יבלת שהתיישה על מיתרי-גרונו. וזה מעורר את הר מחשבה הישנה ב" דבר טיפול סיכה ורתיצה לכלי-הע בודה של הזמרים הצעירים בארץ — הגיע הזמן שהמספ לים בהם ידאגו גם לכך.

*** בין המעטים והספורים הר עוסקים בטיפול בנושא זה: פיתוח קולה, ובעיקר תורת-הדיבור, בולטת משכמה ור מעלה **מרים ברנשטיין-כהן**, אשר חוגגת את יובל ה-50 להופעתה בתיאטר רון, השבוע, בסעלתנות מרובה: הצגת בכורה בתיאטרון העירוני חיפה (אשת הן), והוצאת סיפורה כטיפה בים, ואלו רק שתי סיפות מן המרץ הבלתי-יגדלה



ברנשטיין-כהן

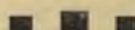
„אני מייצגת את אלה שלא נוח להם שנעשינו לעם כובש!“

מה עליו יותר מצהרי יום ו' ברחוב דיונוגוף? על הכביש מתנגדת לה עגלת אבטיחים, על המדרכה מתנגדים להם הקצצרים של בנות ציון השזופות, שמש, קניות, פקקי תנועה וגלילות ספיישל.

והתיירת-זמרת-משוררת שרה אלכסנדר אינה נראית מאושרת, ומה שיותר גרוע — היא גם לא מרוצה ביותר מהנורמליזציה שירדה על תל-אביב:

"באתי למין ביקור-מישוש. כל תפוז מיפו מתגעגע למול-קולות שלו, ואחרי שנה בשוודיה, ושנתיים וחצי בפריס, רציתי לראות אם אפשר לחזור לצנטריפוגה."

"והאמת היא שאני נמצאת בארץ רק שבועיים, ויש לי הרגשה שקשה לי לעכל את האנשים. אני נסגשת עם כל מיני שחקנים, עם זמרים, וגם עם אנשי בטחון ועוד כל מיני פקיד מדינה ממסחריות-עשייה, והם נותנים לי את ההרגשה שחיים כאן במין מיטוט-חושים, כאילו כבר פתרו את כל בעיותיה של ישראל!"



שרה אלכסנדר, שלפני מלחמת ששת הימים קראו לה שרה שוב, בת-משק שעברה את הדרך הטיפוסית מלהקת הנח"ל למועדון התיאטרון, תל-אביב הקטנה ולשבעת המר נים, חולה לארץ אחרי ארבע שנים באירופה, כאשתו של צלם-אמנות שוודי, במשך שנה היתה בשוודיה, וכדבריה "עשיתי כדים, ילדתי ילד, אבל כפי הנראה חיפשתי איוושה דרך לבטא את עצמי, בצורה שאהבתי, נגינה ושירה."

"לא-טלאת החלו לצאת ממני מלים ומנגינות, שהתגבשו לשעה וחצי של תוכנית. כל מיני דברים, שירים מצחיקים, משוגעים, או דברים כואבים שחשבתי כי יש לאמרם."

וזה אולי הדבר הראשון שפגע בשרה, כשהחלה לקלוט את צילי ישראל בשנת 1971. חבריה מיהרו לקחת אותה לכל מקום שאפשר לשמוע בו זמרים ישראליים. "הייתי בפסטיבל התנ"ך וקיבלתי זעזוע, כששמעתי את המנגינות וכשראיתי את צורת ההופעה של הזמרים. ראיתי תוכנית של מישהו שהערכתי פעם, קיבלתי בחילה ויצאתי באמצע."

באתי למרגן והצעתי לו את אחד משירי, והוא הגיב: זה באמת רציני, אבל אולי יש לך איוה פיומן?"

"אני לא יכולה להבין איך בארץ, שיש בה כל-יך הרבה בעיות הוועקות לשמיים, לא נמצא להן אפילו הד חלוש בשירים! נדמה כאילו גם הזמרים אטומים לחלוטין למה שמתרחש מן ולמה שמתרחש בעולם. לאף אחד לא כואב באמת, שמחר עלולה להיות מלחמה חדשה, שקיים מין יצור שקוראים לו פלסטינאי. אני יצאתי לחו"ל אחרי אהוב-לבי, ומצאתי את עצמי מודבקת ומוגדרת בתווית של אמנית ישראלית החייבת להתמודד מדי יום ביומו עם הבעיות

אמנות

אין קול

ואין קשב

*** הצגתו של **גיוורא גורדיק** יום האבא מתקרבת מאוד אל הבכורה, שכן הגיעה ממונתה הראשונה של הר שחקנית **מרים גבריאלי** בלבוש המופ"ש שט שלה, לא על מירפסת ביתה, כי אם על הבמה. כשהיא מסבירה לשתי גרושות נוספות את הגיהנום היהודי שלה ושל בעלה לשעבר: קודם אני היכיתי אותו בכל האבזורים הנשיים שהיו לי במיטבה ובאמבטיה, ואחר-יך הוא החזיר לי ב" מקלות גולף ובנעלי-התעמלות!

*** לפומנה של **חוזה אלברר שמיין**, שוב אני כאן, יש בימים אלו שמעות כפולה. בשיר זה היא פותחת את חלקה השני של תוכנית-היחיד שלה, שיצאה לחופשה-מאונס בשל דימום חריף במיתרי-הקול שתקף אותה בבוקר בהיר אחד. סתם כך, השבוע חזרה לבימה.



הנסיד והנסיכה של ישראל

לשנת 1971

העולם הזה

מטעם מערכת

התחרות תיערך ב"היכל התרבות", ביום חמישי, 22.7.71, בשעה 4 אחה"צ

קרטיסים להשיג במערכת "העולם הזה", רחוב קרליבך 12, תל-אביב, ב"רוקוקו", וביתר משרדי הקרטיסים



**לאם ולתנוק-
הנאה ונוחיות**

בעלות ילדים עם סמל
"אורלי"
שולב של נוחיות, פרקטיות
איכות ועיצוב נהדר



"אורלי"

בית-חרושת לרהיטי ילדים



רויטל זילכה

בת 4, רח' הירדן 27, רמת-גן



ניצה בן הרוש

בת 4, מושב מגדים



עפר להבי

בן 6, רח' הרצוג 38, בני-ברק

בחסות



הסבון ללא סבון Taya

תוכנית אמנותית

ג'ורג' איברהים

(סמי וסוסו)

גליה ישי

פאוסט הקוסם

מנחה ומגיש

מייק בורשטיין

משתתפי המחזמר לילדים

"עלילות פופיי"

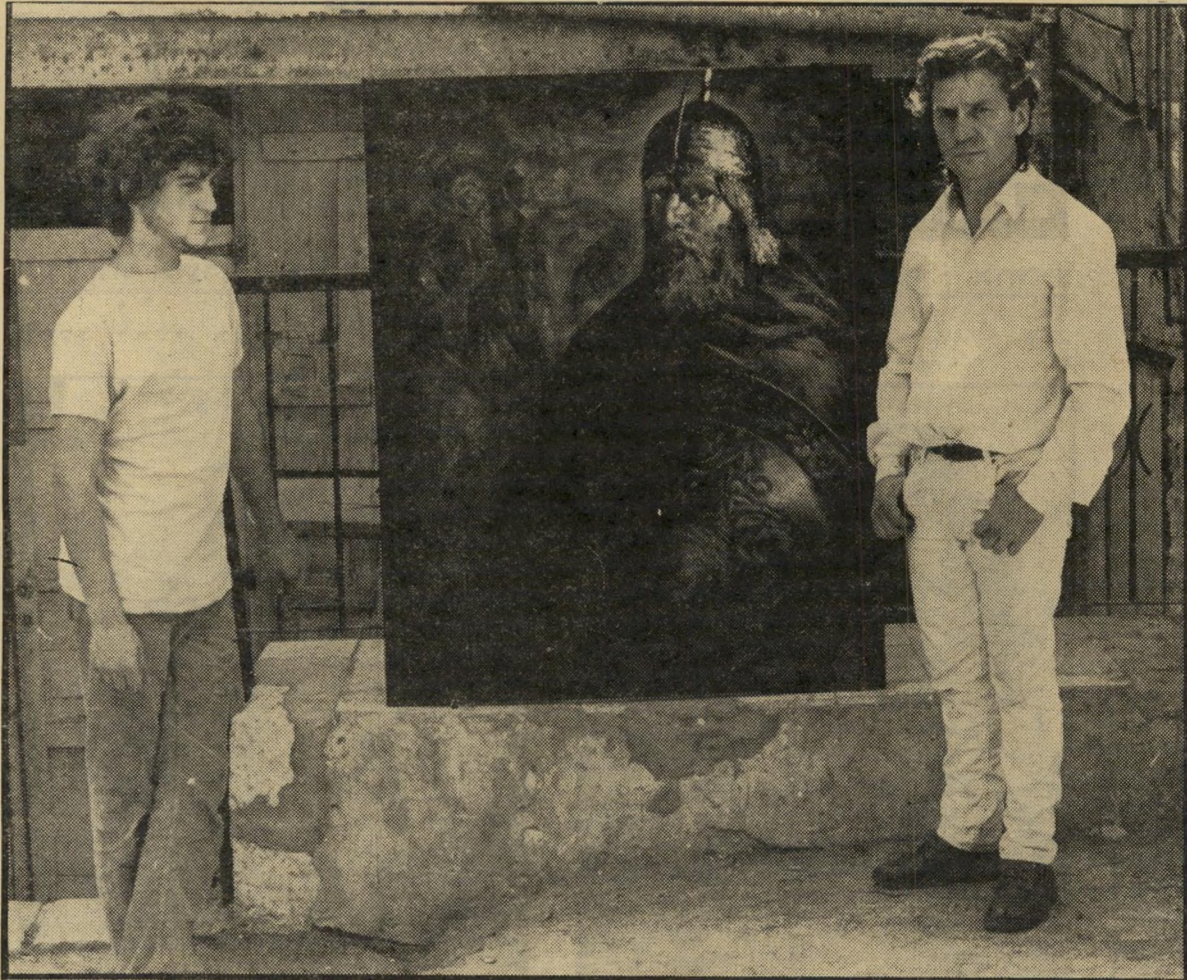
בקהל יוגרלו

פרסים של בית

חרושת "אורלי"

ו"תכשיטי גרא"

אב ובנו הושלכו לכלא לארבעה ימים כחשודים במסחר בינלאומי בסמים - עד שנתגלה שההרואין היה ויטאמין...



ייקטור הרמן ישב בסטודיו שלו וניגן בכינור — עיסוק שהוא נוקט בו כל אימת שהוא עייף מלצייר. מולו בכור סה ענקית, יושב בנו בן ה-17, מוריס, שבא לארץ לביקור אצל אביו, והאזין לנגינתו. לפתע, נשמעו דפיקות חזקות בדלת. מספר ויקטור (42) בלונדי נמוך-קומה ובעל שיער ארוך ואף סולד: „דפיקות כאלו לא שמעתי כל חיי, צעקו לפתח. בני נבהל. גם אני הייתי מלא פחד. רק הספקתי לפתוח, ופרצו פנימה שלושה אנשים. הייתי בטוח שהם פאתח. הם צעקו עלינו: „לא לזוז, להישאר במקום! והחלו להפוך את החדר. תוך שניות, לא היכרתי את החדר שלי. בני היה בהלם. רק אחרי שהרסו לי את הסטודיו הם נזכרו להגיד לי שהם מהמשרה.”

ויטמין,

לא הרואין

ממשך הציור הירושלמי ומספר:

הסברתי להם שאני מחזיק חשיש. אומנם עישנתי לפעמים במסיבות, כאשר כיבדו אותי, אך אני לא מחזיק סמים בבית.

אבל הם המשיכו לחפש. בסוף, בתוך קופסה של תרופות, הם מצאו גרם וחצי חשיש. אחר כך מצאו אבקה. אחד השוטרים, שהתנהג כמו קצין גסטאפו — שמו מוסה, ומאוחר יותר התברר שזה סמל משה מורתי — טעם מהאבקה וטען שזה הרואין.

אני ובני היינו נדהמים. הוא לקח את הכל, וירדו למטה, למכונת שלהם. מימי לא ראיתי שמחה כזו כמו של השוטרים בדרך לתחנת המשטרה הם שרו, צחקו, החזיקו בדיחות, ונראו מרוצים, כאילו השיגו ניצחון נדיר. בני היה קרוב לבכי.

כל הדרך ניסיתי להסביר להם שהאבקה היא ויטמין C. הם לא האמינו לי. צחקו ממני. במשטרה, הם שאלו אם ידעתי על החשיש שמצאו. אמרתי להם שלא. שאם הייתי יודע, הייתי מחביא את זה בצורה שהם לא היו יכולים למצוא.

מי מהשלושה הוא האשם? ויקטור הרמן (מימין), הצייר הסקוטי המתגורר בירושלים, הוחשד על-ידי המשטרה כסוחר-סמים בינלאומי — סמים אותם הוא שולח לחו"ל במסגרות התמונות שהוא מצייר, כגון זו שבתמונה. משמאל: בנו של ויקטור, מוריס (17), הגר באנאליה ואשר בא לארץ לביקור אצל אביו. באמצע: הדוגמן בציור השמן, רוברט אמסטרונג, עיתונאי אירי, שהודה בבעלות על החשיש בדירה.

המשטרה נגד רמבראנט

ענק, בעלי רקע כהה וסיגנון אופייני, מוריס לא כמעט את הציור המפורסם. ויקטור נהנה לשמוע את המחמאה, מוחה נגדה בתוקף.

סמים מסוכנים אצל רמבראנט?

לאחרונה, נפגש עם טדי קולק, ראש עיריית ירושלים, ביקש עזרתו בה שגת מקום ששם יוכל לעבוד בנחוחות. תשובתו של קולק: „אתה רוצה שאני אפנה את החדר בשביל הציורים שלך?”

כאשר נעצרו ויקטור ובנו, היה כבר הציור הרמבראנטי של רוברט מוכן — ולקראת יציאתו לחו"ל. האם יש ממש בי אשמה, שהציור נועד רק ככיסוי, וכי הוא מיסגרת שלו אמור היה להיות מוסתר משלוח סם מסוכן?

לדברי מקור במשטרת ירושלים, נעצר הצייר בעקבות הודעה של מודיע משטרי תי, שטען כי ויקטור הוא חבר ברשת בינלאומית של מבריחי סמים, וכי הוא מבריח את הסמים באמצעות התמונות ש הוא שולח לחוץ-לארץ.

ויקטור מאשר שהוא אכן שולח תמונות לחו"ל — אך ללא סמים. „אני מצייר כש תמונות לשנה, עבור חו"ל — ומה אני מתפרנס כל השנה. אני צייר, למרות מה שהמשטרה חושבת.”

הרואין הדימוי הוא באמת ויטאמינים, כמו שאמרתי.” ויקטור הרמן הכיר את רוברט אמסטרונג האירי באילת. ברגע שויקטור ראה אותו, הוא פנה אליו: „אני צריך בדיוק אותך.” אמר לו. הסיבה: זקנו הי אדמוני של רוברט. ויקטור רצה אותו כי דוגמן לציור שהתכונן לצייר. במהלך הי עבודה התיידדו השניים, ורוברט עבר לגור בסטודיו של ויקטור לא הרחק מהשוק.

האם הכילו ציורי השמן שנשלחו לחו"ל - סמים מסוכנים?

לא רק על השערורייה האחרונה מלא ויקטור התמרמרות. כיהודי סקוטי, שהספיק להיות בכל העולם, הגיע ויקטור לארץ לפני שנתיים, מאיטליה, והחליט להשיק תעסוקה. הוא הגיע על חשבוננו והובטח לו שיקבל סטודיו — בתשלום מלא — ברובע היהודי בעיר העתיקה. אך היתה זו הבטחה שווא. אחרים קיבלו — אך לא הציירה הסקוטי.

תוך זמן קצר מאז הגיעו ארצה, נתפרסם ויקטור בתור „הצייר הסקוטי המתגורר בירושלים ומצייר בסיגנון של רמבראנט.” ואכן ציורי השמן שלו, על בדי

טור הרמן, ברחוב הכרמל במחנה-יהודי, אמסטרונג הופתע למצוא את הבית הפוך וריק. הוא התעניין אצל השכנים — ומיהר לבית-המעצר. לאחר ששמע על המתרחש, התייצב רוברט — כתב של עיתונים איריים — בתחנת המשטרה, הודה שהגרם וחצי חי שיש שייכים לו. השוטרים מיהרו לעצור אותו, והוא היה משוכנע שחברו ויקטור ובנו ישתחררו מיד.

האם הכילו ציורי השמן שנשלחו לחו"ל - סמים מסוכנים?

הוא טעה. כאשר צריכים היו השניים להשתחרר, בשעות הצהריים, נזכר השוטרי הממונה על הפקדונות — מספר 14333 — שהוא צריך ללכת להפסקת צהריים. תחילה נזניהם של ויקטור ובנו שיתעכב לשתיה דקות, עלו בתוהו.

מספר ויקטור: „אמרתי לו: תראה, אנחנו ישבנו כאן ארבעה ימים על לא עוול בכפינו. סוף סוף אנו משתחררים — האם זה בסדר שתעכב אותנו? אבל הי שוטר התפרץ בצעקות, והסתלק. הוא חזר רק אחרי שלוש שעות. מובן שהם שיחדו ררו אותנו רק בגלל שהם השתכנעו שהי

ויקטור הרמן ובנו נחקרו, שניהם יחד וכל אחד לחוד, במשך יומיים. אחר הובאו בפני שופט. התובע המשטרי טען שיש בידו ידיעות שהאב קשור לרשת בינלאומית הסוחרת בסמים מסור כנים. ויקטור לא יכול היה להתאפק: „זה מגוחך.” קרא. השופט, משה חסון, העיף בו מבט מחמיר-סבר, וגזר עשרה ימי מעצר לאב ולבן.

ויקטור ומוריס הוחזרו לכלא. שם, המשיך החוקר, אהוד גוטמן, לחקור אותם.

„החשיש שלי.”

האב ובנו ניסו להסביר לחוקר שהי שיש הוא של חבר שלהם שהיה בביתם, אך אין הם מוכנים לגלות את שמו, כדי לא להלשין עליו. הם טענו כי כאשר הי חבר יחזור ויודע לו שהם יושבים בגלל הסמים שלו, הוא יבוא להודות בכך בי עצמון.

ויקטור ומוריס הוחזרו לכלא. שם, המשיך החוקר, אהוד גוטמן, לחקור אותם. „החשיש שלי.”

המערבונים האיטלקיים הפכו לעובדה קיימת לא רק בקופות הקולנוע, אלא גם בין אמנים בררנים. רק כך אפשר להסיר את העובדה שבפסטיבל-הסרטים הראשון בארץ, שהיה כידוע פסטיבל-יורקה לרגל מלאות 25 שנה למוסד זה, נמנה על צוות השופטים הבמאי סרג'ו לאונה, הידוע לרבים בזכות יצירות הקולנוע ה"קלאסיות" שלו בעד חופן דולרים, או היה היה פעם במערב.

לאונה עצמו לא התרגש במיוחד מן ה"כבוד" שהוענק לו. למען האמת, הוא אפילו הודרו להודיע, לאחר הפסטיבל, שזו הפעם האחרונה שישתתף באחד מהם בתפקיד רשמי. "זהו קירקס ענק, מנהל בקפדנות רבה על-ידי שוטט של המאלה, שי אינו אלא מנהל הפסטיבל", הוא אמר, ואשר לעצם השיפוט: "כיצד אפשר לי שפוט באובייקטיביות מעלות יחסיות של כשרות, כאשר רואים בכל יום, במשך שבועיים, שני סרטים?"

פרס בבל מחיר. ואשר לחלוקת הפרסים בקאן, מספר לאונה שבצוות השופרים הצביעו חמישה בעד המתווך של לוי, שניים בעד מוות בוונציה של וויסקונטי, ועוד שניים נוספים, הצביעו בעד סרטים אחרים.

אבל מה אפשר לעשות ומנהל הפסטיבל, פאברה להברה, רצה בכל מחיר לכבד את וויסקונטי? פרס ניומיים? חס ושלום. אמר לאונה: "לכל אדם גדול יש חסרונות משלו, וחסרונות של וויסקונטי היא תאוותו לפרסים בינלאומיים."

כאשר נודע לבמאי האיטלקי הוותיק מה מצב ההצבעה בצוות השופטים, הסתגר בחדרו במלון הוודיע שלא יבוא לי קבל כלל כל פרס שלא יהיה הפרס הגדול של הפסטיבל, השופטים הצרפתיים לא התרגשו מן העניין, הם גילו את לוי, שהוזנה, עד אז על-ידם, וחזק מזה סברו שוויסקונטי כבר קיבל פעם פרס (עבור הבדלס), ואין שום דחיפות להעניק לו פרס נוסף.

העניין הפך כמעט לשערוריה, עד אשר נמצאה סוף-סוף הפשרה. מוות בוונציה קיבל את "פרס היובל" של הפסטיבל, ו"ויסקונטי בא לקבל את הפרס, והכל נשמו לרווחה."

עליוה בארץ הגאנגסטרים. ואילו לאונה עצמו כבר היה עסוק באתו זמן בעניין אחר, אין כמו פסטיבלים לעשיית עסקים, ושעה שאחרים דאגו להרגיע את וויסקונטי, הוא חתם על חוזה שיאפשר לו לשלוט את היה פעם באמריקה — גאנגסטרון קשה, היה יוכיח לאונה ל-אמריקאים שלא רק במערבונים הוא מסור גל להתחרות עמם, אלא גם בתיאור ימי שיקאגו העליזים.

המועמדת לתפקיד הנשי הראשי בסרט זה היא השחקנית הישראלית עליזה אדר.

תהריך

תל-אביב

**** **מוות בוונציה** (סטודיו, איטליה) — אהבה מוזרה בין מלחין מודקן ונער יפהפה, על רקע מותה של תקופת בוונציה אכולת כולידע, מצולם, מתוכנן ומבויים בגאונות, אבל דורש סבלנות רבה מן הצופה, בגלל הקצב האיטי.

**** **התפישות** (פאר, ארצות הברית) — סאטירה חברתית מלאה אהבת אדם של הבמאי מילוש (אהבותיה של בלונדינית) פורמן, על התנגשות הורים וילדים באמריקה. מן הסרטים המעולים של השנים האחרונות.

ירושלים

*** **ישנה נערה במרק שרי** (ארונע, אנגליה) — קומדיה בריטית על אהבתם של איסטנים מקצועי בגיל העמידה והיפית צעירה. עם פיטר סלרס וגולדי האון.

חיפה

*** **איש החוק** (מאי, ארצות הברית) — מערכון בעל נטיות אידיאלוגיות מניסה להוכיח שאי-אפשר לשמור על החוק על-ידי רצח עבריינים. עם בורט נקסטטר, רוברט ריאן ולי גיי קוב.

היהודים נגד הנאצים



גרשוו, הארפו וצ'יקו: אוצר

אמנם, רבות מן החוכמות המילוליות של גרשוו הולכות היום לאיבוד, חיפהפיות מצחיקות יותר מאשר מסוכנות, ואפילו חלק מן התעלולים החזותיים נראה מאולץ. ובכל זאת, אפילו על-ימנת לראות את צ'יקו מנגן בפסנתר או את חסיוס המופלא, בו מחבלים השלושה בנסיון הבריחה של הנאצים, כדאי לראות את הסרט.

לילה בקזבלנקה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — האחים מארקס שייכים, ללא ספק, ליסדרת התופעות המטרופוליות ביותר שהכיר הקולנוע האמריקאי, ומעטים הם אלה אשר דמו, דומים וידמו להם בקרימיות חסרות-חרסן והגובלות באבסורד, אשר עשו בי שנות השלושים. ואף על פי ש"לילה בקזבלנקה" נעשה מאוחר יותר, כשכנופיית מארקס היתה כבר בסימן ירידה, אפשר עדיין להיווכח בסימני הטירוף האופייניים להם.

הסיפור על כנופיית-נאצים, המנסה להשתלט על מלון בקזבלנקה, בו הוסתרו בזמן המלחמה אוצרות שגנבו מכל אירופה, אינו אלא אמתלא להצגת כשרונותיהם הרבים וחמוגוניהם של גרשוו, צ'יקו והארפו מארקס. הראשון הוא מנהל-מלון בעל הליכה מגוחכת, תשובה מתחכמת לכל שאלה, סיגר ארוך ותאוה אינסופית לנשים ולכסף. השני הוא שומר-ראש מיוחד במינו, המציל את חיי מנהל-המלון בכך שהוא מפריע לו בפגישות האהבים ודוחף אצבע לכל קלחת המתבשלת בסביבה. ואילו השלישי, הארפו האילם, משרתו של רב-התחבולנים הנאצי, גונב סצינה אחר סצינה, כשהוא מוציא אציל גרמני מדעתו בדוקרב מוזר, כשהוא מסביר לצ'יקו את מוזמיותיהם השפלות של הנאצים בעזרת פנטומימה בלבד, או כאשר הוא פורט על נבל להנחת דיוקנה של נערה יפה, התלוי על הקיר.

צלילי מוסיקה נוסח נורווגיה



שירת נורווגיה (סינמה, תל-אביב, ארצות-הברית) — בעצם, הסרט הזה הוא הפתעה. בימים טרופים אלה, כאשר אפילו אולפני ואלט דיסני מנסים להתחכם וללבוש דמות צעירה, באים אנדריו ווירג'יניה סטון ומגישים מימרה מתוק, תמים, צבעוני ומוסיקלי-סני טימנטלי, בלי להתנצל אפילו על אנכרוניזם.

כל הסרט מבוסס, למעשה, על שנות הרעב של המלחין הנורווגי אדוארד גריג, מתחילת הקאריירה שלו ועד להצאתו הראשונה שבאה לו בעזרתו האדיבה של פראנץ ליסט. אולם בכך לא די עדיין, אלה שהגו את רעיון "שירת נורווגיה" והפכו אותו בזמנו למחזור מצליח, חשבו שגריג הוא אמנם מלחין חשוב דיו כדי להקדיש לו יצירה בימית, אבל לא מוכשר מספיק כדי שהמוסיקה שלו תעבור ללא שיפוצים אל הקהל הרחב. ולכן הפכו את כל לחניו של המלחין הלאומי הנורווגי לפיזימונים, ומי שזוכר את הלחית "זר בגן עדן" מתוך המחזור "קיסמט", שלא היה אלא חלק מן הריקודים הפולובציים של "הנסיך איגור", יכול לשער בנפשו מה צפוי לו בסרט זה.

בהשוואה לתמימות ולפשטנות, בה מוצגות דמויותיהם של גריג, אשתו, חברתו וידידיהם, אפילו, "צלילי המוסיקה" יכול להחשב ליצירה מחוכמת, ואין בוגרי נורווגיה, היפים מאד בפני עצמם, כדי לשמש תמורה לנאיביות זו.

אודיסיאה במלחמה



צפלין (אופיר, תל-אביב, אנגליה) — אם מישחו ירצה להתירס דווקא ברצינות לסרט זה, יוכל לטעון שמדובר בו בנפשות חצויות — צפלין בריטי הנשלח לרגל בגרמניה, משום שזוהי בעורקו דם גרמני אציל, של מדען גרמני, אשר המצאתו מנוצלת להשמדה בניגוד לרצונו, או של אשתו הצעירה, שאינה יודעת אם עליה להיות נאמנה למולדת, לבעל, או בסוף למרגל היפה. כל זה במלחמת-העולם הראשונה, כאשר הנשק המסוכן והנורא ביותר היה המצאתו של הרוזן פרדיננד פון-צפלין — ספינת-אוויר מלאה גז, המונעת בעזרת מדחפים, מתורי-ממת לגובה שעלה על כל אפשרויות המטוסים דאז, ומשי-ליכה פצצות על הישוב הבריטי האזרחי.

הקצין הבריטי נשלח על מנת לגלות את סודותיו של כלי-טיסה זה, וכאמור, מי שמוכן להתניח על עניין ברצינות, יכול להאמין שמדובר כאן בטרדיזיה של ממש. אלא שלמען האמת, קשה לראות בכל הפרשה הזאת משהו רציני, פרט לסיפור מלחמתי העשוי בהססנות רבה בחלקו הראשון ובשיגריות ניכרת בחלקו השני.

ואמנם, כל מה שנוגע לתיאור חזירתו של הקצין הבריטי לגרמניה, וחדרך בה הוא מצליח להגיע לצוותי הצפלין, מתואר כסידרה של מיקרים מוצלחים מאד, בתור ספת תמימות מטופשת למדי של שרתי-הבטחון הגרמניים. לעומת זאת, לאחר שהבריטי מוצא את עצמו, בתחפושתו



גריג: שמאלץ אמריקאי בהרי נורווגיה

בקיצור, אוהבי המוסיקה של גריג לא ירוו כאן הרבה נחת, ולעומתם, גם הרוצים לעמוד על חוויות המלחין ובני תקופתו במאה שעברה, גם הם לא ימצאו את מבור קשם. היחידים העלולים ליהנות אלה הם אוהבי הסרטים המוסיקליים המתקתקים, המחפשים לחנים נעימים לאוזן.



יורק וזומר: יותר מדי בגדים

הגרמנית, כאיש-צוות בצפלין היוצא למיבצע נועז על קרקע בריטית, הופכים את היוצרות, והגרמנים לובשים דמות של גיבורים אצילי-נפש, שעה שהאנגלים מתוארים כטי-פוסים פלגמטיים, החושבים באיטיות ואינם מצטיינים בפקחות יתרה.

מי שחושב להתנחם באלקה זומר, אזהרה: מעולם לא היתה לבושה בכל כך הרבה בגדים כמו בסרט הזה.

תמרורים

נחוג. יום-הולדתו ה-36 של הפזי מונאי-מרגל-מבקר ומחבר התשבצים **דן אלמגור**, שנולד ברחובות, הגיע בי גיל צעיר לעולם העיתונות, עבר אחר-כך לעולם השירה והפזמונים. היה חבר מערכת שבועון הנער העובד במעלה, הצטרף לעל המשמר, התפרסם במיוחד בתוכנית הרדיו הפופולרית שלושה בטירה אחת, בה נהג לחבר ב-10 במקום פזמון היתולי, (קח את ליבי!) השתלם בארצות-הברית בספרות ושלח אגביך כחבות קבור עות למעריב בסידרה שנקראה שיחת חוץ, הסתבך לפני כשנתיים במשפט עם המפיק גיורא גודיק על זכות יוצרים של המחזמר קזבל, עיבד את איש חסיד היה ולאחרונה את מחברות החשק של תיאטרון בימות.

התארסו. ועומדים להינשא בקרוב, העולה המפורסם מרוסיה **גרישה פייגין** ומי שהיתה לפני 10 שנים סגנית מלכת היופי, הצברית **יפה רייך**, הכותבת ב"בטאון חיפה הער" בדת ופעילה באי"ר גוף יוצאי צרפת ו-צפון-אפריקה.



פייגין



קונסטנצין

עומדים ל-התגרש. הי-שחקן-זמר שביקר בחודש שעבר ב"ארץ ארי קוני-סמבלין, ואשתו

הלך, המאשימה אותו בגידה. כהוכחה לטענתה הביאה הלך ראיון שנערך עם ארי בטלוויזיה הצרפתית, בו הצג כיסוי בי את ידידתו וטען שהיא ארוסתו. ארי מצידו טען: "רעייתי אוהבת יותר מדי את אולם הריקוד. לפני שנים היתה רק דגית ובשנים האחרונות היא מעסיקה עצימה בניהול להקת-ריקוד — ומוניחה את גישואיגו". הווג נשוי כבר זמן רב ויש להם נכדים.

אושפזה. בבית-חולים בהוגולו, לאחר שהתמוטטה בתום מסע הופעות שערכה במחנות הצבא האמריקאי בדרום מזרח אסיה, השחקנית הבלונדית **מימי וואלדורף** (37) הסובלת "מחשישות קיצור גית ומקדחת אסיאנית", כפי שהודיע דובר בית-החולים.

נפטרו. ממחלה ממארת, בגיל 51, תוך כדי סיור הרצאות בשווייץ, דיקן הפקולטה לכימיה וראש המחלקה לכימיה במכון וייצמן, פרופ' **בראדארד שמירט**, שזכה ב-1963 בפרס וייצמן למדעים. יליד ברי-לין, הוכתר ב-1948 על-ידי אוניברסיטת אוכספורד בתואר דוקטור לפילוסופיה ובאותה שנה הצטרף לסגל מכון וייצמן, בו הקים את המחלקה ל-קריסטלוגרפיה ב-1959-1961 שימש כיו"ר המועצה המדעית של המכון וכמנהל האדמיניסטרטיבי ובראשי תהשנה שעברה כמנהל מכון וייצמן.



שמירט

נפטרו. בשוודיה, בגיל 70, קונסול הכבוד של שוודיה בישראל ויו"ר מועצת המנהלים של הקונצרן הבין-לאומי הולנדר בארץ — **נורברט מזור**. יליד גרמניה ומראשי הציונות בשוודיה, טס לקראת סוף מלחמת-העולם-השנייה עם הרוון ברנדוט משוודיה לגרמניה, שם נפגשו עם היינריך הימלר, ראש ה-ס.ס. וקיבלו את הסכמתו לשיחרורם של אלפי יהודים. עבור פעולה זו העניקה לו ממשלת צרפת את אות לגי יון הכבוד. עלה לארץ בשנות ה-50 ובי 1962 מונה לקונסול כבוד של שוודיה.

שבוע בו לא קורה כלום. על-כ"פנים, תחשבו במשך השבוע, רק אחר-כך תדעו עד כמה הוא שינה את חייכם. לך בעיקבות הי-אינסטינקט שלך. ואי-לו את, לך לפי הגיור נד הנשי, אם תיכנעו לבני-זוגכם, תסבלו מ-זה שניכם. אבל זה לא עיקרון מקודש. זה רק צו השבוע. ולא יותר.



תאנים

★ ★ ★

ערמומיותך הטיבעית תאפשר לך לחת-גבר, בחדרנה ומאחורי רי הקלעים, על מכ-שולים שנתגלו בדרכך אל האושר ואל התי-הילה. תצטרך להבליג על הרבה עלבונות, הי-שבוע, ואתה תעשה זאת — גם אם בח-ריקת שיניים. אבל הי-חבלנה משתלמת. לך-ראת שבת אתה נמצא שוב בנקודה ממנה אפשר להתחיל מחדש.



עקור

★ ★ ★

צפה לאורחים השבוע. ביתך, צפיות לך הפ-תעות נעימות מביקר-רס. יצירה ספרותית או מוסיקלית תשפיע ע-ליך בצורה רצינית מדי ותשבש את קו מחשב-ך. סקרנותך לדברים אסורים עלולה לסבך אותך עם חזק. היזהר מסמים ואלכוהול. הק-פדי על חיצוניותך.



קשת

★ ★ ★

שבוע מעניין מאוד. ביקורים רבים והי-כרויות חדשות. השת-דל לנצל פגישה עם אדם אותו תפגוש ב-סוף השבוע. אם תדע לנהוג נכון, תהיה ל-פגישה זו השלכות מר-חיקות-לכת, לך, בת-טלה, מראים הכוכ-בים גילוי כשרונות. כי-נראה יגלו בך, או ש-תגלי את בעצמך כשרון עליו לא חלמת.



גדי

★ ★ ★

פגישה בלתי-צפויה תהפוך אותך לפרץ. לטווח ארוך זה לרעתך. מצפים לך ימים קשים. חברה לעבודה החלה מלה כלפיך סימני-התעניינות — אל תפ-נה לה עורף. הקדש לה-תשומת-לב, כי בסופו של דבר זה ישתלם לך. צפויה לך עגמת-נפש מאדם אשר חשבת אותו לחבר אמיתי.



זני

★ ★ ★

השבוע יצוצו בפניך כמה אתגרים חשו-בים ורבי עניין. יש מקום לצפות כי את-גרים אלה יהיו קשו-רים בנסיעות ממוש-כות, בעקיפין גם ב-התפתחות רומנטית. תוכל להצליח לעמוד בהם אם אדם קרוב אליך ובעל השפעה ר-בה לא ישליל אותך. השתדל, איפוא, להי-יות חביב וידידותי ב-צורה יוצאת דופן לכל הסובבים אותך. את מנסה להפיל אכ-רים בפה בו את עלולה ליפול בעצמך.



דנים



טלה

יום ראשון ושני בהח-לט אינם מתאימים למסיבות או לבילוי בחברה. מוטב לך, אי-פוא, בת דלי, להסת-גר בימים אלה ואם את סטודנטית — ל-הקדיש את כל מירצך לבחינות. הפסידים כ-פיים ניכרים מאימים עליך. אל תיתן לזה לזעזע אותך יותר מדי. פגישה בליל-יורח חופכת להרפתקה — לא בעלת-חשיבות.

★ ★ ★

מסירותך הרבה לבן-זוגך תישא תוצאות. הוא מעריך זאת ויש-נה יחסו אליך לטובה. אבל, למען השם, הפ-סיקי לנדרדל. הוא משתגע מרוב דיבורים. למרות זאת הוא קשור אליך בכל רמ"ח אב-ריו. ואת היא זאת הי-תופסת מקום ראשון ב-ליבו לך. בת שור, מצפה נסיעה גדולה לחו"ל. עזבייך המתחמים לאחרונה, יירגעו שם. אל תשכחי להביא מתנה לבן-זוגך.



שור

★ ★ ★

אם הצלחת להשתח-ר מן המיגבלות והי-איסורים שהוטלו ע-ליך לפני זמן לא רב, מסיבות שאינן תלויות בך, תיווכה השבוע כי-השער לעולם חדש נפתח בפניך. חידוש הקשרים החברתיים עם ידידים ותיקים יסייע לך לחזור ולכ-בוש בתנופה את העמדה החברתית ש-היתה לך במשך שנים. בת תאומים — את מותחת את החבל יותר מדי.



תאנים



די. עכשיו הכל שונה — ובכל זאת אינך מו-צא את שלוותך. נסה לא להימלט אל-תוך רחמנות עצמית, אתה מסוגל לזה, את עצ-לותך הענקית לא תס-כל את כוונות מחך הטוב. ביום א', בסוף השבוע, מוטב שתיהרר מתאונות — בייחוד אם אתה בקירבת-מים.



סרטן

★ ★ ★

כוח-ההרגל ממש לך מדריך — וזה דבר טוב מאוד, השבוע, כי זהו שבוע של שיגרה, והרצאה להפך אותה באופן קיצוני, עשוי להיתקל בקשיים, ש-עליהם לא חלם כלל. גם מבחינה כספית לא כדאי להגזים. יום ב' בתחילת השבוע, גורם לך כאב-ראש. בשטח הרומנטיקה — חדרך פנויה וחלקה. לבשי אדום.



אריה

★ ★ ★

יום ד' יאפשר לך לק-בל את ההחלטה, עליה השקעת כל-כך הרבה זמן וכוח. אבל מוטב שתזדו:ר: אם לא תגיע לכלל ביצוע עד יום ו', שבסוף השבוע — אתה תפסיד את כל מה שיכולת להרוויח. פגי-שה עם אדם בהיר-שיי-ער מפחידה אותך. בי-צדק, עתבי שטריות והתרכזי בעניי-נים קליים יותר ובפלירטים בבריה.



בתולה

קורה לך פעם מין יום כזה?



את מתעוררת בהרגשה נהדרת. השמש זורחת, הי-שמים כחולים, ר-יש לך המון תכניות נחמדות לבילוי. אבל עוד לפני שאת בכלל מתחילה — את מקבלת ווסט!

זה לא חייב לשנות כלום. בתנאי שאת משתמשת בטמפוני טמפקס חנוכים כל כך. כי הרי הם נועדו לשימוש פנימי. טמפוני טמפקס לעולם אינם מפריעים. לאן שאת רוצה ללכת, וכל מה שאת מתכננת לעשות, תרגישי עצמך בוטחת ושאננה. לבשי כל מה שתבחר; שום דבר לא ייראה. ריה-לוחאי אינו יכול להיווצר; איש לא עלול לנחש. פשוט, שימי אחדים כמלאי בארנקך — עוד נשאר בו מקום לכסף, מפתחות ושתוף — וצאי לדרך. לעולם אל תתני שיום נהדר יתקל-קל בגלל חווסת שלך. החויקי טמפוני טמפקס במצב חכם. מיליוני נשים ב-118 ארצות עושות כן, הן משתמ-שות בטמפוני טמפקס יותר מאשר בכל שאר הטמפונים ביחד.



פוחתו ע"י רופא עולה בשימוש מליני נשים

הגנה שניטרית לשימוש פנימי להשיג בכתי מרקחת ובחמרוקיות מוכחות. המענויות בקבלת רומאות וחוסר הסברתי ישלחו 54 גני בבולי דואר אל היבואנים אינווס-אימפקס בעים, חרלביב, רחוב ידסיה 38

השעה היתה תשע ורבע בבוקר, ביום השישי, התשיעי ליולי, כאשר שופט המערצרים התליאביבי התורן, ד"ר יוסף מגורי-כהן, נכנס לאולם. השעה היתה 12 וארבעים, כאשר הוא סיים את עבודתו. בר-שלוש וחצי השעות הקדחתניות שהלפת, דן השופט בשבעים תיקי מעצרים — בממוצע, שלוש דקות לנפש. בשלוש דקות אלה, הספיק השופט לשמוע את בקשת המשטרה למעצרו של החשוד, לשמוע את דברי החשוד או סניגורו, ולהחליט אם לשלחו אל בין הסורגים — או לשחררו.

בדגן. היה זה ללא ספק שיא, מסוגו. ביחוד בהתחשב בתנאים השוררים במקום: האולם מלא עד אפס מקום. שלוש שורות הספסלים שנועדו לקהל, והספסל הראשון של אנשי המקצוע, דחוסים המון ראשים הומה ורעשני. ברווחים הצרים שבין הספסלים לקירות, מתרוצצים ללא הרף שוטרים מלווים בעצירים, תובעים, סניגורים. קבוצת פקידים ומוכירות מופיעה מידי פעם בכניסה, כאשר מובא עציר מפורסם, כגון האנס מרחוב דיונגוף, או חשוד ברצח שר-בוצע בלילה הקודם. התנועה סואנת, רועשת, מבולבלת ומבלבלת.

לחץ עצום. בתוך כל המהומה הזאת, חייב השופט לשמוע את דברי הצדדים. הצופים היושבים בספסל הראשון — לרוב אינם מצליחים בכך. מדי פעם, נאלץ הסניגור לבקש מהתובע לחזור על דבריו, כי לא שמע אותו — ולהיפך. השופט — מצי-ליח לשמוע את שניהם, לתמצת את דברייהם בפרוטוקול, להבין את העניין — ולשפוט. והכל — בשלוש דקות.

צעירים

„מסרב

להתגייס לצה"ל"

כיום, אבי נימצוביץ הוא בן 18 וחצי. עד לפני שנה, לא היה שונה מכל צעיר ישראלי אחר: הוא חלם ללמוד בפנימייה צבאית, לעשות קריירה בצה"ל, ובקיצור, לעבור במסלול הרגיל של הישראלי הרגיל. „האמנתי תמיד בלב שלם שאין מה לדבר עם הערבים על שלום“, הוא מספר, „האמנתי שמשלטת ישראל חייבת להחזיק בקווי הפסקת האש לצמיתות, ולא לוותר על אף מיטת שטח“.

כל זה השתנה. כיום, נמצא אבי בקצה



סרבני-גיוס נימצוביץ
לצה"ל — לא, ללא — כן.

השני של מיוון ההשקפות הפוליטיות — בקצה שצעירים מעטים מעזים להרחיק לכת כליכך לעברו: „מדיניות הממשלה בשטחים איננה מאפשרת לי להתגייס לצה"ל, ולהיות שותף לביצוע המדיניות הזו, (המשך בעמוד 34)

מזכר
מהמזכר!

מיוחד במינו
מוגבל לתקופה שבין

1.7.71-31.7.71

דרמפון

הסבון ללא סבון המפורסם בעולם כולו ומוצר היוקרה של תיא, חוגג יום הולדת 25 בימים אלה וימכר רק בתקופה הנ"ל במחיר "מיוחד"!

דרמפון בשפופרת 1.08 ל"י
דרמפון בבקבוק פלסטי 1.65 ל"י

עכשיו הזמן הנכון
לקנות יותר דרמפון!



להשיג בחנויות המובחרות

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תליאביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134, תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • „הדפוס החדש“ בע"מ, ת"א, רח' בן-אביגדור • גלוסות: צינקוגרפיה כספי בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.



„יוש“, יבוא ושיווק בע"מ
רח' דיונגוף 269 ת"א
טלפון: 446611

(המשך מעמ' 33)

אפילו בתפקיד חייל פשוט, הוא אומר. "אני מסרב להתגייס לצה"ל. אולי אצ" טרך לשבת בכלא בגלל אמונתי זו — אבל אני נכון לכך."

מתל-אביב למונטריאול. כיצד בא ה- שינוי הדראסטי?

אבי, יליד הארץ, נסע עם אימו לקנדה כאשר היה בן שלוש, אל אביו שהיגר לשם עם הולדתו. לאחר שנים מספר, חזרו האם ובנה. אבי הוכנס לפנימיית ויצ"ץ הדסים. בגיל 12, עבר לגור בבית אמו ברחובות. בכיתה ח', כבר היתה החלטתו ברורה: אודות עתידו: "החלטתי ללכת לפנימייה הצבאית ליד גימנסיה הרצליה בתל-אביב, מספר הוא."

הוא התקבל לפנימייה, אך באימוני ה- קץ, בתום שנת הלימודים הראשונה, הסתכסך עם מפקדו, עוב. בעקבות כך, החליט לנסוע לקנדה, אל אביו.

לפני שנה, חזר לארץ, כאן, קיבל מ- צה"ל דחייה לשנה, כדי לסיים את לימודי דיו. שנה זו גרמה לו לשנות את השקפיו תיו מהקצה לקצה.

"התחלתי להיות ריאלי יותר בהסתכלו- תי, מסביר הוא. "התחלתי לראות שיש שני צדדים למטבע. השקעתי בנושא המון מחשבה. רציתי, לקראת הגיוס, להיות שלם עם עצמי. קראתי המון, ניהלתי שיי חות אינסופיות עם בעלי דיעות מדיעות שונות. לאט, אבל בטוח, הגעתי למסקנה העגומה, שממשלת ישראל לא רוצה היום שלום, אלא שטחים. הגעתי למסקנה ה- עגומה שבממשלה היום יושבים שרים קיצוניים, בלתי מתפשרים, שאינם מסוג- לים לראייה אובייקטיבית של הבעיה ה- ישראלית-ערבית."

"למעשים כאלה, אינני יכול לתת יד. אני יודע שהחלטתי זו תגרום לי שלא אוכל להתאקלם בארצי שלי, שאפגע ב- אנשים האוהבים אותי, שלא אוכל לבוא לישון בבית אמי. שאצטרך אולי אף ל- עזוב את הארץ. כל זאת אני יודע. אך אינני יכול להתפשר עם מצפוני."

ג'ור

„הרב

רימה אותי"

„הרב חנניה דרעי רימה אותי. שילמתי לו כסף כדי שהוא יגייר אותי. נתתי בו אמן, כי הוא רב בישראל — והוא גרס לזה שאני אאבד את אשתי."

זאת, טוען בזעם, ובכאב מוחמד איב- רהים סנדוקה, הקורא לעצמו בגאווה מזה שבועות מספר, מאז שהתגייס, יצחק בן אברהם אבינו.

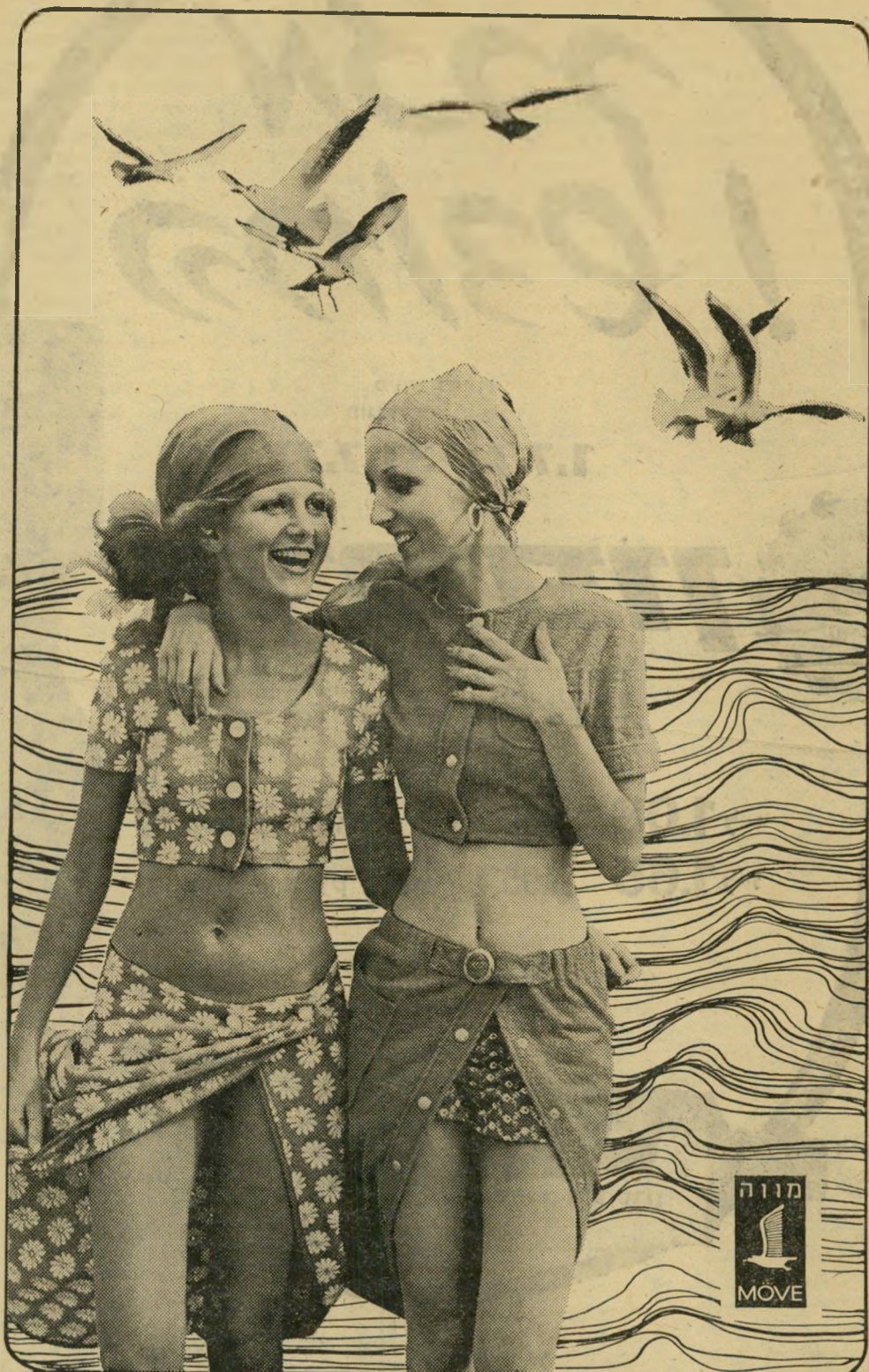
לכותרות. סנדוקה (43), גבר בעל גוף מוצק, שחרחר ומרכיב משקפיים כהות, שכיספה כחולה לראשו, הינו יליד עזה. הוא מעולם לא היה מגיע לכותרות, אלמלא העובדה שהיה נשוי להלן — אחת משתי תאומות-עזה המפורסמות*. לאחרונה הוכי- רוה הלן כפנוייה להינשא, עליידי בית- הדין הרבני — למרות התנגדותו של סני- דוקה, ואפילו למרות העובדה שהתגייס בינתיים.

מספר סנדוקה:

נישאתי להלן בעזה בפני השופט ה- שרעי. הוריה היו נוצריים. כפי שכתוב בתעודת הלידה שלה. נולדו לי ממנה שבעה ילדים — חמישה בנים ושתי בנות. לאחר שכוחות צה"ל פלשו ב-67' לעזה, עזבה הלן, ב-22 ליוני, את עזה. למחרת, הגיעו חיילים מהמסטרה הצבאית, ולקחו ממני את ילדי בכוח. כל העיתונים כתבו טובות על אשתי ואחותה. אותי השמיצו. ב-68' גויירו אשתי וילדי. הלן שלטה בי- ילדי, היות והיתה יהודיה — ואני מוסלמי. אותו זמן היכרתי את הרב חנניה דרעי, והתחלתי לעזור לו למצוא יהודים בעזה. אפילו הייתי גר אצלו בבית הכנסת. הוא הבטיח לגייר אותי, ובאותו זמן הייתי נותן לו מדי פעם כספים. כשהייתי חוזר מעזה, הייתי מביא לו פירות וירקות.

בנובמבר 70' הוא גייר אותי סוף סוף. אבל הוא היתנה את מתן תעודת ההתגיי- (המשך בעמ' 36)

* תאומות עזה התפרסמו בישראל לאחר מלחמת ששת הימים, כאשר העיתונות מלאה בסיפורים אודותן, לפיהם נחטפו השתיים בצעירותן, בימי מלחמת השיחור, הובאו לעזה, והושאו על כורחן למוסלמים.



בגדי חור

ובגדים לשעות הפנאי, לגברים ולנשים,
מבד מגבת (Frottier) מרוקם,
קליל, רך ונעים למגע! בדיגום מחו"ל!

תעשיות מוזה ירושלים בע"מ ת.ד. 128 טל 02-65125-6 ירושלים

מוזה-אפנת ההווה!

פ ב ס



החרשמה לתחרות מלכת המים נמשכת. אם אתה רוצה להציג את מועמדותה של החברה שלך, הדורה שלך, או בתו של הכוס — אם את רוצה להציג את מועמדתך שלך — עדיין לא מאוחר מדי. נועז.

עם העניין הזה של מלכת המים, או באתי" אומרת היא. בקיבוץ, לעומת זאת, קיבלו את זה "לא כל כך". "זאת אומרת", מפרטת שולה, "הם טענו שאני לא כל כך יפה, בשביל ללכת לתחרות כזו". חוות'דעתם המיקצוענית של חברי גיב' עת'ברגר על אודות מעלותיה החיצוניות, לא הזיזה שריר בפרצוף אודרי הפבורן הקפוא והאלגנטי של שולה: "ברור שזה לא נעים להיתקל באנטי-מחמאות. מצד שני, זה נעים לקבל מחמאות. אבל באופן כללי — אני לא מושפעת במיוחד משום תגובה. אילו לא הייתי חושבת שאני בסדר, לא הייתי ניגשת". בעיקבות היגיון זה, הגיעה שולה גם

מלכת המים
1971
חטעם
העולם הזה

בחסות שעוני

TISSOT

השעון הנמכר ביותר בישראל

יש כל מיני צורות בהן מתחלקים קילוגרמים על-פני סנטימטרים. מי שלא ראה כיצד מתחלקים 59 הקילו של שולה היין על פני 178 הסנטימטרים שלה — פשוט הפסיד. שולה (20), קיבוצניקית וחיילת עם עבר

הקיבוצניקית

דרומי (קיבוץ גיבעתי-ברגר, שירות צבאי בדרום). הווה תל-אביבי, (שירות בקרייה) ועתיד מי ישרנו, מדברת קצר ולעניין: "החברה' ביחידה דפקו לי על הראש

חופשה בחוף - כשהיא חופשייה מתפקידה הצה"לים, יורדת שולה לחוף, לתפוס קצת שחייה, שמש — והיר הורים. "כאורה חיים, הזוהר לא מדבר אלי", היא מגלה. "לא שאני מתנגדת עקרו-נית, אלא שזה, "סתם משעמם אותי". בגד הים ששולה מדמנת הוא של "גוטקס".



חיוכון שכזה

יש לה, למועמדת מספר 6, שצריך עין מיקצוענית לגלות אותו — בדיוק כמו נוכח הגברת ההיא על הקיר, שם במוזיאון בפאריס. גם בקיבוצים רבים יש כבר סלוני יופי, כך ששולה קיבלה עליה את הדיו, הסכימה להיות מאופרת על-ידי דיילות, "הלנה רובינשטיין".



- ובדי'זנאגוף:

לשולה לא מפריע בכלל לשבת בדי'זנאגוף ולמרות שהיא לא מתפעלת ביותר. למעשה, היא חיה בעיר הגדולה כמו בקיבוץ: "רואים סרט, קוראים ספר, או סתם מקשקים עם החברה' בבסיס". היום, גם לקיבוצניקיות אין התנגדות להשתמש לשערן בתכשירי-שיער, כמו של "וולה" למשל.

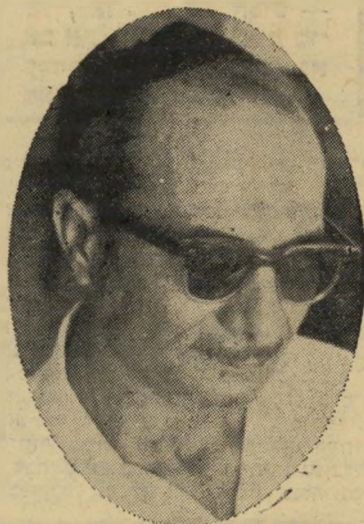


לא להיות מרוצה, ביחוד לעולה חדש. **התינוקות — לארגז.** מאז, חדל מאיר להיות מרוצה כל כך. מספר הילדים גדל ל-11, אולם מספר החדרים בדירה נשאר סטאטי. בלילה, מתחלקים 13 דיירי החדר על המיטה הגדולה, המיטה הזוהה שמתחתיה, והספה. על המיטה הרחבה ישנים שישה ילדים — שלושה מכל צד. מאחר שזה לא מספיק, הביא מאיר ארגז ירקות ריק, העמיד אותו על זוג רגלי עץ, וזהי מיטתם של שני התינוקות התאומים, בן ובת. השירותים, לדירה, משותפים לשבע דירות נוספות, המקיפות אותה חצר, כאר-

(המשך מעמוד 34)
רות בכך שאתגרש מאשתי. הוא סיפר לי שרק אחרי שנתגרש אצל הקאדי, נוכל להתחתן מחדש כשני יהודים. אני האמנתי לו, והסכמתי. הוזמנתי לבית-הדין הרבני



תאומת-עזה הזך
— התגרשתי ממנה



מתג'יר בן-אברהם
בגלל רמאות —

בדצמבר '70, בפני הרב יצחק קרליץ. אני הייתי בטוח שזה בשביל לקבוע מועד לחתונה עם אשתי. הופתעתי לשמוע שהחזר מנה היא כדי לקחת ממני את הילדים. בבית המשפט סיפרה אשתי שהיא חיה עם אדם אחר. היתה זו אכזבה נוראה בשבילי מה שהרבנים עשו לי. הם קבעו שאני לא יכול לבוא אפילו לילדים שלי. נוסף על כך הלן הוכרזה כפנוייה ורשאתי להינשא למי שהיא רוצה — כאילו שבעלה לא חי והילדים שלה אינם מבעלה. הרב דרעי גרם לכך שאני מתקשה כעת להאמין ביהדות, הדת שאליה רציתי תמיד להגיע.

כישלון. עד כאן, סיפורו של גריהצדק. הרב דרעי, מכחיש את דבריו. הוא מכחיש שקיבל כספים מסנדוקה. "לא רק שסנדוק קה גר אצלי בבית-הכנסת, ועלה לי מכיס ומכיס יתר המתפללים כמה מאות לירות," טוען הרב, "אלא שכל האשמותיו של סנדוקה הן שקרים. הוא הכישלון היחידי שלי במפעל הגיוני."

ישראל השנייה

שישה במיטה אחת —

ושניים בארגז ירקות

כשמאיר אסלסקי עבר, לפני 11 שנים, לדירתו בת החדר היחיד, בשכונת בית-ישראל הירושלמית, הוא חשב עצמו לבר-מזל. גם בגלל שהדירה היתה בירושלים, גם בגלל שלו ולאשתו היו אז ארבעה ילדים בלבד — ושש נפשות בחדר אינם סיבה

בעים נפשות מצטופפות, מדי בוקר, בחצר. בתור לשירותים ולרחצה. משום כך, מתי-זיקה משפחת אסלסקי בלילה דלי בחדר, שם עושים הילדים את צרכיהם. **קריית שמונה — בירושלים.** מאיר בא לארץ לראשונה ב-1948, נלחם בחטיבת גבעתי. ב-1952 חזר לארץ הולדתו, מרוקו. ב-1960 עלה בחזרה לישראל — הפעם עם אשתו וארבעת ילדיו. לנציגי הסוכנות, הודיע שהוא רוצה לגור בירושלים, שם יש לו גיס. "אמרו לי שיתנו לי שיכון בקריית-שמונה, שזה שכונה של ירושלים," מספר מאיר. הם הועברו לשיכון החדש בלילה. בבר-קר, גילה מאיר שקריית-שמונה איננה בדיוק שכונה של ירושלים. הוא נסע ירור-שלימה, השיג את דירת החדר שבה הוא גר עד היום, ועבר לשם. **אחרי שביתה, הבטחה.** למאיר אין כל סיכוי להחליף את מגוריו בכוונת שלו. משכורתו כפועל-בנין, המגיעה ל-600 ל"י לחודש, מספיקה בדיוק לסתום את 13 הפיות במשפחה. לאחרונה, החליט שנשבר לו. עלה עם משפחתו לחמישה ימי שבת-תשיבת ליד בניין הכנסת. רק אז, זכה להתעניינות מצד המדינה. בתמורה להסכמתו לסיים את השביתה המביכה, קיבל הבטחה להחלפת הדירה.



ידי אסלסקי במיטה ובארגז
רוצה תוצאות? לך תשובות



זה הוא זה!

שיזוף מהיר
ונעים



מוצר איכות של תיא עם אולטרה-סול

תפריט השבוע

פלפל ממולא

6 פלפלים
1 כוס אורז
1 כף שמן
1 שקיק מרק בצל, ויטה
100 גרם טרגרינה
1 כפית טוכר
1 שקיק מרק עגבניות, ויטה
3 כוסות מים
פלפל לפי הטעם.

השחימי את האורז בשמן. הוסיפי את המרגרינה ונה ומרק הבצל. הכניסי כף עמוסה באורז לתוך כל פלפל, העמידו אותם בתוך סיר. ערבבי את יתר החומרים וחבאי לרתיחה. הכניסי 1 כפית מן הרוטב לתוך כל פלפל. שפכי רוטב זה בין הפלפלים ובשלי על אש קטנה במשך 45 דקות.

חני היקרה!

קיבלת תעודה, טובה? מגיעה לך מצלמה!
ל"פוטו-ברנר" מבחר גדול של "מצלמות-לנער", טובות, במחירים שאפילו אבא שלך יכול לעמוד בהם!

וכאשר תצלמי, זכרי, "פוטו-ברנר" יעשה לך גלויות (9/13) מצויינות, ב-35 אג'.



התגלית

האחרונה

של מילוא

הבמאי יוסף מילוא גילה לא מעט כישרונות צעירות. בקריירה האמנותית הארוכה שלו. התגלית האחרונה של מילוא, הנמצא בסביבות שנות השישים הסוערות שלו, היא צעירה, בשנות העשרים שלה, העובדת איתו על הצגת המחזמר, עד שמילוא גילה אותה, היו כשרונותיה של העלמה סמויים.

מה שמטריד, במידה מסוימת, את רעיתו של מילוא, ימימה, שמעולם לא התרגלה, בשנות נישואיהם, לרומנים של בעלה. הרעיה, האוהבת את בעלה מאוד, סבלה תמיד משברים בעיתות רומנים, ורק לאחרונה היא יצאה מבית-חולים.

ימימה, שהיא בתה של שושנה פרסיץ ו"ל, ובת למשפחה עתירת נכסים, קיוותה תמיד שהגיל יעשה את שלו, וכשהרומנים יחלפו, יחזרו נישואיהם.

עתה, מסתבר, יהיה כנראה צורך באורך רוח נוסף.

איפה

היה

הקצין ?

אתם יכולים לחשוב מה שאתם רוצים על "הפנתרים השחורים", אבל אי אפשר שר להכחיש, שלפחות בדבר אחד הם הצליחו: לסלק מהמשטרה קצין שמי דותיו לא הלמו כל כך את מה שנדרש מקצין משטרה.

לרוע המזל, יש ספק אם הפנתרים יודעים בכלל שהם עשו זאת. מה שהם עשו, זאת היתה בסך הכל הפגנה פרועה, או תה הפגנה ידועה מלפני חודשים בערך, שניפצו בה שמשות וזרקו בה בקבוקי מולוטוב.

מובן שהמשטרה כולה התגייסה כדי למנוע התפרעויות. וכשכולם התייצבו, הסתבר שדווקא אותו קצין איננו. מאחר שאי-אפשר היה לפזר את ההפגנה בהיעדרו, יצאו שליחי משטרה מבוהלים לכל קצוות העיר כדי להזעיקו. חיפשו אותו בבית. חיפשו אותו במשרדו. חיפשו אותו בבתי-ידידים. דבר לא עזר. הילד איננו.

עד שסמל משטרה אחד, מחליט לבדוק גם במועדון הקצינים. ניהשתם נכון: הקצין היה שם. וגם לא לבדו, אלא עם מזכירתו, שעמדה לשרותו גם מחוץ לשעות העבודה.

בקיצור, לא עשו מזה הרבה רעש. משהו במשטרה רק הגיע למסקנה שמקומו של קצין משטרה בשעת התפרעות הוא בין אנשיו חבושי הקסדות מתחת למטר האבנים ולא במועדון הקצינים, בחברת מזכירתו.

אמרו לו שלום יפה ושלאו אותו הבין תה. עכשיו אתם מבינים כבר, למה קציני משטרת ירושלים אינם מעוניינים כל כך שהפנתרים יערכו עוד הפגנות ?

"אני רוצה את בעלך רק לשבוע"

ודת. אבל ככה זה אצל האיטל-קיות : הלב אצלן רחב, אוי כמה רחב.

מי שמגלה חוסר-הבנה לכל רוח-הלב הזה, היא נורית. העובדה שהרוזנת רוצה את בעלה רק לשבוע, לא מרגיעה או-תה משום מה. "כתבתי לה שאני ספרדיה", מספרת נורית, "ושאם היא תעשה משהו עם יהונתן, שנינו לא נראה איתה." אז היא השיבה לי : "אני אוהבת אותו, זה לא יעזור לך שום דבר."

את המיתקפה המלכותית, והמיגונה הפרולטרית, שתפתח ביום החמישי הקרוב, כשהרוזנת תבוא — אני מוכרחה לראות ב-כל מחיר.

חתיכה רצינית וצעירה, ושנהייה לאבא לבת בשם שירה לפני חודשיים.

ההיסטוריה יודעת ללמדנו, כי האוהבת הסוערת, הלא היא הרוזנת כריסטינה פאולוצי, אשת-השעשועים הבינלאומית, העומדת להגיע בימים הקרובים ל-יזראל, העבירה בזמנו את תשומת הלב המרוכזת שלה ליהונתן. וזאת — לאחר שקודם היתה תשומת-לב מעודדת זו מרוכזת בשאול וייצמן, הבן של עייזר.

כאשר נולדה שירה, הגיעה לבית הגפנים חבילה ענקית מאי-טליה, עם נעליים, שמלות, חלי-פות וצעצועים בכמות שהיתה מספקת לשלישייה, לא לבת בו-

יהונתן, אני אוהבת אותך. סתם אוהבת אותך, ורוצה לעשות איתך אהבה, זה הכל. אני לא רוצה לקחת אותך מאישך בכ-לל. היא יכולה להיות אפילו אי-תנו. אני רוצה אותך רק לשבוע, ואז תוכל לחזור אליה. אני מאוד



יהונתן גפן —

מקווה שנהיה סוף סוף ביחד, כשאבוא בקרוב לארץ. מתגעגעת אליך, ומתה עליך. באהבה, כריס-טינה."

טוב, אז אני שואלת אתכם : מה צריך לעשות גבר נשוי, כשהוא מקבל צורות בלתי פוס-קים בזה הנוסח, כל מיכתב על נייר בצבע אחר, מבושם בבושם אחר ? שלא לדבר על המתנות, כמו למשל חגורת עור במחיר 35 דולר.

המרכז, לכל תשומת-הלב ה-נשיית המחמיאה, אהמממ..., הזאת, הוא יהונתן גפן, הנשוי מאוד לנורית, לשעבר מקובר,



— ואשתו נורית (משמאל)

פעמיים גברת ידיו

שחקני התיאטרון הקאמרי נמצאים, מאז חזר יוסי ידיו לארץ, במצב מבין משהו. הטהורות ביותר.

הגברת האחת היא אשתו של יוסי, ש"שנה ידיו", שרותה לאחרונה מאוד, וגר-אית אלגנטית וחייכנית מאוד. אז ברור שאלה פונים בלשון גברת ידיו. אלא שכשיוסי מגיע לתיאטרון בחברת ידידתו האוסטרית, ה"ד", פונים אליה הקוליות גם כן באותו תואר. וזאת, מאחר שיוסי גר עם העלמה בוילה שלו במיכמורת. ורואה בה את אשתו לכל דבר.

אז בינתיים, אין ברירה, אלא לנסות לא להתבלבל יותר מדי. מצב זה יימשך לפחות עד ששושנה תסכים להעניק ליוסי את הגט. ומאחר שהיא איננה נחפזת בכך, יהיה צורך אולי לעשות סדר במבוכה. משהו, אולי, בנוסח גברת ידיו א' וגברת ידיו ב', או כל אמצעי אחר, שיקל על הויהוי.



שושנה ידיו

ג'יגולו

באלף ל"י

לחודש

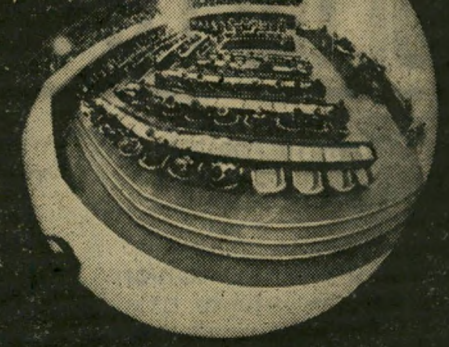
היא : גברת מתבגרת קצת — בת 68, אם אתם מוכרחים לדעת בדיוק — לא אמנית ממש, אבל עוסקת באמנות, שאת שמה אתם יודעים.

הוא : חלילן צעיר, גבוה ונאה, חתיך שנשוי לחתיכה צעירה, גבוהה ונאה. לאחרונה, הפך החלילן שלנו לכנר : הוא מנגן כינור ראשון אצל הגברת הזקנה. הוא הפך לג'יגולו שלה — ובפני חבריו מתגאה בסכום הגבוה שהוא מקבל : אלף ל"י לחודש.

מאחר שהוא מופיע בדירתה המפורה סמת של הגברת אחת לשבוע — זה יוצא 250 ל"י להופעה.

לא רע. במחיר כזה, הוא יוכל בקרוב לקנות לעצמו סטראדיבריוס.

הדעות ביניים



מאת אורי אבנרי

14 - 12 ביולי 1971

לשים את הממשלה

במעצר מיהלי

הצעת החוק שלנו לביטול המעצרים המינהליים היא מיסמך משפטי מחושב, מפורט ומנומק. היא הוכנה על ידי אמנון זכרונאי בקפידה רבה, וכבר שימשה נושא לדיון בחוגים אוניברסיטאיים. לכן היה ברור לנו כי יענה עליה שר המשפטים, יעקוב שמשון שפירא.

אבל לשפירא לא היה שום חשק להופיע כמגן על תקנות החירום הבריטיות. שהוא עצמו כינה אותן, בשער תו, כתקנות נאציות. לכן השאיר את התפקיד לשר הביטחון, שלא יכול היה להתחמק. כי התקנות הקיימות מופעלות על-ידיו. אך שפירא טרח להיות נוכח בעת הדיון. אבל דיין אינו מתמצא בצד המשפטי, וזה גם לא כל כך מעניין אותו. הכנסת היתה כימעט ריקה כשהתחיל הדיון. דיין השיב על דברינו (ראה מסגרת) בנאום קצר, בו אסר את נימוק אחד שלנו, אלא חזר על הטענה השיגרית של ש. זוהי שעת-מלחמה, שאינה כשרה לשינוי המצב — בעוד שהוכחנו שדווקא בשעת מלחמה יש צורך בשינוי זה.

כשעליתי על הדוכן לענות לדבריו, לא היה צורך בנר מוקים המשפטיים. שהכינונו מראש. עמדתי רק על נקודת אחת: שהמלחמה שלנו, היא מצב של קבע, ואין לדחות את הרמוקרטית עד לבוא השלום. כאן אירעו חיי לופיה-דברים הבאים:

אורי אבנרי: ...אם לדון לפי הצהרותיו של שר הביטחון, המבטיח לנו פעם קצת אלקטרוני ופעם חורף אלקטרוני, המלחמה הזאת תימשך זמן רב. על כל פנים, הממשלה ששר הביטחון שייך אליה נאמנה עלי שלא תעשה שלום בהקדם.

משה דיין: תשים אותה במעצר מיהלי.

אורי אבנרי: אולי זה פתרון. אבל אז היינו עומדים בפני בעייה חשפנית קשה.

משה דיין: היינו מתגברים.

מובן שההצעה הוסרה. לא רק הקואליציה, אלא גם בח"ל הצביע נגדה, למרות שנמנע בגין תבע לא פעם לבטל את תקנות החירום של השלטת הבריטי. אבל זה היה לפני שהפך שר בממשלת הליכוד.

למעשה הצעתנו הצביעה, מלבד, רק תופיק טובי מרק"ח (שלום כהן גטס את האולם לפני התחלת דיון זה, וחזר אליו כעם סיומו).

סיימתי את דברי במילים: „אני יודע שהצעתנו לא תתקבל היום. ידעת זאת כאשר העליתי אותה. העליתי אותה מתוך תקווה שמה שייאמר כאן יעורר את האחרים בממשלה, במערכת הביטחון ובשרותי הביטחון למח" שבה בכיוון זה. אני מקווה שלא ירחק היום שבו יביא שר הביטחון או שר המשפטים בעצמו הצעה מעין זו בפני הבית“.

חילופי קומפלימנטים

עם שמעון פרס

על רקע המלחמה הממושכת שניהל בשעתו „העולם הזה“ נגד שמעון פרס, כשעוד היה השליט של מערכת הביטחון, יש תמיד אתגר בויכוח עם שמעון פרס, בייחוד כשהוא נוגע למשרד-התחבורה.

גם השנה. אחרי נאום בו הבטיח ניסים ונפלאות, פתחתי את דברי כלחלן:

אורי אבנרי: משנה לשנה משתפרים נאומי שרי-התחבורה. משנה לשנה מחמיר מצב התחבורה על כל שלוחותיה.

השנה הגענו לשיא חדש בשני הכיוונים: נאום מרהיב של השר, ובו שלל סטגוני של כחונת

טובות. תחזיות מרתקות ותוכניות מבריקות. מילים עבירות חדשות ומילים לועזיות בשפע.

יוסף תמיר: למדת מילה חדשה?

אורי אבנרי: היתה אפילו מילה אחת או שתיים שלא הבנתי.

נגלה לנגד עינינו מראה מרהיב של מצב עתידי: רכבת מהירה מעל ומתחת לקרקע, צימכונות פרטי גדול, אוטובוסים מהירים ונוחים העוברים ביעף, נמלי תעופה ומסופים המזורים ברחבי הארץ — ציור שובה לב של מדע דמיוני, science fiction בלעז.

רק כמה פרטים ספוטים חסרים: מתי זה יהיה, כמה זה יעלה, האם כבר השיג שר-התחבורה את אישור שר-האוצר לכל אחד מהפרטים וכו'.

ומאיגרא רמא לבירא עמיקתא. מן המראה המרהיב אל המציאות העגומה, המציאות של כל אורח בישראל בכל יום. זהו אחד המרכיבים העיקריים של חיינו, הגורם המרכזי לעצבנות, לרוגז, לדיכדוך הנימוסים, לבריאות, לתאונות, לשיבוש כל ריקמת החיים.

בסוף נאומי הוספתי עוד הערה אישית:

אורי אבנרי: השר שמעון פרס, אשר במשך הרבה שנים בנה לעצמו תדמית של ביצועיסט, מופקד היום על שני משרדים ביצועיים מובהקים. אני מזהיר אותו שאם לא יחולו שינויים ניכרים בשני שטחים אלה, שעליהם הוא מופקד — עלולה התדמית הזאת להינזק.

מובן שפרס לא נשאר חייב:

שמעון פרס: אני רוצה להתווכח עם חבר-הכנסת אורי אבנרי, אם כי חצי קומפלימנט הוא הוציא — שהנאומים משתפרים. זה גם כן משהו, בוא תודה.

אני רוצה להגיד, שאילו זה היה קורה גם לעיתונים, מצב שנינו היה יותר טוב. כלומר, אילו גם הנאומים וגם העיתונים היו משתפרים, אפשר היה להחזיר לך קומפלימנט באותה מטבע.

ותיב היסורים

של הנוסע

ההתנצחות עם שר-התחבורה תפסה רק חלק קטן מנאומנו. הקדשנו חלק ממנו לתיאור המצב בתחבורה כיום:

אורי אבנרי: ...הנה נוסע באוטובוסים, אחד ממיליונים.

הוא נע יום-יום בכלים לא נוחים, צפוף כסדרין בחום המחץ, בין אנשים מזיעים, כאשר האוטובוס תקוע בפקקים ואינו יכול לזוז; העשן המצחין מסביב מרעיל את ריאותיו; חריקת הבלמים מורטת את העצבים.



שר-התחבורה שמעון פרס

כשהוא נוסע מרמת-גן לתל-אביב הוא נוסע שלושת רבעי שעה לעבודה. וכשהוא נוסע מרמת-גן לחולון, הוא צריך לעבור מאוטובוס לאוטובוס, ומגיע כעבור שעה וחצי. שעה וחצי בדרך לעבודה, ושעה וחצי בחזרה מן העבודה. שלוש שעות ביום, 75 שעות בחודש, כמעט 40 יממות שלמות בשנה — חודש ושליש, שאתה מוריד מחייו במשך שנה, הזמן שהוא מבלה באוטובוס.

■ ■ ■

הנה הנוסע במכונית הפרטית, שחלקו אינו שפיר הרבה יותר.

הוא חלם ועמל במשך שנים, כדי להגיע לכלי-רכב קטן, העולה בארץ כמו מכונית-פאר בחוץ-לארץ, ובהשוואה לשכר-העבודה, עולה כקאדילק לעובד האמריקאי.

הוא תקוע שעות ארוכות בפקקי-תנועה. במרכז הערים כימעט ואינו יכול לנע. וכאשר הוא רוצה להעצר, הוא תועה כנפס אבודה ברחובות, מבלי למצוא מקום חניה מותר.

השלטונות לא דאגו לכך. אך הן דאגו להתקין מדי חנייה, ולגבות קנסות עבור חניה במקומות אסורים, וכמעט כל מקום אסור. מס'חניה זה, שאין ממנו מילוט, יוצר אינטרס משרייני של העיריות והמשרדה שלא להתקין מקומות-חניה.

■ ■ ■

אם הוא מגיע מחוץ-לארץ, הוא בא למסוף בלוד, שהוא מיוחד במינו בעולם. עיירה בחוץ-לארץ היתה מתביישת בו. מין מחסן מכוער, הנמצא בשינוי מתמיד. אינני זוכר תקופה אחת בעשרים ושלוש השנים האחרונות שבה לא ביצעו בו שינויים.

דב זכין: היית בו לאחרונה?

אורי אבנרי: הזדמנתי השבוע למקום זה. הוא דומה ברגע זה למחנה-פליטים מדא, כשמאות אנשים נעים ונדים בו כשהם מחפשים מזוודות, או משתדלים להבקיע להם דרך בין המוני קרובים מיואשים, הצובאים על הפתחים, ואינם נותנים לאיש לעבור. זוהי חוויה מיוחדת במינה.

זר הבא לארץ, והעובר מירושלם-מכושלים זה, קיבל את הרושם הראשון על ישראל, והרושם הראשון הוא לא פעם הקובע.

מזגן לאוטובוס

חנייה למכונית

לא חסתפקנו בביקורת על מצב-התחבורה. העלינו שורה של הצעות מעשיות, שיש בהן כדי להביא לחקלה מיידית של המצב:

אורי אבנרי: ...אין זה מתפקידנו לבוא אל שר-התחבורה בתוכניות. האמת היא שכל תוכנית, שאינה מבוססת על תיכנון אמיתי, ויסות משאבים וקביעת עדי-פניות, היא מגוחכת.

אעלה רק כמה נקודות בקצרה. אשר לתחבורת האוטובוסים:

- עדיפות ראשונה ממש להתקנת מזגן-אוור בכל אוטובוס. באקלים של ישראל, לא ייתכן אוטובוס ללא מזגן.
- איחוד תחבורת האוטובוסים ביד אחת.
- תיכנון הקווים במטרופולין דן כיחידה אחת. בכלל הגיע הזמן לאחד את כל עיריית-הפרברים שם בעיריה מטרופוליטנית אחת. אני מצטער שצגיי המפלגות העור לים על הדוכן, המקוננים על המבון באזור שהיה צריך להיות העיר דן, ונעצרים בנקודה זו. אף אחד אינו אומר: המפלגה שלי תפעל כדי לאחד את כל הפרברים האלה — רמת-גן, פתח-תקוה, בני-ברק, תל-אביב, יפא, חולון, בת-ים, שכונות קטנות בסך הכל — בעיר אחת. כפי שצריך להיות. פה יש אינטרסים משריינים לעס קנים המקומיים של כל המפלגות, והם חוזקים מדי.

יוסף תמיר: לא של כל המפלגות, כי לך אין ייצוג.

אורי אבנרי: לכן אני חופשי לדבר. לכן אני חופשי לקבוע מה צריך להיות.

- הפיכת כמעט כל הרחובות בארץ לחד-סטריים, דבר הקיים כבר מזמן בערים גדולות משלנו, כמו ניו-יורק ופריס. הרי זה אבסורד שרחובות בני-יהודה וירושלם — שני רחובות מקבילים — הם דו-סטריים.
- **קריאה:** את רחוב דינגוף צריך לסגור לתנועה!
- **אורי אבנרי:** אני מתנגד לרעיון זה. נעשו נסיונות כאלה בעולם. אולי יש מקום לנסיונות כאלה גם כאן.
- וכמובן — הסעה חינם של החיילים. אני מצפה בעניין זה ליוזמה רחופה ומיידית. בעלת דמיון ובלתי-שיגרית, מצד שר-התחבורה. אפשר להנהיג מחר, בלי תשלום אגורה, הסעה חינם לחיילים, על-ידי כך שהאחרים יקחו חיילים בעמידה. מדוע זה צריך להיות קשור בבעיית הסובסידיות המגיעות, או שאינן מגיעות, לתחבורת התחבורה?

● תנועת אוטובוסים — שבעה ימים בשבוע. אשר למכוניות הפרטיות:

- יש לבטל את המיסוי הגבוה על המכוניות הפרטיות. כדי שכל עובד יוכל להחזיק אוטו קטן — כפי שהבי טיה חבר רפ"י שמעון פרס, בטרם עבר מרפ"י למישרד התחבורה.

אני בעד זה שכל אדם יוכל להשיג מכונית פרטית, אבל אני גם בעד זה שהמדינה תדאג לתחבורה ציבורית כה משובלת, שלאדם הפרטי לא יהיה כל חשק לכך. זה יכול להיות רק במקום שקיימת תחבורה ציבורית מסוג אחר, ובמקומות אחרים, מאלה הקיימים עכשיו בארץ.

- מוכרח להיערך מיבצע בעל תנופה להבטחת מקור מות חניה. גם פה אפשר לעשות דברים גדולים מבלי להוציא כסף, אם יש קצת דמיון ותנופה. עוד לפני שנים הצעתי דבר פשוט — שהעיריות או הממשלה יחרימו זמנית כל מירש ריק בעריה גדולות, עד שבעל המיגר רש יודיע על התחלת בנייה. מישרד התחבורה, ביוזמתו, יוכל להתקין במיגרשים אלה מקומות-חניה. בצורה כזאת אפשר לשקם נכים וקשישים, שיוכלו להתפרנס מכך.

אשר למכוניות הפרטיות:

היו באמתחתי עוד הצעות רבות, אבל לא הספקתי לפרטן.

שמעון פרס הגיב על כך במילים: „אשר להערו-תיו של חבר-הכנסת אורי אבנרי, אני רק רוצה להגיד, בריצות גמורה, שכל אחת מהן תיבדק לחוד, ואלה מהן שאפשר להגשים, אנחנו בהחלט נגשים“.

■ ■ ■

בתום הדיון הנשתי את הצעת-הסיכום חבאה של סיעתנו (שנדחתה, כמובן, באופן אוטומטי):

- הכנסת מטילה על שר-התחבורה להבטיח לאלתר הסעה חינם של כל החיילים במדים, בכל קווי האוטובוסים, על-ידי היתר הסעתם בעמידה או בדרך אחרת.

● הכנסת מטילה על מישרד-התחבורה להבטיח שלא יימכר בארץ רכב שאינו מותר למכירה בארץ-ייצורו, מפני שאינו מתאים לתקני בטיחות הקיימים שם.

● הכנסת מחליטה להפעיל את כל אמצעי התחבורה הציבורית — ובכללם הרכבת, האוטובוסים והמטוסים — שבעה ימים בשבוע.

● הכנסת מטילה על משרד-התחבורה לבדוק באופן דחוף את השכר ותנאי העבודה של הימאים בצי הסוחר, ובייחוד במכליות הדלק, כדי לעודד את ציוות האוניות הישראליות בצוות ישראלי.

העריצות מתחילה!

להלן נאומו של אורי אבנרי להנמקת הצעת החוק של סיעתו לביטול המעצרים המינהליים.

אורי אבנרי: בשעה שהתקין השלטון הקולוניאלי את התקנה שאנו מציעים היום לבטלה, אמר מר יעקוב שמשון שפירא, בשם המישפטים היהודיים כולם: „המישטר שהוקם עם פירסום תקנות ההגנה בארץ ישראל אין דומה לו בכל ארץ נאורה. אף בגרמניה הנאצית לא היו חוקים כאלה, ומעשי מייזנק ודומיהם היו אף שם נגד אות החוק הכתוב. אמנם מרגיעים אותנו בכך שהתקנות מכוננות אך ורק נגד עבריינים, ולא נגד כל האזרחים. אולם גם המושל הנאצי באוסלו הכבושה הצהיר שלא יאונה כל רע לאזרח שילך אחר עסקיו בלבד.“

קודמו של יעקוב שמשון שפירא בתפקיד שר המישפטים, הד"ר דוב יוסף, הצהיר באותו מעמד:

„האם כולנו נהיה נתונים לטרוריסט בגושפנקה רשמית? או שיהיה קיים כאן חופש הפרט? גם הממשלה חייבת לתת את הדין, בפני בתי המשפט. אין לאסור אדם בלי מישפט ופסק דין. במקום שהחוק נגמר, העריצות מתחילה.“

ד"ר דונקלבלום, שהיה לאחר מכן לשופט בית המשפט העליון, אמר אז:

„בתקנות אלה יש הפרה של מושגים אלמנטריים של חוק, צדק ומישפט... התקנות נותנות סנקציה לשרירות מוחלטת של השלטונות המינהליים והצבאיים.“

עניין של מצפון

כבוד היושב ראש, מאז עברו 25 שנים, מהן 23 שנים של קיום מדינת ישראל. היו תקופות רגועות יותר, ותקופות רגועות פחות. ימי מלחמה, הפוגה, והפסקת-אש. אולם התקנות האלה של הדיקטטורה הקולוניאלית נשארו במלוא תוקפן. כאשר נכנס לתפקיד שר המישפטים הנוכחי, יעקוב שמשון שפירא, הבטיח לבית: „תקנות שעת חירום 1945 מקומן לא יכיר בספר החוקים שלנו. אין להסתפק במחיקות שמחקנו בהן עד עתה... חלק צריך לנסח מחדש בשינויים ניכרים, ולחוקקו כחוק חדש על ידי הכנסת...“

לצערנו, לא קויימה הבטחה זו.

אנו נוטלים לידנו את היוזמה ומציעים לכנסת את השינוי הדרוש.

אנו משמשים בכך פה לרבים וטובים במדינת ישראל, שקיומם של מעצרים מינהליים, ללא מישפט, על פי החלטות הבלעדיות של מפקד צבאי, מטריד את מנוחתם, ומעיק על מצפונם.



ואנשי הביטחון טוענים כי הישגותיו חופשי עלולה לאפשר מעשה חבלה קמלני.

דוגמה ב': יש עדות מברכת נגד פלוגי, אולם גילוי העדות ישרוף מודיע חשוב, או יחשוף את איש שרות הביטחון ואת שיטות פעולתו. במקרה זה, חושש השרות להביא את העדות. מכאן הנטייה שלו לשלוח את החשוד למאסר מינהלי, בלי מישפט.

הקובע הבלעדי הוא המפקד הצבאי — כלומר, למעשה, שרות הביטחון הכללי עצמו.

השוכם במקום המפקד

הצעתנו באה לכוון הליך משפטי מיוחד, המתחשב בנסיבות המיוחדות של שתי דוגמאות אלה. ואחרות. העיקר הוא: העברת ההכרעה מידי המפקד והמפקד, לידי בית המשפט.

ואלה העקרונות העיקריים של הצעתנו:

הקץ למעצר המינהלי!

- כל משפט על פי הליך מיוחד זה יבוא בפני שופט עליון או מחוזי.
- שר הביטחון יכול לדרוש הליך מיוחד זה, ולבקש מעצרי-חירום.
- הבקשה לשופט תוגש רק אם ביצע הנאשם עבירה, ואם יש בידי התביעה ראיות סבירות להוכחת האשמה.
- מי שקשר קשר כדי לבצע עבירה, אך לא הספיק לבצעה — נחשב כמי שעבר עבירה של קשירת קשר.
- על השופט לא יחולו דיני הראיות, והשופט עצמו יקבע דינה של כל ראיה. כלומר: כפי שמקובל גם בכמה חוקים אחרים, יכול השופט לשמוע ראיה לבדו, ולהחליט אם היא חסוייה (כדרישת איש-הביטחון) או שיש לגלותה לנאשם ולפרקליטו (אם הדבר דרוש, לדעתו, לעשיית צדק). יכול השופט לקבל עדות-שמיעה, ולהחליט מה ערכה.
- החלטת השופט תהיה סופית, וללא צורך בהנמקה.
- מכסימים המעצר שיכול להיגזר בהליך זה יהיה שישה חודשים, וניתן להארכה לאחר קיום הליך זה מחדש.
- העצירים שייגזר עליהם מעצר לפי הליך זה, יוחזקו בתנאי מעצר מיוחדים — מיוחדים לטובה — עם זכויות מיוחדות. כל עוד לא הוכחה אשמתם כביצוע עבירה בהליך רגיל, אין לראותם כפושעים.
- חוק זה יחול בכל מקום שבו קיים שלטון ישראלי בפועל — כלומר, גם בשטחים המוחזקים. מובן ששם יבוא שופט צבאי-משפטן במקום השופט הרגיל.

לא שדים ולא מלאכים

- יש לשקול הצעה זו לעומת המצב הקיים, והוא:
- כיום ניתן לגזור מעצר מינהלי בלי שום הליך משפטי בכלל.
- כיום אין שום הגבלה על המפקד הצבאי.
- כיום אין העציר יודע כלל מה היא האשמה נגדו, מהו טיב החשד שהועלה.
- כיום אין הוא יכול להגן על עצמו, לחקור עדים ולסתור ראיות.
- כיום יש אמנם רביונה בפני עושה, שבראשה עומד שופט מכובד, אולם אין זה הליך משפטי. המלצת הוועדה אינה מחייבת, וכיום אין לעציר ולפרקליטו ברוב המקרים האפשרות להיות נוכחים, לחקור עדים ולסתור ראיות.
- איזה נימוק אמיתי יכול להיות נגד הצעת-חוק זו?
- לדעתנו, יש רק נימוק רציני אחד: שהמצב הקיים נוח לאנשי שרות הביטחון הכללי.
- איני אומר זאת בזלזול או באירוניה. על אנשים אלה מוטלת אחריות כבדה מאוד, ותהיה זאת כפיות-טובה מצדנו אם נתעלם מכך.
- איני רוצה לתאר את אנשי הש"ב כשדים, אך גם לא כמלאכים.
- הם בני-אדם, בני-תמותה, ואין להשאירם במצב שבו הם גם החוקרים, גם התובעים, גם השופטים וגם המוציאים לפועל.
- אנחנו מציעים להעביר את תפקיד השיפוט לידי השופטים, בתהליך מישפטי סדיר.

לא הלכנו בדרך הקלה. לא הצענו ביטול המעצר המינהלי, מבלי להציע פתרון סביר לבעיית הממשית, הנובעת ממצב הביטחון.

יש שעת-חירום, ואנו איננו מתעלמים ממנה, כבואנו להציע לכנסת חוק שהכנסת יכולה וחייבת לקבלו.

ישנה בארץ מערכת של מלחמה-זעירה, חבלה ופעילות מחתרתית. הוכח בעולם שאין לעמוד במערכה מסוג זה באמצעים מישפטיים שיגרתיים. מצב כזה מציג בעיות מיוחדות, ויש לספק להן פתרונות מיוחדים.

בארץ הלכו בדרך הקלה. פשוט השאירו על כנו את תקנות-הדיכוי של השליט הקולוניאלי.

מה שהיה נוח לאנשי-הביטחון שד שליט זה, נוח גם לאנשי-הביטחון שלנו.

ואין פלא שממשלה אחרי ממשלה השלימה עם מצב זה.

גם ביטחון וגם צדק

השאלה היא: האם אפשר למצוא שביל-ביניים בין שתי נקודות קיצוניות — בין דיקדוקי מישפט של ימי-שלום, ובין שרירות מוחלטת של מפקד צבאי?

במלים אחרות: האם אפשר לכלול בסדר-ההדיון הסדורים של מדינת-יחוק דמוקרטית את הכלים הדרושים למלחמה בפעולות-התרידה של ימי-מלחמה?

מיטב המישפטים בארץ, וביניהם ראשי הפקולטות למישפטים, סבורים שהדבר ניתן. אנו באים היום להציע דרך מעשית.

אין זו דרך אידיאלית. גם מישפטים וגם אנשי-ביטחון ימצאו בה ליקויים. אך יש בה שתי מעלות גדולות:

● היא מספקת את צורכי הביטחון, ואינה מפקירה את האוכי לזיסה ללא כלים יעילים למלחמה בטרור.

● היא מהווה צער גדול קדימה לקראת כינון הליך משפטי תקין, המתאים למדינה דמוקרטית.

הש"ב הוא המחלים

מהו המצב המיוחד המחייב פתרונות מיוחדים? אצייר בפניכם שתי דוגמאות מעשיות, הלוקחות מן המציאות.

דוגמה א': ברמאללה נתגלתה רשת של פידאיון. אצל אחד מאנשיה נמצאה הוראה של המפקד, שהטילה עליו ללכת לעיר ישראלית, ולהתקשר שם עם ערבי מסויים, כדי לבצע משימות.

עדות זו לא תעמוד כמשפט רגיל נגד הערבי הישראלי, על פי דיני הראיות. הוראה של א' ליב, אינה מפלילה את ג'. אולם ג' חשוד,

לפנים

**העדויות מן התיק
הפיקנטי ביותר במדינה**

**הבעלים הלכו לעבודה -
גבר זר נכנס למיטת הנשים**



האנס

שהתחפש לבעל

הדוגמנית הערבית

הראשונה

בישראל

